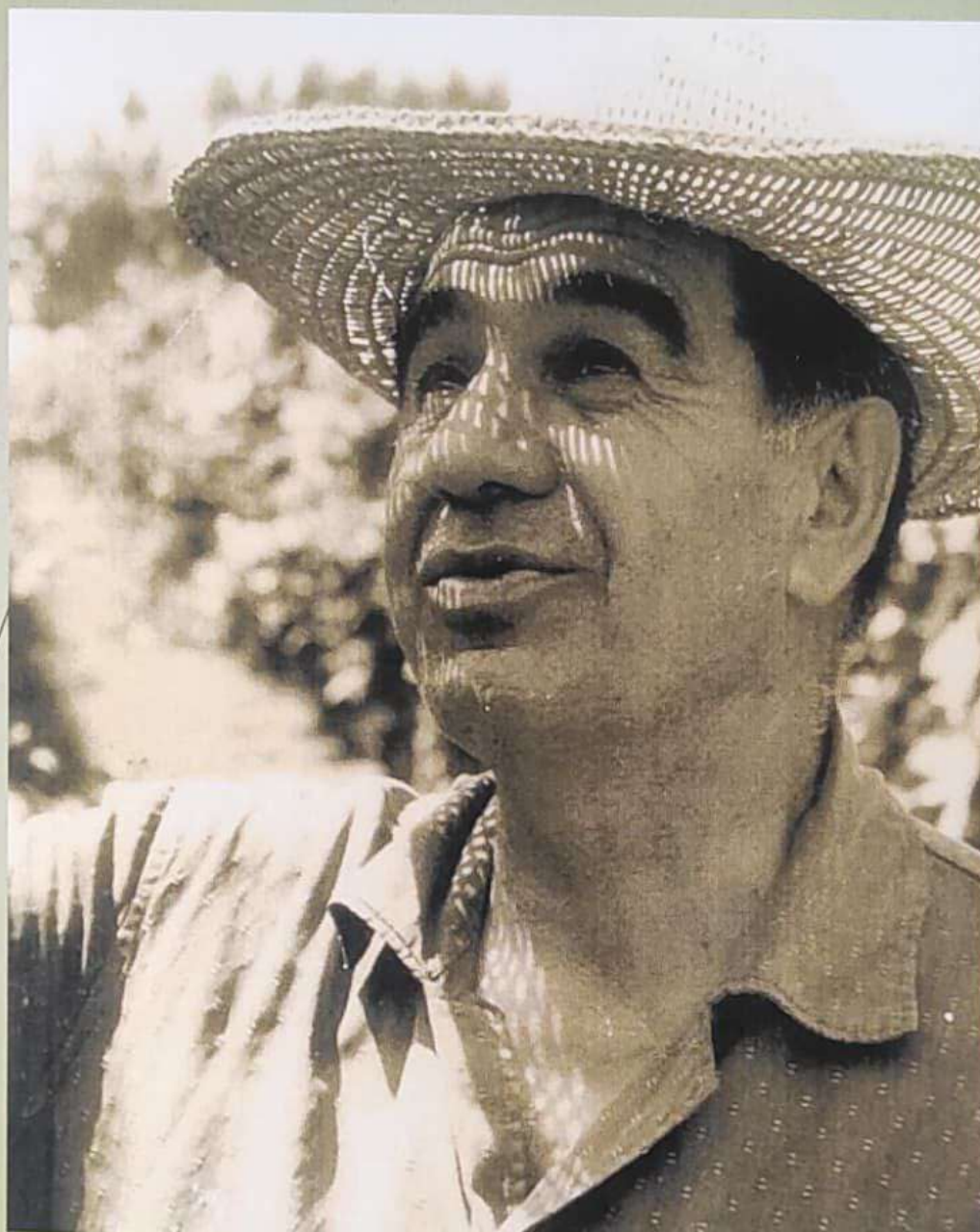

**Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare
pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri
Dăbuleni**

PROF. UNIV. DR. ING. PETRE BANIȚĂ

100 de ani de la naștere

Corectura aparține autorilor.

© 2026 Autori

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorilor. Orice reproducere integrală sau parțială, prin orice procedeu, a unor pagini din această lucrare, efectuate fără autorizația autorilor este ilicită și constituie o contrafacere. Sunt acceptate reproduceri strict rezervate utilizării sau citării justificate de interes științific, cu specificarea respectivei citări.

© 2026 Authors

All rights reserved. This book is protected by copyright. No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, photocopying, recording or otherwise, without written permission from the copyright owner.

Editura SITECH face parte din lista editurilor românești acreditate de CNCSIS și de asemenea face parte din lista editurilor cu prestigiul recunoscut de CNCS, prin CNATDCU, pentru Panelul 4.

Editura SITECH Craiova, România

Str. Gârlești, nr. 9

Tel.: 0773 837 787

E-mail: office@sitech.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

100 de ani de la nașterea Prof. univ. dr. ing. Petre Baniță

(06.04.1926 – 06.04.2026) / Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni. - Craiova : Sitech, 2026

ISBN 978-606-11-9163-5

082.2

ISBN 978-606-11-9163-5

CUPRINS

PROF. UNIV. DR. ING. PETRE BANIȚĂ - DATE GENERALE	5
OPERA ȘI CONTRIBUȚIILE ȘTIINȚIFICE	9
MESAJE COMEMORATIVE – OMAGII	21
PROFESORUL PETRE BANIȚĂ ÎN IMAGINI	108

PROFESORUL UNIVERSITAR DR. ING. PETRE BANIȚĂ
- UN VIZIONAR AL ȘTIINȚEI AGRICOLE ROMÂNEȘTI -

Prezentul volum comemorativ reprezintă o reverență academică și o mărturie a profunde recunoștințe pe care comunitatea științifică de la SCDCPN Dăbuleni o poartă memoriei domnului prof. univ. dr. ing. Petre Baniță. Personalitate providențială și spirit vizionar, domnia sa a transformat cercetarea agricolă de pe nisipurile din sudul Olteniei într-un etalon de excelență recunoscut la nivel național și internațional. Paginile acestei lucrări reunesc reperele unei cariere de excepție, dăruirea didactică și moștenirea instituțională inestimabilă a unui mentor care a dovedit că rigoarea științifică poate îmblânzi și face să rodească cele mai aspre pământuri.

Personalitate proeminentă a agronomiei și învățământului superior din România, prof. univ. dr. ing. Petre N. Baniță rămâne în istoria cercetării drept pionierul care a redesenat potențialul viticol al țării, demonstrând genialitatea adaptării culturilor pe solurile nisipoase. Membru titular al Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu Șişești” din București, domnia sa a îmbinat, cu rară distincție, rigoarea cercetătorului de elită, vocația de mentor academic și viziunea unui manager de excepție, lăsând în urmă o moștenire științifică fundamentală.

Originile și formarea academică

Născut la 6 aprilie 1926 în comuna Breaza, județul Buzău, într-o familie de destoinici gospodari, Petre Baniță a purtat de timpuriu respectul pentru rodul pământului. Parcursul său educațional a debutat în satul natal (1934–1938), continuând la prestigiosul Colegiu Național „Bogdan Petriceicu Hașdeu” din Buzău (1938–1946). În anul 1946, a fost admis la Facultatea de Agronomie a Institutului Agronomic „Nicolae Bălcescu” din București, transferându-se ulterior, datorită unei vocații certe, la Facultatea de Horticultură. A absolvit studiile universitare în anul 1950 cu rezultate remarcabile, marcând începutul unei cariere dedicate în totalitate progresului științific.

Liceanul Petre Baniță

Studentul Petre Baniță

Părinții profesorului Petre Baniță

Destinul profesional și „ctitorirea” SCDCPN Dăbuleni

Debutul profesional l-a găsit în anul 1950 ca asistent provizoriu la Stațiunea Experimentală Viticolă Drăgășani. Aici a urcat treptele ierarhiei științifice ca cercetător principal și șef de laborator pentru agrotehnică viticolă, asumându-și ulterior, între 1957 și 1961, funcția de director. Abilitățile sale organizatorice l-au condus succesiv la conducerea Stațiunii Viticole Ștefănești, Argeș (1961) și a Stațiunii

Experimentale Bechet, Dolj (1962–1964), unde a inițiat primele sale cercetări aprofundate privind viticultura pe soluri nisipoase. Momentul de cotitură al carierei sale, dar și al agriculturii din sudul țării, s-a produs în anul 1965, când a preluat conducerea Stațiunii Centrale de Cercetări pentru Ameliorarea Nisipurilor (SCDCPN) Dăbuleni. Timp de aproape trei decenii (până în 1993, cu o revenire în perioada 1996–1997), profesorul Petre Baniță a transformat această instituție dintr-un proiect ambițios într-o veritabilă citadelă a științei agricole românești, devenind „omul care a făcut nisipurile să rodească”.

Petre Baniță alături de Nicolae Giosan, în serele stațiunii

Vocația didactică și deschiderea internațională

Paralel cu activitatea de cercetare, profesorul Petre Baniță a marcat destinele a numeroase generații de studenți. Intrat în învățământul superior în 1962 la Institutul Pedagogic din Craiova, a devenit ulterior profesor universitar la Facultatea de Științe Naturale și Horticultură a Universității din Craiova (1970–2005). Cursurile sale de Horticultură, Ampelografie, Viticultură intensivă și Viticultură specială, dublate de coordonarea riguroasă a lucrărilor practice de la Banu Mărăcine, Șimnic

și Bechet, au format elitele horticulturii românești. După anul 1990, în calitate de conducător de doctorat, a ghidat tinerii cercetători spre excelență.

Legitimația de conferențiar universitar a prof. Petre Baniță

Expertiza sa a depășit rapid granițele țării, fiind consolidată prin stagii de specializare de înalt nivel în centre de cercetare din URSS, Bulgaria, Ungaria, SUA (California, 1970), Franța (1974), Israel (1976) și Algeria (1979). Pe plan public, profesorul Petre Baniță a pus experiența sa și în slujba comunității, activând ca deputat de Dolj în Parlamentul României în legislatura 1992–1996.

Opera și contribuțiile științifice de pionierat

Încununarea activității sale teoretice a avut loc în anul 1971, prin susținerea tezei de doctorat sub îndrumarea ilustrului academician Gherasim Constantinescu, o lucrare fundamentală ce a sistematizat cercetările privind selecția clonală și ameliorarea viței-de-vie.

Domeniile sale de excelență au acoperit patru direcții majore:

- **Agrotehnica viticolă:** Elaborarea unor tehnologii revoluționare pentru pregătirea terenurilor, plantarea și întreținerea viței-de-vie pe nisipuri, incluzând metode avansate de altoire, forțare și irigare.

- **Selecția clonală și ameliorarea soiurilor:** Crearea selecțiilor clonale de portaltoi „Drăgășani 37” și „Drăgășani 57”, fiind totodată coautor al renumitului soi „Crâmpoșie selecționată” și al clonului „Cabernet Sauvignon 7”.

- **Tehnica pepinierii viticole:** Optimizarea proceselor de recoltare a coardelor și obținerea vițelor altoite, materializată în lucrarea de referință „Pepiniera de vițe” (1966).

- **Valorificarea solurilor nisipoase:** Coordonarea magistrală a macro-programului național „Cultura plantelor pe nisipuri”, un proiect titanic ce a înglobat 38 de teme de cercetare și 164 de câmpuri experimentale, finalizat cu implementarea a 16 tehnologii agricole ce au schimbat destinul economic al Olteniei.

Coautor al monumentalei lucrări „Ampelografia RPR” și autor al monografiei premiate „Viticultura pe nisipuri”, profesorul Petre Baniță a lăsat în urmă o operă scrisă impresionantă, cuprinzând zeci de tratate, broșuri și articole științifice de referință, publicate încă din anul 1952 în cele mai importante reviste de specialitate ale vremii. Paginile acestui volum comemorativ stau mărturie în fața unei vieți exemplare, puse în slujba pământului, a științei și a neamului său.

I. Lucrări științifice elaborate în calitate de prim autor

- **Baniță, P.M.** (1952) – „Stratificarea coardelor altoi și portaltoi pentru iernare”, în *Revista Grădina, Via și Livada*, nr. 3.

- **Baniță, P.M.** (1954) – „Tehnica altoirii și forțării viței-de-vie”, în *Revista Grădina, Via și Livada*, nr. 2.
- **Baniță, P.M.** (1955a) – „Tăierea în uscat a vițelor portaltoi”, în *Revista Grădina, Via și Livada*, nr. 4.
- **Baniță, P.M.** (1955b) – „Copilitul vițelor portaltoi”, în *Revista Pomicultură și Viticultură*, nr. 16.
- **Baniță, P.M.** (1955c) – „Copilitul vițelor altoite în pepinieră”, în *Revista Grădina, Via și Livada*, nr. 6.
- **Baniță, P.M.** (1955d) – „Clonii de portaltoi din populația Berlandieri x Riparia Teleki, 8/3 selecționați la Stațiunea Experimentală Viticolă Drăgășani”, în *Revista Grădina, Via și Livada*, nr. 12.
- **Baniță, P.M., Baltagi, B.** (1956) – „Contribuții la stabilirea celor mai bune condiții de altoire și forțare a viței-de-vie”, în *Analele ICAR*, vol. XXV.
- **Baniță, P.M.** (1957a) – „Contribuții la stabilirea condițiilor optime de plantare a vițelor altoite în școală”, în *Analele ICAR*, vol. XXVI.
- **Baniță, P.M.** (1957b) – „Un nou procedeu de forțare a vițelor altoite în seră”, în *Lucrări Științifice ICHV*.
- **Baniță, P.M.** (1958) – „Condiții optime de plantare a vițelor altoite în școală”, în *Broșură, Metode de viticultură, pomicultură și legumicultură*, Editura Agrosilvică, nr. 6.
- **Baniță, P.M.** (1959) – „Condiții optime de plantare a vițelor portaltoi în Podgoria Drăgășani”, în *Revista Grădina, Via și Livada*, nr. 5.
- **Baniță, P.M., Caramete, C., Butînescu, Gh.** (1962) – „Folosirea îngrășămintelor organo-minerale în serele de viță de vie”, în *Lucrări Științifice ICHV*, vol. IV.
- **Baniță, P.M.** (1963a) – „Altoirea în verde a viței-de-vie”, în *Revista Grădina, Via și Livada*, nr. 6.
- **Baniță, P.M.** (1963b) – *Organizarea producerii vițelor altoite în gospodăriile agricole colective* (broșură).

- **Baniță, P.M.** și colaboratori (1964a) – „Selecția clonală aplicată la unele soiuri roditoare în podgoriile Dealul Mare și Drăgășani”, în *Lucrări Științifice ICHV*, vol. VI.
- **Baniță, P.M.** (1964b) – „Studiul portaltoilor răspândiți în viticultura RSR”, în *Lucrări Științifice IANB*, Seria Horticultură.
- **Baniță, P.M.**, Baniță, V.M. (1965a) – *Producerea materialului săditor viticol în regiunea Olteniei*.
- **Baniță, P.M.** (1965b) – „Altoirea în verde a viței de vie”, în *Revista Grădina, Via și Livada*, nr. 2.
- **Baniță, P.** (1967a) – „Probleme pe care le ridică valorificarea nisipurilor din regiunea Oltenia”, în *Revista de Horticultură și Viticultură*, nr. 6.
- **Baniță, P.** (1967b) – „O metodă nouă de producere a vițelor altoite în verde”, în *Revista Grădina, Via și Livada*, nr. 2.
- **Baniță, P.** și colaboratori (1968) – „Stabilirea metodei de plantare a viței-de-vie pe nisipurile din podgoria Dăbuleni”, în *Analele I.C.V.V. Valea Călugărească*, vol. I.
- **Baniță, P.M.** și colaboratori (1969a) – „Tehnica pregătirii terenului și a plantării viței de vie pe nisipuri”, în *Revista de Horticultură și Viticultură*, nr. 2.
- **Baniță, P.** (1969b) – „Cloni de perspectivă pentru struguri de masă și vin obținuți la Stațiunile Experimentale Drăgășani și Pietroasa”, în *Analele ICHV Valea Călugărească*, vol. I.
- **Baniță, P.** (1969c) – „Stabilirea metodei de plantare a viței de vie pe nisipurile din Podgoria Dăbuleni”, în *Analele ICV Valea Călugărească*, vol. I.
- **Baniță, P.** (1970a) – „Tehnica înființării plantațiilor viticole pe nisipurile din Oltenia” / „Tehnologia înființării plantațiilor de vii în podgoria Dăbuleni”, în *Revista de Horticultură și Viticultură*, nr. 5.
- **Baniță, P.** (1970b) – „Un nou hibrid pentru vinuri albe de consum curent în Podgoria Drăgășani - Crâmpoșie”, în *Analele ICHV Valea Călugărească*, vol. II.

• **Baniță, P.M.** și colaboratori (1970c) – „Rezultate privind folosirea îngrășămintelor la vița-de-vie, plantată pe nisipuri nivelate și irigate”.

• **Baniță, P.M.**, Gîrd, D., Tudor, A., Nicolescu, M., Buzoianu, V., Vlădoianu, E. (1971a) – „Contribuții la stabilirea sortimentului de plante cultivate pe nisipurile irigate din sudul Olteniei”, în *Lucrări Științifice ale Stațiunii Centrale de Cercetări pentru Ameliorarea Nisipurilor Bechet*, vol. I.

• **Baniță, P.M.**, Ștefănescu, D., Vlădoianu, E., Barcan, E. (1971b) – „Rezultate experimentale privind aplicarea îngrășămintelor la vița-de-vie cultivată pe nisipurile din sudul Olteniei”, în *Lucrări Științifice ale Stațiunii Centrale de Cercetări pentru Ameliorarea Nisipurilor Bechet*, vol. I.

• **Baniță, P.M.**, Nicolescu, M., Gîrd, D., Buzoianu, V. (1971c) – „Aspecte caracteristice ale culturilor irigate pe nisipuri”, în *Revista Probleme Agricole*, nr. 5.

• **Baniță, P.M.** și colaboratori (1971d) – „Folosirea îngrășămintelor la vița-de-vie și piersic cultivate pe nisipurile irigate din Oltenia”, în *Lucrările Simpozionului Științific „Folosirea îngrășămintelor pe nisipuri”*, Craiova.

• **Baniță, P.M.** (1971e) – *Modernizarea viilor pe nisipuri*, Casa Agronomului Craiova.

• **Baniță, P.M.**, Nicolescu, M., Gîrd, D., Buzoianu, V., Tudor, A., Vlădoianu, E. (1972a) – „Contribution à l'établissement de l'assortiment des plantes cultivées sur les sables irrigués du sud de l'Oltenie”, în *Buletin de l'Académie des Sciences Agricoles et Forestières*, Bucharest, pp. 19-293.

• **Baniță, P.M.** și colaboratori (1972b) – „Cultura plantelor / Comportarea plantelor pe nisipuri nivelate, fertilizate și irigate din zona Dăbuleni”, în *Lucrări științifice ale SCCAN Dăbuleni / Bechet*, vol. I.

• **Baniță, P.M.** și colaboratori (1972c) – „Tehnologia culturii viței-de-vie pe nisipuri”, în *Revista de Horticultură și Viticultură*, nr. 4.

• **Baniță, P.M.** (1976) – „Unele aspecte ale modernizării viticulturii pe nisipurile nivelate și irigate”, în *Revista Producția Vegetală – Horticultură*, nr. 6.

• **Baniță, P.M.**, Vlădoianu, E. (1976/1977) – „Studiul comportării unor soiuri de viță roditoare pe nisipurile irigate din sudul Olteniei”, în *Analele S.C.C.A.N. Dăbuleni / Bechet*, vol. II, pp. 223-232.

• **Baniță, P.**, Grumeza, N. (1979a) – „Unii factori ecopedologici care favorizează cultura viței-de-vie pe nisipurile ameliorate din R. S. România”, în *Lucrări Științifice ale Stațiunii Centrale de Cercetări pentru Ameliorarea Nisipurilor Dăbuleni*, vol. III.

• **Baniță, P.**, Vlădoianu, E. (1979b) – „Studiul comportării unor soiuri de struguri pentru masă pe nisipurile ameliorate din Oltenia”, în *Analele SCCC PN / Lucrări Științifice*, vol. III.

• **Baniță, P.**, Vlădoianu, E. (1979c) – „Studiul comparativ al unor soiuri de viță-de-vie de origine italiană pe nisipurile ameliorate din Oltenia”, în *Analele SCCC PN / Lucrări Științifice*, vol. III.

• **Baniță, P.M.** și colaboratori (1979d) – „Două decenii de activitate științifică pe nisipurile de la Dăbuleni”, în *Lucrări științifice ale Stațiunii Centrale de Cercetări pentru Ameliorarea Nisipurilor*, vol. III, p. 24.

• **Baniță, P.**, Jianu, L. (1980a) – *Viticultură generală și specială*, Editura Didactică și Pedagogică, București.

• **Baniță, P.**, Negrescu, I., Țâru, V., Mărinică, Gh., Mitu, D., Gheorghe, D., Toma, V. (1980b) – „Aspecte privind poluarea solului și a apei freatice cu nitrați și metoda de reducere a acestora pe nisipurile ameliorate din sudul Olteniei”, în *Simpozionul Național „Probleme de ecologie și protecția mediului înconjurător”*, ediția a III-a, Craiova.

• **Baniță, P.M.**, Măcărau, Viorica (1981a) – „Studiul comportării unor soiuri de viță-de-vie față de putregaiul cenușiu al strugurilor la S.C.C.C.P.N. / S.C.D.C.P.N. Dăbuleni”, în *Analele SCCC PN / Lucrări Științifice*, vol. IV.

• **Baniță, P.M.** (1981b) – *Producerea coardelor altoi după metoda „Școala de altoi”*, Editura Scrisul Românesc, Craiova.

• **Baniță, P.M.** și colaboratori (1981c) – *Cultura plantelor pe nisipuri*, Editura Scrisul Românesc, Craiova.

• **Baniță, P.M.**, Negrescu, I. și colaboratori (1982a) – „Considérations sur la réduction de la pollution avec des nitrates du sol et de l’eau phréatique sur les sables améliorés du sud de l’Oltenie”, în *Bulletin de l’Académie des Sciences Agricoles et Forestières*, nr. 11.

• **Baniță, P.** (1983a) – *Viticultura pe nisipuri*, Editura Ceres, București.

• **Baniță, P.**, Măcărau, Viorica (1983b) – „Studiul comportării unor soiuri de vițe roditoare față de putregaiul cenușiu al strugurilor în centrul viticol Dăbuleni”, în *Lucrări Științifice ale Stațiunii Centrale de Cercetări pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni / Analele SCCCPN*, vol. V / vol. VI.

• **Baniță, P.**, Dorneanu, A. (1983c) – „Concluziile consfătuirii științifice pe tema: Eficiența fertilizării cu îngrășăminte lichide și organominerale a culturilor pe nisipuri și alte soluri interesate la fertilizarea organică, organizată la S.C.C.C.P.N. Dăbuleni la data de 5 iunie 1982”, în *Lucrări Științifice*, vol. V.

• **Baniță, P.**, Gheorghe, D. (1984a) – „25 de ani de activitate științifică pe nisipurile de la Dăbuleni”, în *Lucrări Științifice ale Stațiunii Centrale de Cercetări pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni*, vol. VI.

• **Baniță, P.**, Ciorâia, O. (1984b) – „Cercetări privind stabilirea desimii optime de vițe la hectar pe nisipurile ameliorate de la Dăbuleni”, în *Lucrări Științifice / Analele SCCCPN*, vol. VI.

• **Baniță, P.M.**, Țârcomnicu, M., Rățoi, I., Iancu, Maria (1986a) – *Înfunțarea și întreținerea viței de vie în primii trei ani pe nisipuri*, Redacția de propagandă tehnică agricolă, București.

• **Baniță, P.M.**, Rățoi, I., Iancu, Maria (1986b) – *Cultura viței de vie în solurile cu struguri pentru vin pe nisipuri*, Redacția de propagandă tehnică agricolă, București.

• **Baniță, P.M.**, Rățoi, I., Iancu, Maria (1986c) – *Cultura viței de vie în solurile cu struguri de masă pe nisipuri*, Redacția de propagandă tehnică agricolă, București.

• **Baniță, P.M.** și colaboratori (1986d) – *Tehnologii pentru ameliorarea nisipurilor și a solurilor nisipoase*, Redacția de propagandă tehnică agricolă, București.

• **Baniță, P.M.**, Ciorăia, O. (1989a) – „Cercetări privind rezistența la ger a viței de vie pe nisipurile de la Dăbuleni”, în *Lucrări Științifice / Analele S.C.C.C.P.N. Dăbuleni*, vol. VII.

• **Baniță, P.M.**, Rățoi, I. (1989b) – „Studiul sistemului radicular al vițelor roditoare cultivate pe nisipuri pe rădăcini proprii”, în *Buletinul Oficial al ASAS*.

• **Baniță, P.M.** și colaboratori (1994a) – „Tehnologia de ameliorare a nisipurilor și a solurilor nisipoase”, în *Redacția Revistelor Agricole*, București, pp. 3-10.

• **Baniță, P.M.**, Țârcomnicu, M., Rățoi, I., Măcărau, Viorica (1994b) – *Tehnologia modernizată pentru cultura viței de vie cu soiuri pentru struguri de vin specifice solurilor nisipoase*, Redacția Revistelor Agricole, București.

• **Baniță, P.M.**, Gheorghe, D., Rățoi, I. (1999) – *Tehnologia de ameliorare a nisipurilor și solurilor nisipoase*, Redacția Media Sud, Craiova.

II. Studii și articole științifice elaborate în colectiv de autori

• Alexandrescu, N., **Baniță, P.**, Baltagi, B., Butănescu, Gh., Negreanu, V., Tudor, S., Mujdaba, F., Simion, I., Merculiev, O. (1960) – „Măsuri agrotehnice pentru obținerea de recolte mari în școala de vițe altoite”, în *Recomandări pentru producție în horti-viticultură*, Editura Agro-Silvică, București.

• Ciocîrlan, N., Butănescu, Gh., **Baniță, P.M.** (1961) – „Producții mari de vițe calitatea I obținute la G.A.S. Drăgășani”, în *Grădina, via și livada*, nr. 4.

• Butănescu, Gh., Caramete, C., **Baniță, P.M.** (1962) – „Folosirea îngrășămintelor organo-minerale în școala de vițe altoite”, în *Lucrări Științifice I.C.H.V.*, Editura Agro-Silvică, București.

- Tăriță, Gh., Butănescu, Gh., **Baniță, B.**, Caramate, C., Tudora, T. (1964) – „Îngrășarea de bază cu îngrășăminte chimice în școala de vițe în podgoria Drăgășani”, în *Recomandări pentru producție în horti-viticultură*, Editura Agro-Silvică, București.
- Alexandrescu, N., Baltagi, B., **Baniță, P.**, Bejan, T. (1966) – *Pepiniera de vițe*, Editura Agrosilvică, București.
- Alexiu, A., **Baniță, P.M.**, Vlădoianu, E. (1971a) – „Evoluția acumulării substanțelor colorante în timpul maturării strugurilor la unele soiuri negre din colecția ampelografică Bechet”, în *Lucrări Științifice ale Stațiunii Centrale de Cercetări pentru Ameliorarea Nisipurilor Bechet*, vol. I, pp. 121-139.
- Ștefănescu, D., **Baniță, P.M.**, Canarache, A., Trandafirescu, T., Groza, N., Gîrd, D., Nicolescu, M., Negrescu, I., Botu, I. (1971b) – „Comportarea plantelor cultivate pe nisipurile nivelate, fertilizate și irigate din zona Dăbuleni”, în *Analele SCCC PN / Lucrări Științifice Bechet*, vol. I.
- Constantinescu, Gh., **Baniță, P.**, Vlădoianu, E. (1972) – „Sortimentul soiurilor de viță roditoare pentru nisipurile din Oltenia”, în *Revista de Horticultură și Viticultură*, nr. 4, pp. 25-36.
- Dorneanu, A., Popa, O., **Baniță, P.**, Constantinescu, Ch., Nicolescu, M., Mițu, D. (1975) – „Rezultatele cercetărilor pentru verificarea însușirilor și a eficacității îngrășămintelor organominerale și altor îngrășăminte aflate în curs de cercetare, precum și a metodelor de aplicare prin intermediul irigației”, *Manuscris nr. 217*, S.C.C.C.P.N. Dăbuleni – C.C.I.P.S. Craiova.
- Oșlobeanu, M., **Baniță, P.**, Alexandrescu, I., Grumeza, N. (1977a) – „Cercetări în legătură cu materialul săditor viticol folosit la înființarea viilor de pe nisipurile irigate”, în *Analele SCCC PN*, vol. II.
- Țăru, V., **Baniță, P.M.**, Ștefănescu, D. (1977b) – „Studiul comportării butucilor viței de vie pe nisipurile nivelate și nenivelate”, în *Lucrări Științifice SCCC PN Dăbuleni*, vol. II.
- Popa, O., **Baniță, P.**, Dorneanu, A. (1977c) – „Unele concluzii cu privire la instalația complexă de aplicare a îngrășămintelor lichide

inclusiv amoniac anhidru odată cu apa de irigație”, studiu intern S.C.C.C.P.N. Dăbuleni.

- Dorneanu, A., Popa, O., **Baniță, P.**, Bogdănescu, V., Dobre, M. și colaboratori (1977d) – „Cercetări și încercări pentru introducerea în producție a îngrășămintelor lichide inclusiv amoniac anhidru prin intermediul instalațiilor de irigare”, *Manuscris G-1872*, S.C.C.C.P.N. Dăbuleni – CIIGH Craiova.

- Dorneanu, A., Popa, O., **Baniță, P.**, Dobre, M., Negrescu, I., Țîru, V., Constantinescu, I., Dorneanu, E., Pop, C. și colaboratori (1978a) – „Cercetări și încercări pentru introducerea în producție a îngrășămintelor lichide inclusiv amoniac anhidru prin intermediul instalațiilor de irigare”, *Manuscris G-1872*, S.C.C.C.P.N. Dăbuleni – CIIGH Craiova.

- Negreanu, E., Calistru, Gh., Toader, M., **Baniță, P.**, Gorodea, Gr., Oprea, Șt., Bădițescu, M., Iacob, M., Mărculescu, M., Vlădoianu, E. (1978b) – „La variabilité des caractères morphologiques de la vigne dans les vignobles de Roumanie”, în *Écologie de la vigne: I-er Symposium International sur l'Écologie de la Vigne*, Constanța, Roumanie, pp. 265-267.

- Dorneanu, A., Popa, O., Rogoz, J., Nica, I., Dănăricu, V., **Baniță, P.**, Constantinescu, I., Preda, C., Boari, T., Dobre, V., Dobre, M. (1979e) – „Perspectivele fertilizării cu îngrășămintă lichide, aplicate cu apa de irigație și ale reducerii consumului de energie pe această cale”, în *Buletinul Informativ al A.S.A.S.*, nr. 9, pp. 155-166.

- Dorneanu, A., Popa, O., **Baniță, P.**, Dobre, M., Dănăricu, V., Boari, T., Constantinescu, I., Ciuciuc, M., Dorneanu, E., Dumitrescu, F., Oancea, C., Pop, C. și colaboratori (1979-1980) – „Cercetări și încercări pentru introducerea în producție a îngrășămintelor lichide inclusiv amoniac anhidru prin intermediul instalațiilor de irigare prin aspersiune”, *Manuscris C-1502-993*, S.C.C.C.P.N. Dăbuleni – CIIGH Craiova.

- Dorneanu, A., Popa, O., **M.P. Baniță**, Dobre, M., Dănăricu, V., Ciuciuc, M., Constantinescu, I., Boari, T., Bogdănescu, V., Constantinescu, Ch., Dorneanu, E., Dumitrescu, F., Ilie, G., Mitu, D., Negrescu, I., Nicolescu, M., Oancea, C., Pop, C., Țîru, V. (1981a) –

„Stabilirea elementelor tehnologice de aplicare a îngrășămintelor lichide odată cu apa de irigație și a eficienței folosirii acestei categorii de îngrășăminte la culturile irigate prin aspersiune pe nisipuri și soluri nisipoase”, în *Lucrări Științifice ale S.C.C.C.P.N. Dăbuleni*, vol. IV, pp. 239-256.

• Dorneanu, A., Popa, O., **M.P. Baniță**, Boari, T., Ciuciuc, M., Dobre, M., Dănăricu, V., Dorneanu, E., Pop, C., Negrescu, I., Țîru, V. (1981b) – „Eficiența fertilizării cu amoniac și diverse îngrășăminte lichide cu azot aplicate prin apa de irigație: optimizarea asocierii acestora cu îngrășăminte solide organominerale și minerale pe nisipurile nivelate și alte soluri interesate la fertilizarea intensivă”, în *Lucrări Științifice ale Stațiunii Centrale de Cercetări pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri*, vol. IV.

• Dorneanu, A., Popa, O., **Baniță, P.**, Boari, T., Ciuciuc, M. (1983) – „Eficiența fertilizării cu amoniac și diverse îngrășăminte lichide cu azot aplicate prin apa de irigație, optimizarea asocierii acestora cu îngrășămintele solide organominerale și minerale pe nisipurile nivelate și alte soluri interesate la fertilizarea intensivă”, în *Lucrări Științifice SCCCPN Dăbuleni*, vol. V.

• Rățoi, I., **Baniță, P.**, Târcomnicu, M., Alexandrescu, V. (1989) – „Comportarea butucilor de viță-de-vie pe nisipurile cu diferite însușiri fizico-chimice”, în *Revista de Horticultură și Viticultură*, nr. 8, pp. 33-35.

• Rățoi, I., **Baniță, P.** (1991) – „Creșterea și dezvoltarea sistemului radicular la diferite soiuri de viță-de-vie cultivate pe nisipuri”, în *Revista de Horticultură*, nr. 9-10.

• Rățoi, I., **Baniță, P.**, Măcărău, V. (1994a) – *Tehnologia de înființare și întreținere a plantațiilor viticole în primii trei ani pe solurile nisipoase*, Redacția Revistelor Agricole, București.

• Ploaie, M., **Baniță, P.M.** (1994b) – „Variația diurnă și sezonieră a fotosintezei și respirației sub influența factorilor de mediu la soiurile de viță-de-vie Roșioară și Sangiovese cultivate pe solurile nisipoase”, în *Lucrări Științifice SCCCPN Dăbuleni*, vol. VIII, pp. 225-232.

• Ploaie, M., **Baniță, P.** (1997a) – „ Variația unor indici fiziologici ai regimului hidric la vița-de-vie cultivată pe nisipurile din sudul Olteniei”, în *Lucrări Științifice SCCC PN Dăbuleni*, vol. IX, pp. 333-340.

• Rățoi, I., **Baniță, P.**, Parichi, M. (1997b) – „Vines of fruitful grape behaviour on different genetic types of sandy soils”, volum omagial *50 de ani de activitate didactică și științifică în învățământul superior horticol de la Craiova*.

• Rățoi, I., **Baniță, P.** (1998a) – „Evoluția sistemelor de înființare a plantațiilor viticole pe solurile nisipoase din sudul Olteniei”, în *Al XVII-lea Simpozion de Istorie și Retrologie Agrară*, Târgu Mureș.

• Vladu, F., Rățoi, I., **Baniță, P.M.** (1998b) – „Studiul comportării unor soiuri de viță roditoare în vederea îmbunătățirii sortimentului pe solurile nisipoase”, în *Lucrări Științifice SCCC PN Dăbuleni*, vol. X, pp. 197-203.

• Rățoi, I., **Baniță, P.**, Fetoiu, A., Șchiopu, V. (1999) – *Tehnologia de întreținere a plantațiilor viticole pe rod pe solurile nisipoase*, Redacția Media Sud, Craiova.

• Rățoi, I., **Baniță, P.**, Șchiopu, V., Vladu, F., Ploae, M. (2000) – „Cercetări privind direcțiile de valorificare a strugurilor în zona solurilor nisipoase din sudul Olteniei”, în *Lucrări Științifice SCCC PN Dăbuleni*, vol. XII.

• Rățoi, I., **Baniță, P.**, Fetoiu, A. (2001) – *Tehnologia de înființare și întreținere a plantațiilor viticole în primii trei ani pe solurile nisipoase*, Redacția Media Sud, Craiova.

• Gheorghe, D., Ploae, P., **Baniță, P.M.**, Mărinică, Gh., Toma, V., Ion, P., Șoimu, T. (2002) – „Cercetări privind sistemul de agricultură pe solurile nisipoase din sudul Olteniei”, în *Lucrări Științifice U.S.A.M.V.B.*, seria A, vol. XLV.

• Rățoi, I., Toma, V., **Baniță, P.**, Nanu, Șt., Ifrim, A., Diaconescu, A., Vladu, F. (2003) – „Surse de germoplasmă pentru îmbunătățirea și ameliorarea sortimentului de plante horticole pe solurile nisipoase”, în *Lucrări Științifice ale Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni*, vol. XV.

Corpusul bibliografic impresionant lăsat moștenire — de la studiile de pionierat din anii '50 privind tehnica altoirii, până la tratatele fundamentale de valorificare a solurilor nisipoase și macro-programele naționale de cercetare — demonstrează o viziune științifică integrată. Profesorul Petre Baniță a reușit o performanță rară în spațiul academic: a transformat cercetarea fundamentală într-o armă economică de elită, capabilă să schimbe din temelii configurația agricolă a sudului Olteniei și să ofere soluții viabile acolo unde natura părea să impună limite sterile.

Pentru colectivul SCDCPN Dăbuleni, această amplă retrospectivă biografică și bibliografică nu reprezintă doar un exercițiu de memorie sau un prinos de recunoștință adus trecutului. Ea constituie, în primul rând, o cartă de valori profesionale și un testament științific obligatoriu.

Conservarea acestei uriașe moșteniri ne onorează și, în egală măsură, ne obligă să continuăm cu aceeași abnegație munca titanică a celui care a dovedit lumii că până și nisipurile deșertice pot prinde rod sub atingerea geniului uman.

Conducerea SCDCPN Dăbuleni adresează mulțumiri doamnei dr. biolog Alina-Nicoleta PARASCHIV, domnișoarei dr. ing. Ana-Maria STOENESCU, domnului inginer Ionuț-Antoniou GHERLAN și doamnei ing. Maria Diana ILINA pentru efortul depus la realizarea acestui volum.

Apreciam munca atentă desfășurată în arhiva și biblioteca stațiunii pentru adunarea datelor biografice și a listelor bibliografice, precum și activitatea de tehnoredactare a întregii lucrări. Datorită implicării lor, activitatea și moștenirea științifică a domnului profesor dr. ing. Petre Baniță au putut fi structurate și lăsate mai departe în mod corect.

PROF. UNIV. DR. ING. PETRE BANIȚĂ
- AMPRENTĂ ÎN ISTORIA OLTENIEI ȘI A NISIPURILOR EI –

Dr. ing. Ștefan NANU
Director S.C.D.C.P.N. Dăbuleni

În paginile acestei cărți aducem un omagiu profesorului universitar dr. ing. Petre Baniță, personalitate emblematică a viticulturii românești și fost director al Stațiunii de Cercetare Dăbuleni, a cărei prestață a consolidat-o prin rigoare științifică, viziune managerială și devotament neabătut față de agricultură.

Sub conducerea sa, Stațiunea de Cercetare Dăbuleni a cunoscut o perioadă de rodnicie exemplară, marcând rezultate de prim rang, atât în cercetarea fundamentală și aplicată, cât și în dialogul viu cu mediul agricol și universitar.

Născut la Breaza, în județul Buzău, format la școala de elită a Institutului Agronomic „Nicolae Bălcescu” din București (astăzi USAMV București), inițial la Agronomie și apoi, din anul al treilea, la Horticultură, absolvent în 1950, profesorul Petre Baniță și-a început cariera ca asistent la Stațiunea Experimentală Viticolă Drăgășani. Parcurusul său a continuat la Stațiunile viticole Ștefănești și Bechet, pentru ca, din 1965, să-și lege definitiv numele de Dăbuleni, unde a fost cel de-al doilea director și a slujit aproape trei decenii, dând direcție și consistență unei misiuni științifice de interes național.

Cadru didactic de aleasă vocație, a predat la Institutul Pedagogic de 3 ani din Craiova, apoi ca profesor universitar la Facultatea de Horticultură a Universității din Craiova, susținând cursuri definitorii pentru formarea generațiilor de specialiști: ampelografie, viticultură intensivă, viticultură specială. Pedagog exigent și generos, a știut să ceară esențialul din vastitatea experienței sale și să-l transmită cu claritate, disciplină și pasiune.

Spirit neobosit al perfecționării, a desfășurat stagii și specializări în Rusia, Bulgaria, Ungaria, SUA, Franța, Israel și Algeria, consolidând

un domeniu în care a fost pionier: viticultura pe nisipuri. Opera sa științifică, bogată în monografii și cursuri, culminează cu lucrarea ***Viticultura pe nisipuri***, distinsă cu Premiul Academiei Române în 1985, și cu contribuțiile la ***Ampelografia Republicii Populare Române*** (vol. II, III, VII și VIII). Cercetările sale au reformat agrotehnica viticolă pe solurile nisipoase și au adus contribuții notabile în ameliorarea plantelor: selecțiile *Drăgășani 37* și *Drăgășani 57* (portaltoi), coautorat la soiurile *Crâmpoșie selecționată* și *Cabernet Sauvignon 7*. A coordonat cu anvergură programul „***Cultura plantelor pe nisipuri***”, reunind circa 38 de teme, și și-a susținut teza de doctorat în 1971, sub îndrumarea academicianului Gherasim Constantinescu.

Prestigiul i-a fost confirmat prin numeroase distincții: Medalia Muncii, Ordinul Muncii, Ordinul 23 August, Medalia Meritul Agricol, Ordinul Meritul Științific, Premiul „Ion Ionescu de la Brad” al Academiei Române pentru *Viticultura pe nisipuri*; în 1991 a fost ales membru titular al Academiei de Științe Agricole și Silvicultură *Gheorghe Ionescu Șișești*, București. Pentru întreaga sa dăruire comunității, în anul 2004 a fost declarat cetățean de onoare al localității Călărași, iar chipul său veghează astăzi, în bronz, intrarea în Liceul Tehnologic „Petre Baniță”.

Profesorul nu a urmărit doar propria desăvârșire: a fost conducător de doctorat, membru în numeroase comisii, un adevărat formator de școală. Chibzuința și fermitatea sa au deschis drumuri tinerilor cercetători, așezându-i în rânduiala exigenței și aprinzându-le interesul pentru certitudini științifice. Din postura de deputat în Parlamentul României (1992–1996), a pus greutatea competenței sale în sprijinul inițiativelor legislative pentru agricultură, înțelegând că binele câmpului se împlinește și prin buna orânduire a legii.

Deși născut și crescut la Buzău, profesorul Petre Baniță și-a închinat viața științei și pământului Olteniei nisipoase, lăsând Dăbuleniului și întregii noastre regiuni o amprentă pe care timpul nu o poate șterge. Îmi este vie memoria primei noastre întâlniri, în 1992, pe alea ce ducea spre pavilionul stațiunii. M-a privit atent, a cercetat foaia matricolă, a chemat secretarul științific și, cu o hotărâre firească marilor

oameni, a rostit începutul drumului meu în cercetare. Mai târziu, aceeași mână hotărâtă m-a purtat către doctorat, cu rigoarea profesorului Mircea Bălașa, făurindu-mi temelia carierei. Pe câmpurile de cercetare, la fiecare vizită, întrebările domniei sale erau lamă și lumină: tăiau în neesențial și luminau drumul înainte.

Astăzi, când ne aplecăm cu recunoștință asupra moștenirii sale, vedem în profesorul universitar dr. ing. Petre Baniță nu doar un savant, un dascăl și un manager de excepție, ci un model de demnitate profesională și de credință în rostul cercetării. Numele său rămâne legat, pentru totdeauna, de istoria Olteniei și de știința cultivării viței-de-vie pe nisipurile ei. În tăcerea paginilor și în forfota vie a laboratoarelor, în foșnetul vici și în pașii tinerilor cercetători, dăinuie glasul său: exigență, curaj, slujire. Cu smerenie și mândrie, îi păstrăm memoria vie.

AM PRIMIT CA TESTAMENT
de la Prof. Dr. Petre Baniță, continuarea misiunii nobile de a face
nisipurile să rodească

Dr. ing. Aurelia DIACONU
Director adjunct științific S.C.D.C.P.N. Dăbuleni

Cu deosebit respect evoc numele și personalitatea prof. univ. dr. BANIȚĂ PETRE – distins cercetător, director, deputat în Parlamentul României în perioada 1992-1996, a cărui contribuție la progresul științei pe nisipuri a fost impresionantă.

În cercetare, ca director de Stațiune, a format o adevărată școală de cercetători, iar în învățământul superior, ca profesor la Facultatea de Horticultură din Craiova, a format ingineri horticultori.

Prof. PETRE BANIȚĂ s-a identificat cu speranțele și idealurile locuitorilor din zona nisipurilor din Oltenia și din România, care, cu o ardoare rar întâlnită, timp de 30 de ani, a cercetat nisipurile, a adunat probe și argumente care i-au întărit încrederea în reușita demersurilor sale de a transforma un centru de cercetare de la Bechet într-o veritabilă instituție științifică la Dăbuleni.

A știut să catalizeze forțele de cercetare și să conceapă planuri de cercetare cu tematici adecvate. A fost un analist și un om de sinteză strălucit. Prof. PETRE BANIȚĂ a fost și rămâne un simbol, cea mai adâncă, cea mai actuală și autorizată voce a nisipurilor, deoarece pe gândirea și simțirea sa se sprijină agricultura nisipurilor – cu vocație de mare și strălucit agronom. A știut să lupte și să scoată apă din piatră seacă și producții dintr-un teren inert, inospitalier, arid, dezolant, supus stihiei vânturilor. Dar, aceste rezultate nu s-au obținut ușor și pentru a vă convinge am să citez un paragraf din cartea „**Carte cu Olteni**”, autor Ilie Purcaru, editura Scrisul Românesc, Craiova, 1988, capitolul „**Cercetătorul din nisipuri**”, care descrie foarte frumos eforturile profesorului:

- „De mai mulți ani, de prin 1965, prof. dr. ing. Petre Baniță, membru corespondent al Academiei de Științe Agricole și Silvici, este

directorul Stațiunii Centrale de Cercetări pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri, cu sediul în Dăbulenii Doljului. De prin 1963, este cadru didactic, perforând, pe rând toate draconicele ierarhii ale școlii superioare, până la titlul de profesor. O zi pe săptămână este al Craiovei ca să predea știința viei și vinului la Facultatea de Horticultură din Bănie, în celelalte zile, fără excepție, fără pauze, ori cu pauze sumare (când e chemat la simpozioane și întâlniri științifice, la diferite consfătuiri, congrese, etc.), fără duminici, deseori fără nopți, e al stațiunii din Dăbuleni, al problemelor ei, totdeauna presante. Să notăm de la început, e singura stațiune din România care se ocupă de chipul în care nisipurile pot să concureze cernoziomul, e, în același timp, o stațiune întinsă cu o moșie călărind pe vreo 3.000 de hectare, și e unica, în cadrul amintitei Academii, cu profil complex, cercetând și producând de toate, de la grâu și porumb, la viță-de-vie, de la cartofi, la tomate, de la struguri, la piersici, de la fân, la tutun. L-am întrebat odată pe profesor, era într-o amiază de toamnă, pe moșia stațiunii, se culegea porumbul și interlocutorul era prins până peste cap în febra campaniei suverane a anului. L-am întrebat, trăind spaima că n-o să-l mai găsim după legiuitele ore de muncă pentru un supliment de informații și vrând totodată să-i respectăm odihna prea necesară: - Unde vă găsim după lucru? La lucru, ne-a răspuns. Nimic mai firesc.

Lucrul domniei sale e creația, iar creația nu cunoaște rigorile orarului curent. E un împătimit al acestei creații, devenită cauza unei vieți. Își poartă cei 62 de ani cu acea rară și necăutată distincție proprie savantului creator de valori, care n-are vârstă, are doar vârsta creației și cu acea permanentă, foarte tonică pentru cei din jur, erupție de vitalitate, proprie omului care, de când se știe, trăiește lângă pământ, respiră sănătate și tinerețea veșnică a pământului. S-a născut la țară. A absolvit prin anii 50 o facultate despre pământ, horticultura, specialitatea viticultură și ori pe unde l-au purtat vremurile, valurile, tot pe pământ a călcat, tot viața pământului a fost viață.

Nu-i Oltean, e de pe dealurile Buzăului, de pe ele, după ocolul prin facultate, a coborât în Oltenia, o vreme la Drăgășani pe Olt, apoi aici la Dăbuleni pe Dunăre și a rămas aici.

- Spuneți-ne, tovarășe profesor, îl rugăm, care mai e viața pământului la Dăbuleni? Dar în țară? Unde-i merge bine pământului, unde nu? Și de ce?

- Dumneavoastră mă invitați, vine răspunsul la o prelegere în toată regula. Haideți să-i limităm obiectul, căci viața Pământului înseamnă chiar viața agriculturii noastre, greu de epuizat într-o discuție tipografică. V-aș propune să vorbim, tovarășe Purcaru, despre calitatea Pământului, căci nu vă spun desigur o noutate, totul începe de aici.

Pământul nu se regenerează, cum cred încă unii, chiar de la sine. Ca orice organism din univers, el se naște, crește, se dezvoltă, trece, moare, există deci provizoriu, curgând spre un inexorabil destin. Și numai omul, prin plantele cu care îl cultivă, îi poate asigura calitatea, îi poate face spornică viețuirea. Pe scurt, socotelile cu Pământul sunt simple. Nu-i dai, nu-ți dă. Dacă-i iei șapte piei, fără să-ți pese, dacă nu-i oferi stimulentele, care să-i înțesească zelul de a produce, Pământul devine indiferent, uituc, zgârcit, ca și un om

hrănit doar cu promisiuni sau iluzii. Savanții care au avertizat asupra acestui pericol au apărut inițial ca niște sumbri prooroci, puși să încurce bugetele statelor și să servească subiecte metafizice oamenilor politici la micul dejun. Nimeni nu-i credea pe cuvânt, fiindcă nimeni, fără să-i fie pusă pielea în joc, nu-i dispus să creadă niște profeții care nu privesc sacrosancta-i persoană, ci umanitatea. Astfel de cazuri s-au întâmplat și la noi, vezi, de exemplu, avertismentele lui Gheorghe Ionescu Șișești, ale lui Mircea Moțoc și ale altor savanți cu privire la alarmantele fenomene

de eroziune a solurilor. Și e bine că astăzi, luându-se act în sfârșit de niște crude adevăruri în acest domeniu, se procedează în consecință prin măsuri care se întrevăd radicale”.

L-a impresionat hărnicia și loialitatea localnicilor din Dăbuleni, pe care i-a iubit și apreciat. Pentru Prof. Petre Baniță, Dăbuleniul era considerat ca al doilea sat natal, cum foarte frumos l-a denumit Ilie Purcaru în **„Carte cu olteni și cu neolteni care au consacrat Oltenia Oltenilor”**.

Această dragoste pentru Dăbuleni l-a legat și ancorat de zonă cu un **pripion** istoric. Avea puterea și talentul de a capacita, de a electriza, de a convinge. Localnicii din zona nisipurilor din sudul Olteniei și, în mod deosebit, dăbulenii sunt beneficiarii rezultatelor Stațiunii noastre în care sunt încorporate eforturile prof. PETRE BANIȚĂ care a păstorit 30 de ani aceste așezăminte.

Pentru a susține ceea ce am relatat, am să prezint spicuiri dintr-un articol pe care l-am găsit într-o revistă FLACĂRA din 1988, articol intitulat **„Mintea umană este cel mai însemnat izvor de bogăție”**.

Citez: **„Reporter:** – *Stimate tovarășe prof. univ. dr. ing. PETRE BANIȚĂ, vă mărturisesc deschis că am venit aici, la Dăbuleni, la Stațiunea Centrală pentru cultura plantelor pe nisipuri, pe care o conduceți din 1965, incitat de răspunsurile pe care le-ați oferit, în coloanele revistei Flacăra, unui coleg de redacție. Asta pe de o parte. Pe de altă parte, vreau de la dumneavoastră câteva lămuriri cu privire la unele aspecte care mi-au fost relevate de niște recente discuții purtate cu oameni de seamă ai agriculturii noastre, specialiști de marcă din unități distinse cu titlurile de Erou al Muncii Socialiste și Erou al Noii Revoluții Agrare”*.

Prof. Petre Baniță: - *„S-o luăm pe rând. Întâi, care dintre răspunsurile mele v-au intrigat?*

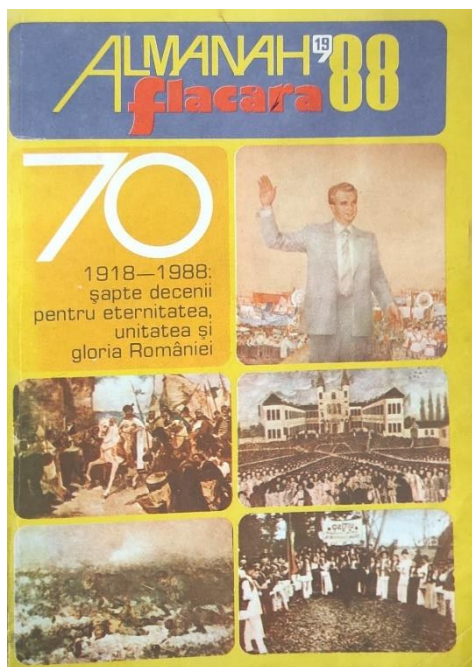
- N-am putea începe de la a doua întrebare?

- „Mi-ați răspuns ca un student fâstăcit, aflat în fața unui examinator sever. Acum, oi avea eu 62 de ani, dintre care cei mai mulți de catedră, dar nu sunt chiar un om de care să te sperii. Spune-mi care îți sunt nelămuririle?”

Reporter: - „O bună parte dintre cei cu care am stat de vorbă îmi spuneau că lucrează pământuri care nu au calități deosebite, podzoluri, mai ales, dar pe care se obțin recolte record. Cum este posibil acest lucru? Ei mi-au răspuns în cor aproape - prin muncă și pricepere. Sunt oameni grăbiți, ce-i drept, nu prea au timp să despice firul în patru, spun doar că își îngrijesc atent pământurile și că le oferă acestora toate cele necesare. E un răspuns corect?”

Petre Baniță: - „Ai să te miri, probabil, dar acesta e singurul răspuns corect. Și complet. Secretul oamenilor pe care i-ai cunoscut este

simplic de exprimat – au îngrijit pământul. Și au pornit, desigur, de la cunoașterea lui. Apoi, au observat în timp evoluția lui, cererile pe care el, tăcut, le formulează neîncetat. Și i-au dat tot ceea ce a cerut. Au evitat excesele de orice fel. Au apelat la sprijinul științei. N-au stat să aștepte ca din pământ să răsară și tot să răsară, la infinit, plante viguroase, cu boabe sau fructe mari, iar ei să apară numai la recoltat. Nici n-au abuzat de binefacerile noului, aruncând continuu cu îngrășămintele chimice și folosind când trebuie și

când nu trebuie erbicidele, asta e treabă de om leneș ori nepriceput”.

Reporter: În ce măsură stațiunile de cercetare și producție agricolă pot interveni, mai eficient în creșterea nivelului rezultatelor obținute în diferite colțuri de țară? Vă întreb asta pentru că am auzit adesea - și sunt într-un totu de acord cu acest lucru - că una dintre condițiile înfăptuirii noii revoluții agrare este sprijinul nemijlocit pe care unitățile de cercetare îl acordă unităților de producție.

Petre Baniță: „Cercetătorii studiază și experimentează. Ajung la niște rezultate, în urma unor eforturi și cheltuieli serioase. Rezultatele acestea trebuie, cât mai grabnic, valorificate de către principalii beneficiari - oamenii ogoarelor. Se întâlnesc, de multe ori, nedorite încetiniri în pătrunderea noului în practica de fiecare zi. Mă gândesc atât la tehnologii, cât și la rezultate ale cercetării – semințe de anumite soiuri, de exemplu. Eu cred însă și aș dori să-mi confirmi dacă am dreptate, că un inginer agronom, un președinte de CAP care vrea cu tot dinadinsul să promoveze noul pentru a-și spori recoltele, trebuie el însuși să se zbată și să ajungă în posesia ultimelor rezultate din domeniu. Să fie curios. Să studieze și el cât mai mult. Să experimenteze, atât cât îi permit celelalte sarcini, și să folosească rezultatele obținute....”

Reporter: - Iată, spuneți dvs. în revista Flacăra, că nisipurile au fost socotite soluri moarte, inapte pentru agricultură, pentru ca apoi, să afirmați: „nisipurile, vă rog să rețineți, sunt soluri de viitor, poate chiar solurile viitorului” și încă: “nisipurile, la noi, la români, reprezintă o șansă, o veritabilă șansă pentru agricultură.” Am citit cu atenție demonstrația pe care o dezvoltați pe parcursul interviului, am văzut chiar și pelicula ce dovedea că, prin intervenția specialiștilor stațiunii pe care o conduceți, “Sahara olteană” s-a transformat într-un veritabil teritoriu al belșugului. Dar de aici și până la a afirma că nisipurile sunt „solurile viitorului”, mi se pare a fi o mare distanță....

Petre Baniță: - “Noi obținem, pe cele trei mii de hectare ale stațiunii noastre, producții pentru care putem fi invidiați de multe unități de producție din zonele care beneficiază de pământuri cu grad înalt de fertilitate. Mai mult, până în anul 1995 vor exista în țară 400.000 ha care vor da, tot soluri nisipoase fiind, aceleași rezultate. Este vorba de o acțiune de anvergură, prin care s-a demonstrat, încă o dată, că inteligența umană și munca plină de tenacitate, pusă în slujba binelui, sprijinită de roadele cercetării științifice, pot face adevărate minuni.

Credința mea este că orice pământ poate da rezultate foarte bune, dar cu o singură condiție – aceea de a asculta cu atenție metronomul naturii și de a face ca toate acțiunile tale să vizeze acum și

în perspectivă, sporirea potențialului productiv al solului, sol căruia trebuie să-i dai, atunci când cere tot ce-i este necesar. Nici prea mult nici prea puțin sau deloc. Mintea umană e cel mai însemnat izvor de bogăție”.

A fost o binecuvântare pentru zona nisipurilor prezența domnului profesor și n-a fost deloc ușor să te implici în probleme dificile care reclamau efort, dăruire, inteligență. Greutățile de tot felul trebuiau învinse, ***trebuia să spargi necunoscutul cu dinamita inteligenței. Și iată că a fost posibil, într-o SAHARĂ OLTEANĂ a fost creat un PARADIS AGRICOL.***

Cartea „O expediție în Sahara Olteană”, autor Ilie Purcaru, 2001, Fundația Scrisul Românesc, poate fi considerată o monografie a Stațiunii de Cercetare - Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni.

Am primit cu împrumut această carte de la domnul dr. ing. Toma Vasile, fostul secretar științific al stațiunii. O avea de la autor cu mesajul: „domnului dr. ing. Toma Vasile, eroul atât de admirat de mine al acestei cărți, cu frațietate și dragoste, omagiu, Ilie Purcaru, ianuarie 2002”.

Am citit-o și recitit-o, m-a fascinat, deoarece această carte spre deosebire de altele, are personaje reale.

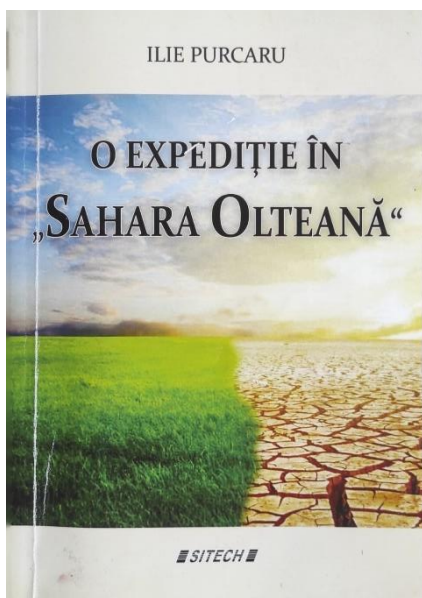
Ilie Purcaru, a reușit să așeze pe hârtie, să immortalizeze în paginile acestei cărți, precum într-o peliculă de film, o perioadă de 30 de ani din viața stațiunii.

Am considerat că la a 60-a aniversare a Stațiunii de Cercetare - Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni, o ediție nouă a cărții „O expediție în Sahara Olteană”, ar fi cel mai prețios dar, atât pentru foștii și actualii angajați ai stațiunii, cât și pentru colaboratorii unității.

„O expediție în Sahara Olteană”, a fost dedicată de către autor, profesorului Petre Baniță și Stațiunii Dăbuleni, după cum rezultă din următorul citat din carte:

„Mai ieri, căci în inima „Saharei oltene”, la Dăbuleni, cea mai mare comună din România (20.000 de suflete), se desfășoară de niște ani o experiență științifică cu valoare de unicat, fără echivalent la noi și cu puține echivalențe în lume. Din 1965, funcționează aici, sub auspiciile Academiei de Științe Agricole și Silvicultură, Stațiunea Centrală de Cercetări și Producție pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri, veritabil institut național al domeniului. Grație ei, nu numai cele 3.000 de hectare ce-i alcătuiesc moșia, ci vreo 200.000, din Oltenia și din țară, au ieșit și ies de sub regimul stihiei, transformându-se în tîpsie pentru recolte.

Am vizitat de mai multe ori Dăbulenii și stațiunea-redută ridicată în calea deșertului, încercând de fiecare dată sentimentul unor descoperiri dintre cele pe care, fără să șovăim la cuvânt, le vom numi revelații. Le înfățișăm acum într-o carte – ce se dedică șefului expediției în „Sahara olteană”, prof. dr. Petre Baniță, vechiul director al stațiunii.”

Parcurend această expediție în Sahara Olteană, precum și portretul pe care autorul îl face profesorului Petre Baniță în capitolul „Cercetătorul din nisipuri” din cartea „CARTE CU

OLTENI și neolteni care au consacrat Oltenia oltenilor,, scrisă de Ilie Purcaru, 1988, editura Scrisul Românesc, de un lucru sunt siguri:

Profesorul PETRE BANIȚĂ a reprezentat un nume de care se leagă o legendă, a reprezentat Omul care a făcut nisipurile „zburătoare” din Oltenia să rodească, cel care a creat „un paradis agricol dintr-un deșert”, cel care le-a schimbat viața localnicilor din zona nisipurilor, înrolându-i în lupta cu nisipurile pe care au câștigat-o împreună, iar ei în final au prosperat, aici, la ei acasă.

Profesorul a trecut la ceruri în 2009, pe 3 august, cu puțin înainte de a 50-a aniversare a unității la care mi-a promis că va participa, dar nu înainte de a-mi cere să-i îndeplinesc două dorințe:

1. **„Să nu las Stațiunea de la Dăbuleni să dispară”** - dorință cu valoare de „testament” pentru mine, care m-a motivat și m-a întărit în toți acești ani, misiune pe care am început-o din 2006 la Stațiune, deloc ușoară, de director al Stațiunii Dăbuleni. Din 29 martie 2007, de când mi-a cerut acest lucru și până în prezent (martie 2026), am tot făcut eforturi să-i îndeplinesc dorința. Sper că nu l-am dezamăgit!

2. **Să îi duc nisip din parcela muzeu de la Dăbuleni când va fi chemat în Ceruri**, dorință pe care i-am îndeplinit-o. Nisipul pe care l-a cerut a dorit să-i fie așezat în mormânt, pentru a se odihni pe el sau, poate cine știe, pentru a se contopi cu el

Las la aprecierea fiecăruia dintre cititori să interpreteze ultima dorință a șefului expediției în Sahara Olteană.

Care este moștenirea lăsată de prof. PETRE BANIȚĂ?

- O Stațiune de Cercetare fanion la Dăbuleni;
- Un liceu agricol de specialitate la Dăbuleni, actualmente Călărași, care îi poartă numele din anul 2010 și anume „Liceul Tehnologic Petre Baniță”, grație inițiativei primarului de la acea data, ing. Vergică Șovăilă, care a dat și numele străzii principale din localitatea Călărași, “Petre Baniță”;
- Un sistem de irigare modern pe nisipuri care a eliminat nesiguranța alimentară a cetățenilor din zonă și a trezit la viață nisipul din lunga letargie în care ședea, adormit în somnul adâncit, de secole încremenit;
- A lichidat sau stopat migrația forței de muncă spre alte zone, localnicii reușind să prospere la ei acasă;
- O cultură modernă a lubenițelor;
- O legumicultură în solarii;
- O pomicultură modernă cu specia piersic prioritară, specie cu vocație pentru zonă;
- O nouă tehnologie de cultură a viței-de-vie în locul celei clasice în șanțuri;

- Un program unitar pe țară pentru valorificarea nisipurilor;
- O parcelă MUZEU nenivelată pentru posteritate.

Omagierea a 100 de ani de la nașterea Prof. univ. dr. ing. Petre Baniță este un semn de recunoștință din partea noastră, a urmașilor, pe care îl merită din plin prof. PETRE BANIȚĂ, care cred că ne privește acum de acolo, de SUS și este mândru de noi.

Iar eu mă consider norocoasă că am primit ca TESTAMENT de la profesor să nu las stațiunea să dispară, să continuăm cercetările pe nisipuri, încredințându-mi astfel **misiunea nobilă de a face nisipurile să rodească.**

Exemplul de dăruire al Prof. BANIȚĂ PETRE m-a motivat să lupt și să nu-mi pierd speranța atunci când, nu de puține ori am dat de greu, pentru a-mi menține promisiunea făcută.

Nouă, celor de la stațiune, ne revine rolul de a fi stăpâni ai viitorului și păzitori ai trecutului pentru că în prezent se oglindește trecutul și se făurește viitorul.

Plăcuța comemorativă ce simbolizează 60 de ani de cercetare la Dăbuleni (în stânga imaginii directorul Petre Baniță cu echipa, iar în dreapta imaginii directorul Aurelia Diaconu cu echipa)

PETRE BANIȚĂ
VĂZUT PRIN PRISMA UNUI COLABORATOR ȘI PRIETEN

Dr. ing. Vasile TOMA

Cercetător pensionar, fost director al SCDCPN Dăbuleni

Este greu de găsit un unic reper pentru a prezenta personalitatea domnului profesor dr. Petre Baniță, având în vedere complexitatea și importanța activităților desfășurate în domeniul învățământului agronomic, cercetării științifice, al conducerii unor unități de cercetare, dar mai ales în valorificarea celor 450 de mii hectare de nisipuri și soluri nisipoase din România.

Prima întâlnire cu profesorul Petre Baniță am avut-o în toamna anului 1970, când, la absolvirea Facultății de Horticultură din Craiova, am fost reartizată, conform cutumelor vremii, la Stațiunea de Cercetare pentru Valorificarea Nisipurilor de la Bechet. Profesorul plănuise deja ce vor face cei trei tineri ingineri horticultori nou veniți: Toma Vasile, Spirescu Constantin și Gârju Constantin, legumicultura fiind domeniul de cercetare care, în viziunea sa, avea să aibă o importanță deosebită în zona solurilor nisipoase.

Ne-am alăturat colectivului de cercetare format din Baniță Petre, Ștefănescu Dinel, Barcan Eugen, Vlădoianu Emil în domeniul viticulturii, Tudor Alexandru, Botu Ion și Negrescu Ion în domeniul pomiculturii, Nicolescu Mihai, Gârd Dumitru, Buzoianu Victor și Mitu Dumitru în domeniul culturii cerealelor și plantelor tehnice, Groza Nicolae și Croitoru Constantin în domeniul irigațiilor. Am avut astfel șansa de a începe activitatea de cercetare într-o echipă deosebit de valoroasă, recunoscută pentru competența științifică și profesională, dar și prin felul cum au privit activitatea de cercetare în condiții greu de acceptat pentru mulți alții. Pentru toate acestea în presa vremii, au fost numiți magnificii de pe nisipuri. Dintre ei, Nicolescu Mihai a devenit profesor la Facultatea de Agricultură din Craiova, director al SCDA Șimnic, vicepreședinte al ASAS, Botu Ion director al SCDP Râmnicu Vâlcea și profesor la Facultatea de Horticultura din Craiova, ceilalți

continuând activitatea de cercetare în diferite responsabilități sau alte funcții de conducere.

Competența și probitatea științifică, dorința și curajul de a aborda teme de cercetare de mare interes și mai ales meticulozitatea cu care aplica în marea producție rezultatele de cercetare, demonstrate de profesorul Petre Baniță, m-au făcut să fac parte din echipa de cercetare condusă de domnia sa până la pensionare (1970-2000), și după aceea până în anul 2017.

În anul 1965 a început construcția sistemului de irigații Sadova – Corabia prin care s-a amenajat o suprafață de 80.000 ha, din care 36.000 nisipuri. Stațiunea de Cercetare pentru Valorificarea Nisipurilor, denumită ulterior Stațiunea de Cercetare - Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni, era cartierul general științific al tuturor factorilor implicați în realizarea acestui proiect național, Ocolna fiind punctul de coordonare al celor care construiau sistemul de irigații. Cu fonduri de la Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare – BIRD, statul român investea 2 miliarde de dolari, sumă care trebuia rambursată într-un termen relativ scurt. Pe umerii profesorului Petre Baniță apăsa o responsabilitate uriașă, stațiunea, alături de marile somități ale agriculturii, asigurând girul științific al tehnologiilor de amenajare și ameliorare a nisipurilor și al tehnologiilor de cultivare a plantelor. La stațiune aveau loc dezbateri, adeseori contradictorii, la care și-au spus punctul de vedere savanți ca Prof. dr. doc. Nicolae Ștefan, Prof. dr. doc. Mircea Moțoc, Prof. dr. Hulpoi, Prof. dr. doc. Nicolae Giosan, Dr. doc. Matei Berindei, Prof. dr. Dumitrescu Mihai.

Disputa privind nivelarea nisipurilor, modelate de natură în dune și interdune, avută cu profesorii din învățământul superior craiovean, care argumentau prin rezultatele de cercetare obținute la Tâmburești că terenurile nisipoase nu trebuiesc nivelate, a fost câștigată de profesorul Petre Baniță și sprijinatorii săi, care s-au bazat pe cercetarea și practica agricolă din alte țări, așa cum o văzuseră în California, Israel, argumentând că prin reșezarea stratului relativ fertil de la suprafață și folosirea îngrășămintelor organice, fertilitatea solului nu este diminuată,

iar prin nivelare se creează condiții ca apa și îngrășămintele să se distribuie uniform, fiind ușurată și mecanizarea lucrărilor agricole.

Pregătirea științifică și profesională dobândite în activitatea de conducere a Stațiunilor de cercetare Drăgășani și Ștefănești și din 1959 la Bechet, l-au făcut pe profesorul Baniță să răspundă acestor mari provocări și să aducă cercetarea științifică de la Bechet, ulterior Dăbuleni, la cele mai înalte cote.

Coordonate de prof. Petre Baniță, colectivele de cercetare de viticultură, pomicultură, legumicultură, cultura cerealelor și plantelor tehnice, ameliorarea solurilor nisipoase au obținut rezultate de cercetare remarcabile, care, aplicate în fermele proprii și mai ales în zona de influență au dus la realizarea de producții de neimaginat pe solurile nisipoase. Robert Mac Namara, președintele BIRD a scris în Cartea de aur a Stațiunii, în anul 1979, următorul mesaj: *„Aveți toate motivele să fiți mândri de o realizare extraordinară - creerea unui paradis agricol dintr-un deșert. Felicitări!”*.

Președintele BIRD, Robert Mc Namara, în anul 1979, în vizită la unitatea noastră, scriind în Cartea de aur. Alături de acesta, Prof. Petre Baniță și dr. ing. Emil Vlădoianu

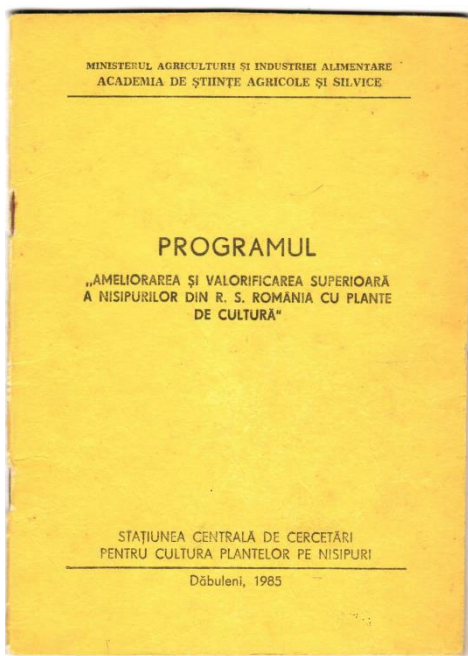
Activitatea Stațiunii de Cercetare - Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni este recunoscută și apreciată atât de mediu științific de cercetare, dar și de destinatarii producțiilor de pe nisipuri. Vinurile de *Roșioară*, *Rkațiteli*, *Sangeovese*, piersicile recoltate

din mai până în octombrie, pepenii de Dăbuleni, legumele extratimpurii, arahidele, fasolița devin emblema stațiunii.

Profesorul Petre Baniță cunoaște o nouă provocare în activitate de punere în valoare a nisipurilor și solurilor nisipoase după vizita în unitate a președintelui statului, Nicolae Ceaușescu din 1981. Colectivul de cercetare pe care îl coordona a elaborat programul „*Ameliorarea și valorificarea superioară a nisipurilor din R.S. România cu plante de cultură*” prin care SCDCPN Dăbuleni devine

unitatea coordonatoare a întregii activități de cercetare de pe nisipuri. Sunt înființate centrele de cercetare de la Valea lui Mihai, județul Bihor și Deveselu, județul Mehedinți, sunt făcute cercetări pe nisipurile de la Rușețu, județul Buzău, Însurăței, județul Brăila. Stațiunea colaborează cu institutul de Pedologie și Agrochimie pentru cercetarea nisipurilor din Delta Dunării și extinde colaborarea cu Universitatea din Craiova.

Programele de cercetare ale stațiunii sunt amplificate și cuprind cultura plantelor pe nisipuri, ameliorarea solurilor nisipoase, folosirea îngrășămintelor lichide o dată cu apa de irigat. Crește numărul de cercetători la 82 (în 1989), iar laboratoarele sunt bine dotate, la nivelul anilor respectivi. Stațiunea ajunge la suprafața de 4.200 ha, cuprinzând 12 ferme viticole, pomicole, seminceri de plante legumicole, cereale și

plante tehnice, dar și un sector zootehnic cu 2.500 oi, cu un nucleu important de oi din rasa *Karakul*, toate fiind considerate ferme pilot.

Vizita președintelui Nicolae Ceaușescu la Stațiunea Dăbuleni

Ca profil științific, Prof. Petre Baniță este un viticultor de înaltă ținută și probitate științifică recunoscută. A fost profesor de viticultură la Facultatea de Științe Naturale din Craiova, profesor de Ampelografie și Viticultură specială la Facultatea de Horticultură din Craiova, director al Stațiunilor Drăgășani și Ștefănești, din 1959 fiind director al unității de cercetare care azi este Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni, până la pensionare. Sub conducerea profesorului Gherasim Constantinescu în anul 1971, a obținut titlul științific de doctor în viticultură cu teza „*Studiu ampelografic al portaltoiului Berlandieri x Riparia Teleki 8 B la SEV Drăgășani, Selecția clonului Drăgășani 57*”. Este autorul clonelor de portaltoi *Drăgășani 57* și *Drăgășani 37* și coautor la crearea soiului *Crâmpoșie selecționată*. La Dăbuleni a înființat o colecție ampelografică extrem de valoroasă cu peste 800 de soiuri de viță-de-vie, fiind promovate în producție, pe lângă

soiul local *Roșioară*, soiuri de vin de mare valoare oenologică, *Rkațiteli*, *Sangeovese*, *Cabernet Sauvignon*, *Saint Emilion*.

Ca profesor coordonator a îndrumat realizarea a 8 teze de doctorat. A publicat peste 50 lucrări de specialitate printre care amintim colaborarea la cele 8 volume ale *Ampelografiei RSR*, *Tehnica pepinieristică viticolă* (1958), *Viticultura generală și specială* (1980), *Viticultura pe nisipuri* (1983), *Stabilirea metodei de plantare la vița de vie pe nisipurile din podgoria Dăbuleni* (1968), *Cultura plantelor pe nisipuri* (1981). A coordonat realizarea și publicarea a 13 volume de *Lucrări Științifice ale SCDCPN Dăbuleni*.

Ca o recunoaștere a meritelor deosebite în cercetarea viticolă românească a fost ales membru corespondent al ASAS în 1968 și din 1990 membru titular.

Complexitatea cercetărilor efectuate pe solurile nisipoase, l-au făcut pe profesorul Petre Baniță să aibă relații instituționale de mare importanță cu institutele de profil ale ASAS și din învățământul superior agricol, dar îmi amintesc de relațiile speciale pe care le-a avut cu Prof dr. doc Nicolae Ștefan, Dr. doc Matei Berindei, Prof. dr Milu Oșlobeanu, Prof. dr. Ion Alexandrescu, Prof. dr. Ion Olteanu, Prof dr. Aurel Popa, Prof dr. Mircea Bălașa, amintind numai câteva dintre personalitățile care i-au fost apropiate în activitatea didactică și de punere în valoare a solurilor nisipoase. Profesorul Petre Baniță a fost o gazdă primitoare pentru cei interesați de activitatea stațiunii.

Prof. dr. Petre Baniță era recunoscut pentru exigența în respectarea a tot ce presupune o activitate de cercetare de înalt nivel, pornind de la alegerea, pregătirea și promovarea personalului de cercetare, meticulozitatea și acuratețea rezultatelor, redactarea rapoartelor de cercetare și a publicațiilor. A sprijinit tinerii cercetători în perfecționarea științifică și profesională prin doctorantură, titlul de doctor fiind obținut până în anul 2000 de 39 de cercetători, dar și prin cursuri de perfecționare la unități de cercetare de renume din țară și străinătate. Promovarea cercetătorilor în grade științifice a fost mereu în atenția profesorului, convins că recunoașterea importanței și rolului stațiunii în

dezvoltarea agriculturii în țara noastră nu se poate face decât cu cercetători de înaltă ținută științifică și profesională.

Personal, aduc cu acest prilej mulțumiri pentru contribuția domniei sale la formarea mea ca cercetător, în parcurgerea etapelor de promovare de la inginer cercetare la cercetător științific gradul I, secretar științific.

Pentru meritele științifice și pentru contribuția la dezvoltarea agriculturii din țara noastră, a fost decorat cu *Ordinul Muncii*, *Meritul Agricol*, *Steaua României*.

Avea o putere de muncă rar întâlnită, viața personală fiind identificată cu stațiunea. Cu rare excepții, începea activitatea la ora 6, iar lumina se stinge la biroul din stațiune târziu în noapte. Cunoștea fiecare colțișor din unitate și îl puteai întâlni la orice oră, fie în câmp, fie în sectorul zootehnic. Avea un fler deosebit în aprecierea oamenilor, chiar și după mers, așa cum mi-a spus, cu mulți ani în urmă, mai ales că stațiunea avea la un moment dat aproape 800 de angajați.

Profesorul Petre Baniță a intrat în conștiința publică a localităților din zona solurilor nisipoase din sudul Olteniei. De la cei mai în vârstă, la cei tineri, unii fără al cunoaște, locuitorii vorbesc cu mult respect și recunoștință despre realizările profesorului, care împreună cu colectivul de cercetare al SCDCPN Dăbuleni au făcut ca nisipurile să fie transformate într-o zonă agricolă de mare interes. Nu întâmplător Liceul Tehnologic din Călărași și strada principală din aceeași localitate poartă numele profesorului Petre Baniță.

Așa cum și-a dorit prof dr. Petre Baniță, SCDCPN Dăbuleni continuă activitatea de cercetare–dezvoltare pentru a găsi noi soluții de cultivarea a plantelor, adaptate schimbărilor tehnologice și climatice. Se fac cercetări privind aclimatizarea de specii noi precum cartoful dulce, kiwi, curmalul, măslinul, banana nordului, aronia, dar și pentru găsirea de soluții tehnologice noi de cultivare a cerealelor și plantelor tehnice, plantelor legumicole, pomilor și arbuștilor fructiferi și viței-de-vie.

Cercetătorul Toma Vasile, în prezența Ministrului Agriculturii, Angelo Miculescu, a profesorului Ion Ceașescu și a profesorului Petre Baniță, prezentând activitatea de cercetare din câmpul cu tomate timpurii

În poligonul de irigare al dr. ing. Grumeza Nicolae se efectuau cercetări la plantele horticole: pomi fructiferi, vița-de-vie și cartof timpuriu. Se foloseau mai multe metode de irigare: irigare subterană, irigare picătură cu picătură la suprafața solului, rampe perforate, fixate la 40-50 cm deasupra solului, la primul etaj de sârme al șpalierului la vița de vie și de trunchiul pomilor fructiferi.

OMAGIU PENTRU TATĂL MEU

dr. ing. Emilian BANIȚĂ

Fiul profesorului Petre Baniță

Vă măturisesc că am stat mult pe gânduri înainte să aleg ce să scriu despre tatăl meu, Petre Baniță.

Când ne întrebăm de ce unii oameni rămân în memorie, răspunsul nu stă în titluri sau în premii. Stă în modul în care au ales să trăiască, în ce au construit și în câți oameni au schimbat prin simpla lor prezență.

Petre Baniță este unul dintre acei oameni rari care, fără să urmărească neapărat gloria, a devenit o referință — pentru o instituție, pentru o regiune, pentru o generație întreagă de cercetători și agricultori.

Astăzi, la împlinirea a 100 de ani de la nașterea sa, eu mă gândesc la o lecție de leadership pe care ne-a transmis-o, una pe care aici, pe nisipurile din sudul Olteniei a scris-o cu răbdare, an după an.

Când Petre Baniță a ajuns la Stațiunea Experimentală Bechet nu a găsit acolo o instituție funcțională, o echipă consolidată sau infrastructură. A găsit nisip. Nisip mișcător, arid, ingrat - același nisip pe care localnicii îl numeau, cu amărăciune, „Sahara Olteniei”. Un administrator ar fi cerut mai întâi resurse, apoi ar fi început lucrul.

Petre Baniță a inversat ordinea: a început lucrul și a creat, prin rezultate, argumentul pentru resurse. Acesta este instinctul liderului autentic — nu să aștepte condiții perfecte, ci să construiască condițiile din mers.

Ceea ce l-a diferențiat fundamental pe Petre Baniță de mulți directori de instituții de cercetare ai vremii sale a fost că nu a condus de la distanță. S-a mutat efectiv în zonă, s-a instalat la Dăbuleni și a trăit, an după an, în mijlocul experimentelor, acolo unde se simtea cel mai bine. Oamenii din subordinea lui nu aveau niciodată senzația că raportează unui superior absent - lucrau alături de cineva care cunoștea câmpul, știa cum arată nisipul după ploaie, știa care soiuri rezistă și care cedează. Această prezență fizică și intelectuală pe teren generează un tip de

autoritate pe care nicio organigramă nu o poate conferi: autoritatea competenței trăite.

Stațiunea de la Dăbuleni nu reprezintă doar o clădire, laboratoare și hectare de teren experimental. Este, înainte de orice, suma oamenilor pe care Petre Baniță i-a format, motivat și inspirat să creadă că merită să dedici o viață rezolvării unei probleme atât de concrete: cum faci ca pământul să hrănească oameni, acolo unde natura pare să refuze asta.

A predat zeci de ani la Universitatea din Craiova, a îndrumat doctorate, a scris monografii și ghiduri practice tocmai pentru că înțelegea că o instituție trăiește atât cât trăiesc oamenii care îi poartă valorile mai departe.

Există o diferență fundamentală între un șef care împarte sarcini și un lider care oferă sens. Petre Baniță știa să răspundă la întrebarea „de ce” înainte ca oamenii din jurul său să o pună. De ce a cercetat nisipurile? Pentru că existau și există comunități întregi în sudul Olteniei care trăiesc pe acel pământ și care merită să trăiască din el. Pentru că Rornânia are suprafețe mari de teren nisipos care pot deveni productive.

Pentru că știința nu are sens dacă rămâne în laboratoare și nu coboară pe câmp. Această capacitate de a conecta munca zilnică la o miză mai mare este poate cea mai rară și mai valoroasă calitate a unui lider - și ea explică de ce oamenii care au lucrat cu Petre Baniță nu vorbeau despre „obligații de serviciu”, ci despre o misiune.

Mandatele se termină. Funcțiile se schimbă. Dar influența unui lider adevărat nu se oprește. Petre Baniță a continuat să fie o referință profesională pentru stațiunea de la Dăbuleni. Aceasta este proba de foc a unui lider: ce se întâmplă cu influența sa atunci când autoritatea formală dispare? În cazul lui, răspunsul este clar - e în amintirea celor care duc mai departe munca de cercetare pe nisipuri și care au ales să îl comemoreze la 100 de ani de la nașterea sa.

Petre Baniță nu a ales o carieră ușoară. A ales nisipul și l-a transformat. Acesta este, în esență, portretul unui lider: cineva care alege să se bată cu imposibilul și care are curajul, răbdarea și inteligența de a

ieși învingător, nu singur, ci împreună cu oamenii pe care i-a inspirat să lupte alături de el.

La trecerea sa în neființă, la slujba de înmormântare, unii dintre salariații stațiunii, cei care l-au urmat, au adus saci cu nisip de la Dăbuleni, pe care l-au presărat peste sicriu. Petre Baniță își doarme somnul de veci acoperit cu nisipul pe care l-a iubit și l-a slujit.

Și așa încheia cu o metaforă a unui distins cercetător de la stațiunea Drăgășani: ***Viața oamenilor este ca o lumânare. Unii, o ard de la ambele capete.*** Cred că Petre Baniță a făcut parte dintre ei.

Petre Baniță alături de soția sa, Emilia Baniță

OMAGIU PENTRU TATĂL MEU

Prof. univ. dr. Monica BANIȚĂ

Fiica profesorului Petre Baniță

Omagierea omului, profesorului și profesionistului Petre Baniță, atât la Craiova, cât și la Dăbuleni, nu au fost simple momente de generozitate oportune, ci reprezintă o stare de spirit a unei generații care își recunoaște mentorul. Vă sunt recunoașcătoare în asta. Tata de-a lungul vieții sale ne-a educat într-un dublu mentorat și anume: mentoratul profesional și mentoratul părinte. Calitatea mea este doar aceea de a vorbi despre mentoratul părinte.

Tata a avut trei copii, un fiu, o fiică și Dăbuleni.

Deși nu am urmat profesia tatălui meu, m-am bucurat și am apreciat mentoratul despre care vă vorbeam, care a constat pentru mine în simțul datoriei, modestiei, onestității și dedicației. Și o anume naivitate în modul său de raportare la răspunsul social al sacrificiului familiei și uneori a propriei persoane. Până la urmă tata s-a ghidat după principiul că trebuie să-ți vezi copiii educați și pe picioarele lor. Asta a făcut pentru noi și același lucru l-a făcut cu stațiunea Dăbuleni.

De la tata am învățat să nu pun apă în vin pentru că stric în felul acesta, diluez munca a zeci de specialiști. După principiul acesta și-a trăit viața tatăl meu. Nu a diluat niciodată pasiunea de a construi și de a face să rodească pământul chiar și în anii slabi.

În afara calităților despre care am vorbit, cred că cea mai mare calitate a unui deschizător de drumuri și continuator și a unui mentor de care eu am beneficiat este aceea de a trăi în mod echilibrat și de a traversa crizele sale, ale familiei și ale societății cu înțelepciunea care îl caracteriza și cu modul echilibrat în care știa să dezamorseze și să dedramatizeze orice situație conflictuală. Faptul că noi suntem astăzi aici, cred că se datorează și a acestei imense calități. De fapt, vedem ceea ce contează până la sfârșit.

Vă mulțumesc cu grațitudine încă o dată pentru această oportunitate! Cred că tata s-ar fi bucurat!

Petre Baniță, alături de cei doi copii, la o plimbare cu trăsură prin câmpurile experimentale de la Dăbuleni

OMUL CARE A FĂCUT UN PARADIS DINTR-UN DEȘERT

Dr. ing. Dorin Ioan SUMEDREA

Vicepreședinte executiv al ASAS București

Ne aflăm într-un moment de aleasă reverență, dedicat împlinirii a 100 de ani de la nașterea unei personalități emblematice, a științei agronomice a României, prof. univ. dr. Petre Baniță.

Evocarea unei asemenea personalități nu este doar un exercițiu de memorie, ci un act de responsabilitate față de valorile care au clădit temelia cercetării și învățământului superior agronomic în România.

Născut la 6 aprilie 1926, într-un spațiu rural care i-a marcat destinul, profesorul Petre Banță și-a construit parcursul profesional sub semnul vigoarei științifice, al perseverenței și a unei viziuni remarcabile asupra rolului cercetării în dezvoltarea agriculturii. Activitatea sa, desfășurată în cadrul stațiunilor de cercetare de la Drăgășani, Bechet și Ștefănești, de unde vin eu (în ultimii șapte ani am fost director acolo) și mai ales Dăbuleni, reprezintă o veritabilă lecție de construcție instituțională și de asumare a unor misiuni științifice de mare dificultate.

Într-un areal, considerat multă vreme marginal din punct de vedere agricol, a reușit prin inteligență aplicată și tenacitate să transforme nisipurile sudului Oteniei într-un spațiu fertil al cercetării și producției horticole. Prin contribuțiile sale, a fundamentat științific, a promovat modele durabile de valorificare a solurilor nisipoase, integrând cercetarea în practică și oferind soluții concrete pentru agricultură. Mi-a plăcut foarte mult o expresie, sintagma care i-a fost atribuită, **omul care a făcut un paradis dintr-un deșert** și consider că nu este o metaforă, ci o expresie fidelă a impactului său. În egală măsură, profesorul Petre Baniță a fost un dascăl de vocație în cadrul Universității din Craiova, a contribuit decisiv la formarea a numeroase generații de specialiști, cultivând nu doar competența profesională, ci și exigența morală și respectul pentru știință.

Opera sa științifică se distinge prin consistență și aplicabilitate: cercetări în domeniul agrotehnicii viticole, al selecției clonale, al

ameliorării solurilor. Implicarea în viața publică, în calitate de parlamentar, a completat în mod firesc activitatea științifică, prin contribuții la elaborarea cadrului legislativ necesar dezvoltării agriculturii și cercetării.

Astăzi, la un secol de la nașterea sa, evocăm nu doar un destin profesional exemplar, ci și o conștiință științifică și morală care a marcat profund evoluția agriculturii românești.

În încheiere, îmi permit să subliniez un lucru cât se poate de actual: **marile personalități nu aparțin doar timpului lor, ci devin repere pentru generațiile care urmează.** Profesorul Petre Baniță rămâne, prin tot ce a realizat o astfel de prezență tutelară, discretă, dar durabilă, ale cărei roade continuă să se regăsească în câmpurile cercetării și în conștiința comunității academice.

Să-i cinstim memoria, nu doar prin evocare, ci prin continuitate, prin rigoare, prin responsabilitate și prin fidelitate față de valorile autentice ale științei!

Fotografia de grup cu participanții la Sesiunea omagială "100 de ani de la nașterea prof. univ. dr. ing. Petre Baniță"

– SCDCPN Dăbuleni, 06.04.2026 –

***PROFESORUL PETRE BANIȚĂ – PROVIDENȚIAL PENTRU
STAȚIUNEA DE CERCETĂRI DĂBULENI, INCLUSIV PENTRU
COMUNITATEA LOCALĂ***

Prof. univ. dr. Gheorghe GLĂMAN,
Președintele Secției de Horticultură a ASAS București

Oamenii se afirmă prin muncă și tenacitate. Ambele sunt, probabil, căpătate din copilărie, imprimate de părinți, dar și de onestitatea cu care își contruiesc cariera.

Studentul Baniță M. Petre a absolvit Facultatea de Horticultură București în anul 1950, an în care își începe activitatea de cercetător la Stațiunea Experimentală Drăgășani, unde a fost promovat director în anul 1957. De acum, meseria sa va fi cea de director, punându-i-se în valoare calitățile de organizator. În anul 1961 este numit la nou-înființata Stațiune Experimentală Ștefănești, iar doi ani mai târziu, este transferat la Stațiunea Experimentală Bechet, pe care o reorganizează și mută la Dăbuleni, dându-i un profil clar: "Stațiunea de Cercetări pentru Culturi pe Nisipuri".

La înființarea Academiei de Științe Agricole și Silvici "Gheorghe Ionescu-Șișești" (ASAS), în anul 1969, dr. ing. Petre Baniță era deja o personalitate de prim rang, fiind ales membru corespondent al ASAS. Din motive greu de înțeles, între 1969 și 1990 nu s-au mai făcut alegeri de noi membri în ASAS. La alegerile din anul 1990, Prof. univ. dr. Petre Baniță a fost ales membru titular al Secției de Horticultură.

S-a profilat pe viticultură, dându-și doctoratul în viticultură (1971) și abordând cercetări în acest domeniu. Nisipurile de la Bechet erau o noutate care i-ar fi speriat pe mulți. Petre Baniță le-a privit ca pe o oportunitate, s-a informat cu progresele făcute în alte țări și pentru punerea în valoare a acestora. S-a implicat în realizarea sistemului de irigații a nisipurilor din perimetrul Sadova-Corabia (70 mii hectare, realizate cu fonduri FMI), ocupându-se cu organizarea acestora pentru agricultură. Bineînțeles, un rol important l-au ocupat speciile horticole, viticultura și pomicultura, cu sâmburoasele cais, piersic și prun,

legumicultura, pepenii de Dăbuleni fiind astăzi un "brand" recunoscut, dar și culturi de câmp, precum secară, fasoliță ș.a.

L-am cunoscut în primăvara anului 1980, în biroul domnului dr. ing. Ioan Borza, șeful direcției de horticultură din Departamentul Agriculturii de Stat. Venisem cu rugămintea de a mă ajuta cu repartitia de viță-de-vie pentru 8 ha, deoarece cele două pepiniere repartizate nu au avut cantitatea necesară pentru cele 72 de hectare. În birou, la o masă alăturată, era o persoană cufundată în hârtii, pe care nu o cunoșteam, pe care-l aud: *Domnule dr. Borza, vă pot ajuta!* Tovarășul Glăman, vi-l prezint pe domnul *Prof. Baniță*, director la Stațiunea Dăbuleni, cu care avem niște proiecte de cercetări. Am făcut cunoștință și mi-a spus că știe bine viticultura și, mai ales, pomicultura din Dobrogea, iar la IAS Medgidia a fost de mai multe ori și s-a consultat cu directorul Nicolae Ionescu, când a înființat primele plantații de cais și piersic pe nisipuri. A trecut la subiect. Cunoașteți soiul *Crâmpoșie selecționată*? Am recunoscut cinstit că nu! Este un soi valoros, la a cărui creare am participat și eu, și vă garantez că nu o să vă pară rău dacă îl plantați. Este puțin cunoscut, dar foarte valoros, și nu îl laud ca fiind coautor, ci pentru valoarea lui. M-am adresat domnului Borza: *probabil că nu este raionat pentru podgoria Murfatlar*. Da, dar dacă îl plantăm și se comportă cum spune profesorul, îl vom raiona. Cum unitățile Gostat nu mai aveau cantitățile de material săditor disponibil, am primit repartitie de 32.000 de vițe altoite din soiul *Crâmpoșie selecționată* de la Stațiunea de Cercetare și Producție Drăgășani. Abia așteptam prima producție, deoarece colegii erau neîncredători. În IAS-uri nu era plantat. În anul III s-a lăsat special o producție de vreo două tone/ha, să vedem rezultatele. A fost peste așteptări! Cu acest soi, IAS Medgidia avea să ia multe medalii la concursurile republicane de vinuri. Profesorul Petre Baniță a avut dreptate.

În decembrie 1983, aveam să fiu numit director general al Trustului Economic de Producție pentru Pomicultură (TEPP), din Direcția Generală Economică pentru Horticultură (DGEH). Printre unitățile din subordinea trustului se afla și SCDCPN Dăbuleni, al cărei director era Prof. univ. dr. Petre Baniță.

Prima și cea mai dificilă sarcină era să întocmesc "Programul Pomiculturii pentru cincinalul 1985-1989" și să-l prezint președintelui Ceaușescu în iulie 1984. Urma să fie supus aprobării la Congresul al XIII-lea al PCR (noiembrie, 1984), pe județe și specii, de pomi și arbuști, pe amplasamente în suprafață de 15.000 ha. A fost una dintre cele mai grele sarcini pe care a trebuit să le depășesc în cei 11 ani cât am lucrat în minister. Practic, 6 luni am "bătut" județ cu județ, amplasament cu amplasament, care, conform cerințelor impuse de Ceaușescu, trebuiau să fie numai pe pante.

Mergând în județul Dolj, aveam să verific și amplasamentele propuse de Stațiunea Dăbuleni și să mă reîntâlnesc cu Prof. Petre Baniță. S-a bucurat când i-am spus că soiul se comportă excelent la Medgidia și a fost raionat și pentru podgoria Murfatlar. Dacă îmi aduc bine aminte, Stațiunea și-a propus 150 de ha pomi. Ca să închei acest capitol, reamintesc că cei 5 ani au trecut și la următorul și ultimul Congres, al XIV-lea (noiembrie, 1989), printre rezultatele triumfaliste ale dezvoltării economice a fost nominalizată și pomicultura.

Profesorul Petre Baniță în câmpul experimental pomicol

Aveam să-l cunosc mult mai bine pe directorul Petre Baniță în anul 1985, an în care am participat la Sesiunea științifică, împreună cu Prof. Ion Ceașescu, vicepreședinte CSP. În prima zi am participat la sesiune și tovarășul Ion Ceașescu a fost lămurit de P. Baniță să rămână și a doua zi să-i prezinte unitatea și tot ceea ce s-a făcut pe nisipuri. Am dormit la Camera oficială și aveam să descoper soiul *Roșioară*, lăudat pe bună dreptate de director.

A doua zi aveam să descoper un colectiv de colaboratori dedicați și o unitate extrem de bine condusă, chiar dacă ulterior mi s-a spus că Petre Baniță era un director care le cerea colaboratorilor mult, cum de altfel își cerea și lui. Era intransigent, dar drept și apropiat de nevoile oamenilor, pe care îi ajuta la nevoie. Livezile de pomi și plantațiile viticole erau impecabil întreținute și, cum era luna septembrie, se putea aprecia o producție foarte bună, de altfel pe linia ultimilor ani, cum avea să ne informeze directorul. Culturile de legume și culturile aflate între perdelele de protecție erau o noutate pe nisipurile doljene. Din păcate, după 1990, cetățenii s-au apucat să taie perdelele de protecție și, ulterior, tot ei se plâneau și reclamau că le intră nisipul în case.

Despre cariera de cercetător, profesor și deputat, precum și multe realizări punctuale, sunt sigur că vor fi prezentate de alți colegi și, mai ales, de cei care au lucrat cu distinsul **Prof. univ. dr. Petre Baniță**, pe care-l omagiem astăzi, cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la nașterea sa, la 6 aprilie 1926, în comuna Breaza, jud. Buzău. Profesorul rămâne o personalitate emblematică și un exemplu de urmat pentru cei tineri. Mă bucur că am cunoscut și am colaborat cu un astfel de OM.

București,
19.03.2026

**INDIFERENT DE CE TIMPURI ȘI VREMURI VIN,
TOȚI NE ÎNTOARCEM ACASĂ ȘI TOȚI AM PLECAT DE AICI**

Veta PĂSCULESCU,

Senator al României, Director ANIF Dolj

Au fost multe momente emoționante în cadrul sesiunii omagiale organizate de SCDCPN Dăbuleni, la 6 aprilie 2026, la împlinirea a 100 de ani de la nașterea profesorului Baniță. Însă unul dintre ele mi-a rămas adânc întipărit în suflet. Fiica domniei sale a rostit câteva cuvinte care au spus, poate, mai mult decât orice discurs: „**Domnul profesor Baniță a avut trei copii: un băiat, o fată și Dăbuleni.**”

În acel moment am înțeles, încă o dată, că există oameni pentru care profesia devine destin, iar locul în care aleg să-și dăruiască întreaga energie devine parte din familie. Așa a fost profesorul Baniță.

Dăbuleniul nu a fost doar locul în care a muncit, ci locul pe care l-a iubit, pe care l-a modelat și în care a lăsat o moștenire ce continuă să rodească.

Am ascultat cu mare atenție toate intervențiile din cadrul evenimentului și am regăsit în fiecare aceeași idee: agricultura rămâne una dintre cele mai importante responsabilități pe care le avem față de viitor. Profesorul Baniță ne-a arătat că pământul nu trebuie privit niciodată ca o limitare, ci ca o șansă. A demonstrat că și nisipurile Dăbuleniului și ale Călărașiului, odinioară considerate Sahara Olteniei, pot deveni sursă de viață, de prosperitate și de speranță.

Astăzi, când numele Dăbuleni este cunoscut în întreaga țară datorită pepenilor care au devenit un simbol al zonei, este imposibil să nu ne gândim la omul care a avut curajul să creadă că acest lucru este posibil. Dar moștenirea profesorului Baniță înseamnă mult mai mult decât o cultură agricolă de succes. Înseamnă încredere în puterea cercetării, respect pentru muncă și credința că oamenii își pot construi viitorul acolo unde s-au născut.

M-a bucurat să constat că în jurul acestui ideal există astăzi aceeași solidaritate între cercetători, autorități și reprezentanții comunităților locale.

Reabilitarea sistemului de irigații Sadova–Corabia, sprijinul acordat cercetării agricole și hotărârea ca Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni să poarte numele profesorului Baniță sunt dovezi că opera sa nu este doar respectată, ci și continuată și mă onorează faptul că la realizarea acestora am contribuit și eu, din postura de senator și director al Administrației de Îmbunătățiri Funciare, filiala Dolj.

În același timp, cred că un cuvânt de recunoștință li se cuvine tuturor cercetătorilor și specialiștilor care au rămas la Dăbuleni și au dus mai departe ceea ce profesorul Baniță a construit cu atâta pasiune. Datorită lor, această stațiune continuă să fie un reper al cercetării agricole românești și un motiv de mândrie pentru întreaga regiune.

Profesorul Baniță ne-a lăsat o lecție pe care timpul nu o va putea șterge: adevărata valoare a unui om se măsoară prin ceea ce lasă în urmă. Iar domnia sa a lăsat nu doar rezultate științifice remarcabile, ci și o comunitate mai puternică, un pământ mai roditor și oameni care privesc cu mai multă încredere spre viitor.

De aceea, cred că afirmația doamnei Monica Baniță va rămâne una dintre cele mai frumoase definiții ale unei vieți trăite cu sens: profesorul Baniță a avut trei copii – un băiat, o fată și Dăbuleni.

CEI MAI BUNI PEPENI PE CARE I-AM MÂNCAT VREODATĂ

Prof. univ. Mișu NEGRÎTOIU,

Fost ministru de Stat, Cetățean de onoare al Orașului Dăbuleni

Am fost la începutul lunii aprilie la Drăgășani, unde am participat la o degustare de vinuri, alături de inginerul Baniță junior. Am început discuția în memoria profesorului Petre Baniță, încă de acolo, de la Dragășani, cu oamenii care l-au cunoscut și care vorbesc foarte bine și frumos despre profesorul Petre Baniță.

Profesorul Baniță a făcut un soi de transhumanță viticolă. A început la Dragășani, a fost cunoscut, a promovat la universitate, la Craiova, a coborât la stațiunea de la Bechet, și mai apoi la Dăbuleni.

Astăzi, Dăbuleniul are datoria de a consolida și valorifica această moștenire. Noi avem datoria de a mai adăuga o piatră la edificiul tradiției culturale, științifice și economice a acestei comunități. Puțini cunosc, poate, implicarea mea în procesul prin care comuna Dăbuleni a dobândit statutul de oraș. Însă, ridicarea unei localități la un nou rang administrativ nu este suficientă în sine; o astfel de construcție trebuie susținută prin conținut, prin identitate și prin valori.

Temelia a fost așezată. Acum este nevoie ca această temelie să fie umplută cu substanță și sens. În această perspectivă, comemorarea profesorului Petre Baniță reprezintă o parte importantă a procesului de consolidare a identității locale. Dăbuleniul trebuie să aspire la statutul unui oraș recunoscut prin realizările sale, depășind imaginea exclusiv asociată cu renumiții săi pepeni. Aceștia constituie, fără îndoială, un simbol valoros, dar în jurul lor se poate construi mult mai mult: cercetare, inovare, dezvoltarea unor noi soiuri și promovarea patrimoniului agricol local.

Vizitând recent Drăgășaniul, am avut ocazia să văd Muzeul Viei și Vinului, un exemplu elocvent al modului în care tradiția poate fi valorificată cultural și turistic. De ce nu ar exista și la Dăbuleni un muzeu dedicat culturii pepenilor și agriculturii specifice nisipurilor oltene? Un

asemenea proiect ar putea contribui la consolidarea identității și prestigiului localității.

Aceasta este prima dimensiune a personalității profesorului Baniță pe care am redescoperit-o recent, prin intermediul foștilor săi colegi de la Drăgășani. Acolo, numele său se bucură de o recunoaștere impresionantă, iar mărturiile celor care l-au cunoscut au fost deosebit de emoționante.

A doua dimensiune a personalității sale este legată de propriile mele amintiri din copilărie. Pe vremea când nisipurile de la Ascunsa îți ardeau tălpile în zilele toride de vară, primele mele experiențe de muncă în câmp s-au desfășurat în apropierea câmpurilor experimentale ale stațiunii. Familia mea are, de asemenea, rădăcini în viticultură, iar destinul nostru s-a intersectat într-un fel cu activitatea stațiunii, o parte din proprietățile familiei mele aparținând acum stațiunii.

Îmi amintesc, cu claritate, modul în care erau cultivate viile pe acele terenuri nisipoase. Vița-de-vie era plantată în șanțuri adânci, iar lucrările urmăreau dezvoltarea rădăcinilor până aproape de pânza freatică. La vremea respectivă nu înțelegeam pe deplin rațiunea acestor practici, însă aveam în față imaginea concretă a cercetării aplicate, a efortului de a adapta agricultura la condițiile specifice ale locului. În apropierea viilor familiei noastre existau loturi experimentale ale stațiunii, unde erau testate nu doar soiuri de viță-de-vie, ci și diferite culturi de pepeni. Îmi permit să mărturisesc, cu zâmbetul nostalgiei, că unii dintre cei mai gustoși pepeni pe care i-am mâncat vreodată proveneau de pe acele loturi experimentale, chiar dacă nu întotdeauna pe căi pe deplin ortodoxe.

Deși nu l-am cunoscut personal pe profesorul Baniță în acea perioadă, am cunoscut și am trăit efectele muncii sale. I-am văzut rezultatele, i-am înțeles viziunea și i-am apreciat contribuția. Consider că una dintre cele mai mari realizări ale sale a fost salvarea și consolidarea stațiunii de cercetare într-o perioadă extrem de dificilă. Anii '90 au reprezentat pentru numeroase stațiuni de cercetare și întreprinderi din România o perioadă de profundă incertitudine. Multe dintre acestea au dispărut sau și-au pierdut relevanța. În acel context, profesorul Baniță a

demonstrat nu doar competență profesională, ci și o remarcabilă capacitate de leadership, reușind să păstreze și să dezvolte această instituție. Este o moștenire care trebuie continuată.

Mă bucur să constat că activitatea stațiunii merge mai departe, că au fost asimilate culturi noi, inclusiv specii exotice și pomi adaptați condițiilor locale, și că procesul de cercetare și aclimatizare continuă. Acest spirit al inovării reprezintă cea mai autentică formă de omagiu adus profesorului Baniță.

În perioada în care am colaborat mai îndeaproape cu domnia sa, l-am cunoscut și din perspectiva implicării sale publice. A fost deputat și a demonstrat că performanța profesională poate fi completată de o contribuție semnificativă la viața comunității. Venit de departe, și-a legat destinul de aceste locuri și a devenit una dintre personalitățile care au modelat dezvoltarea regiunii.

Astăzi, privind în urmă, cred că cea mai potrivită formă de recunoștință este continuarea operei sale. O comunitate se construiește prin acumulare, prin adăugarea fiecărei generații la ceea ce au realizat înaintașii. Educația, cercetarea, sănătatea, cultura și dezvoltarea economică sunt componente ale aceluiași efort colectiv.

Profesorul Petre Baniță ne-a lăsat un exemplu de perseverență, viziune și responsabilitate față de comunitate. Datoria noastră este să valorificăm această moștenire, să construim mai departe și să nu ne lăsăm descurajați de dificultăți. Așa cum generații întregi au reușit să transforme nisipurile Olteniei într-un spațiu al cercetării și al producției agricole performante, tot astfel și noi avem obligația de a continua acest drum.

Fie ca memoria profesorului Petre Baniță să rămână vie nu doar prin comemorări, ci mai ales prin faptele și realizările celor care îi urmează exemplul!

– SCDCPN Dăbuleni, 06.04.2026 –

PROFESOR PETRE BANIȚĂ – PERSONALITATE MARCANTĂ A CERCETĂRII ȘI A ÎNVĂȚĂMÂNTULUI HORTICOL ROMÂNESC

Prof. univ. dr. Ion MITREA

Facultatea de Horticultură, Universitatea din Craiova

În urmă cu 42 de ani, pășeam în această unitate ca tânăr cercetător și bineînțeles că mi-am adus aminte de toate evenimentele petrecute aici și de activitatea de cercetare și nu numai. Sigur că se pot spune multe. Au fost cei mai frumoși ani ai tinereții mele, însă mă voi rezuma doar la a cinsti amintirea profesorului Petre Baniță.

A scrie despre *Omul și opera* profesorului universitar doctor Petre Baniță reprezintă un lucru deosebit de delicat pentru mine. Și totuși voi încerca, deoarece profesorul a trăit printre noi, și îl resimțim și astăzi prin faptele sale, care au rămas și vor rămâne multe veacuri, datorită importanței lor practice.

Profesorul Petre Baniță s-ar fi aflat printre noi la venerabila vârstă de o sută de ani. Dar dacă trupul nu mai este, opera sa rămâne vie, înrădăcinată adânc în solul științei românești, la fel de durabilă precum via-de-vie pe care a cultivat-o și iubit-o o viață întreagă. În acest cadru academic cinstim memoria unui om care a transformat nisipul sterp în rod, iar cunoașterea în vocație.

L-am cunoscut pe profesorul Petre Baniță la sediul SCCC PN Dăbuleni în calitate de tânăr cercetător, începând cu data de 15 februarie 1984, ca urmare a dublei repartiții guvernamentale (recomandare pentru cercetare și învățământ) obținute la absolvirea facultății de Agronomie din Craiova, din anul 1983. Era o personalitate venerată de toți angajații (cercetători, ingineri, personal tehnic și administrativ), dar și de oamenii care locuiau și munceau în zonă.

Omul și formarea sa

Petre Baniță s-a născut la 6 aprilie 1926 în comuna Breaza din județul Buzău - un spațiu geografic cu adâncă tradiție agricolă, nu departe de vestita podgorie Tohani. Bunicul său avea o pepinieră lângă

Buzău și vindea butași de viță-de-vie. Încă din copilărie, tânărul Petre a fost atras de munca în livezile din satul natal.

Această origine nu este un simplu detaliu biografic - ea este cheia înțelegerii întregii sale opere. Un fiu al pământului, care a ales să înțeleagă pământul în profunzimea lui științifică. A urmat liceul la Colegiul „Bogdan Petriceicu Hașdeu” din Buzău, prinzând din plin greutățile anilor de război, iar după absolvire s-a înscris la Facultatea de Horticultură din București, pe care a absolvit-o în 1950.

Era o epocă de mari frământări pentru România, dar dorința de cunoaștere a tinerilor nu putea fi înfrântă. Tânărul inginer horticultor pășea în lumea cercetării purtând cu el setea de a înțelege și de a crea.

Cercetătorul de la Drăgășani la nisipurile Olteniei

După obținerea diplomei de inginer, Petre Baniță s-a angajat la Stațiunea Viticolă Drăgășani, unde a activat în calitate de șef de laborator până în 1962. A abordat teme de agrotehnică viticolă, investigând agroviticultura în pepiniere, în plantații portaltoi și în plantații cu vițe altoite. În această perioadă a creat clonele „*Drăgășani 37*” și „*Drăgășani 57*” și a colaborat la crearea soiului „*Crâmpoșie selecționată*”.

Acestea nu sunt realizări minore. A crea un soi nou de viță-de-vie înseamnă ani de observație meticuloasă, de selecție riguroasă, de răbdare științifică. Înseamnă să lași ceva în urmă care va rodi în podgoriile românești generații la rând.

A fost apoi transferat la Stațiunea Experimentală Bechet, continuând cercetările inițiate de profesorul Mircea Oprean în domeniul cultivării viței-de-vie pe terenurile nisipoase din sudul Olteniei. A experimentat și a scris, a scris și a experimentat.

Teza sa de doctorat, susținută în 1971 sub îndrumarea academicianului Gherasim Constantinescu, a sistematizat cercetările privind selecția clonală și ameliorarea viței-de-vie. Iar marele edificiu al cercetărilor sale a găsit expresia cea mai deplină în monografia „*Viticultura pe nisipuri*”, publicată la Editura Ceres în 1983 - lucrare recompensată cu Premiul „*Ion Ionescu de la Brad*” al Academiei Române.

Managerul și organizatorul de Stațiune de Cercetare

O carieră științifică poate fi măsurată prin publicații și premii. Dar capacitatea unui om de a construi o instituție, de a crea infrastructura necesară cercetării acolo unde nu existase nimic - aceasta este o cu totul altă dimensiune a personalității. Și profesorul Petre Baniță a dovedit-o din plin.

A fost numit director al Stațiunii Experimentale Bechet din 1965 și s-a ocupat de construirea unui nou sediu în localitatea Dăbuleni. S-a stabilit în zonă din 1970 și, cum se spune în lumea satului, a devenit „*de-al locului*”.

Să înțelegem ce a însemnat aceasta în termeni concreți. Terenurile nisipoase din sudul Olteniei, cu dune și interdune de forme variabile, cu o fertilitate naturală extrem de redusă - cu un conținut de humus între 0,1 și 1,6%, slab aprovizionate cu azot și fosfor - reprezentau, în ochii multora, un teren pierdut pentru agricultură, zona fiind supranumită, nu fără temei, „*Sahara Olteniei*”.

A transforma o astfel de stațiune experimentală dintr-un punct de pornire modest într-un centru de cercetare de referință național - aceasta a cerut nu doar știință, ci viziune managerială, perseverență administrativă și capacitatea de a convinge instituțiile de resort să investească în cercetare aplicată. A consolidat Stațiunea de Cercetări Bechet, coordonând construcția sediului din Dăbuleni, și a sprijinit câmpurile experimentale din Oltenia.

Ca director, a știut că cercetarea nu poate produce rezultate fără infrastructură, că un om de știință fără un laborator funcțional, fără câmpuri experimentale bine organizate, fără o echipă sudată, rămâne un gânditor izolat. Spiritul său organizatoric s-a manifestat tocmai în această capacitate de a transforma un proiect în instituție - acea instituție care există și astăzi sub numele de Stațiunea de Cercetare - Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni, moștenitoare directă a viziunii și eforturilor sale.

Formatorul de specialiști - Școala de științe agronomice de la Stațiunea Dăbuleni

Poate cea mai trainică moștenire a unui om de știință nu o constituie publicațiile sale, oricât de valoroase, ci generațiile de oameni pe care le-a format. Și profesorul Baniță a înțeles aceasta profund, construind în jurul stațiunii din Dăbuleni o adevărată școală agronomică aplicată.

A format echipe de cercetare la Drăgășani, Bechet și Dăbuleni, colaborând cu specialiști din domeniu. Nu vorbim despre colaborări protocolare - vorbim despre acea relație de mentorat în care un cercetător senior transmite mai mult decât cunoștințe: *transmite o metodă de gândire, o etică a muncii, o pasiune pentru adevărul obținut prin experiment.*

A coordonat lucrări practice la stațiunile Banu Măracine, Șimnic și Bechet și a îndrumat doctorate după 1990. Din 1992 a obținut calitatea de conducător de doctorat. A fost membru în mult comisii de doctorat.

Stațiunea din Dăbuleni a funcționat, sub conducerea sa, ca un veritabil centru de formare postuniversitară - un loc unde cercetarea și practica agricolă se întâlneau zi de zi, unde tinerii cercetători deprindeau că știința adevărată se verifică nu în ecuații abstracte, ci în câmpul experimental, în rod concret. Opt doctori în horticultură au fost îndrumați direct de profesorul Petre Baniță - opt oameni care poartă mai departe, în carierele lor, amprenta gândirii sale.

Această școală informală, clădită la Dăbuleni, reprezintă poate contribuția cea mai greu de cuantificat, dar cu siguranță cea mai durabilă. Institutele de cercetare trăiesc atât timp cât trăiesc oamenii pe care îi formează.

Pedagogul universitar - Dascălul de la facultatea de Horticultură din Craiova

Alături de activitatea de cercetare și de conducere instituțională, profesorul Baniță a îmbrăcat cu dăruire și haina dascălului universitar.

Activitatea didactică și-a început-o în 1963 la Institutul Pedagogic din Craiova. În anul universitar 1962-1963 s-a înființat Facultatea de Horticultură, la care a predat cursul de Horticultură din

1963 până în 1972, respectiv cursul de *Ampelografie* în perioada 1966–1969. Din 1970, a fost profesor universitar la Facultatea de Științe Naturale și Horticultură a Universității Craiova, unde a predat Viticultura intensivă și Viticultura specială.

Timp de peste trei decenii, generații de studenți au intrat în amfiteatrele unde preda profesorul Baniță și au ieșit cu mai mult decât cunoștințe - au ieșit cu o viziune. Cu înțelegerea că horticultura și viticultura nu sunt meserii, ci vocații. Că pământul, oricare ar fi el - *fertil sau nisipos, prielnic sau ostil - merită toată atenția și toată știința pe care i-o poți dăru*.

Omul Petre Baniță - Dincolo de titluri și premii

Este momentul să vorbim despre omul din spatele specialistului. Pentru că titlurile - Membru titular ASAS, autor premiat al Academiei Române, director de stațiune, conducător de doctorat - nu epuizează portretul unui om. Ele îi conturează dimensiunea profesională. Dar există o dimensiune mai intimă, mai puțin vizibilă în bibliografii, care explică de ce oamenii care l-au cunoscut vorbesc despre el nu cu respectul rece rezervat unor figuri ilustre, ci cu căldura și afecțiunea pe care le păstrezi pentru cei care te-au marcat cu adevărat.

Venit dinspre dealurile Buzăului, copil care se juca printre butașii de viță ai bunicului, tânărul Petre Baniță a ales nisipurile aride ale Olteniei și le-a făcut căminul său. S-a stabilit la Dăbuleni, a devenit „*deal locului*”. Această alegere spune totul despre caracterul său: nu a ales confortul și prestigiul unui centru academic mare, a ales locul unde munca sa era cel mai necesară.

La inaugurarea sistemului de irigații Sadova - Corabia - infrastructură crucială pentru transformarea nisipurilor din sudul Olteniei - Petre Baniță a fost prezent alături de președintele Fondului Monetar Internațional, Robert Mc Namara. Este o imagine revelatoare: omul de știință din Dăbuleni, față în față cu unul dintre cei mai puternici oameni ai lumii financiare globale, pentru că munca sa conta la nivel internațional. Și totuși, notorietatea nu l-a schimbat. A rămas omul simplu care „*mergea pe câmpul experimental, care discuta cu fermierii locali, care înțelegea că știința nu are valoare dacă nu ajunge la*

oameni". A experimentat și a scris, a scris și a experimentat - o buclă nesfârșită, în care teoria și practica se hrăneau una pe cealaltă.

A fost distins cu „*Medalia Muncii*”, „*Ordinul Muncii clasa a III-a*”, Medalia „*Meritul Agricol*” și Ordinul „*Meritul Științific clasa a II-a*”. Distincțiile statului recunoșteau ceea ce comunitatea știa deja: că Petre Baniță era unul dintre acei oameni rari care îmbină excelența profesională cu autenticitatea umană.

Ce ne lasă moștenire

Centenarul nașterii profesorului Petre Baniță nu este doar un prilej de comemorare - este o invitație la reflecție asupra valorilor care definesc o carieră de excepție.

Ne lasă moștenire, în primul rând, *modelul omului de știință angajat* - nu cel care-și face datoria și se retrage în confortul propriei erudiții, ci omul care înțelege că știința sa trebuie să răspundă nevoilor concrete ale societății. El a ales nisipurile Olteniei nu dintr-o curiozitate abstractă, ci pentru că acele nisipuri reprezentau o resursă risipită, o oportunitate ratată, o provocare reală.

Ne lasă, în al doilea rând, *exemplul directorului vizionar* - al celui care construiește instituții, nu doar teorii. Care înțelege că cercetarea durabilă are nevoie de infrastructură, de echipă, de continuitate organizațională. Stațiunea din Dăbuleni este monumentul cel mai concret al acestei dimensiuni a personalității sale.

Ne lasă, în al treilea rând, *lecția formatorului dedicat* - a celui care a înțeles că cea mai valoroasă investiție în știință este omul pregătit să ducă mai departe o tradiție de rigoare și pasiune. Cei opt doctori îndrumați, echipele formate la Bechet și Dăbuleni, generațiile de studenți de la Craiova - aceștia sunt multiplicatorii operei sale.

Și ne lasă, poate cel mai prețios dintre toate, *portretul omului autentic* - cel venit de pe dealurile Buzăului, care s-a înrădăcinat în nisipul Olteniei și a cerut, la sfârșit de drum, să fie însoțit de acel nisip. Un om al pământului care a ales știința nu ca scop în sine, ci ca instrument al iubirii față de locul și oamenii cărora li s-a dăruit.

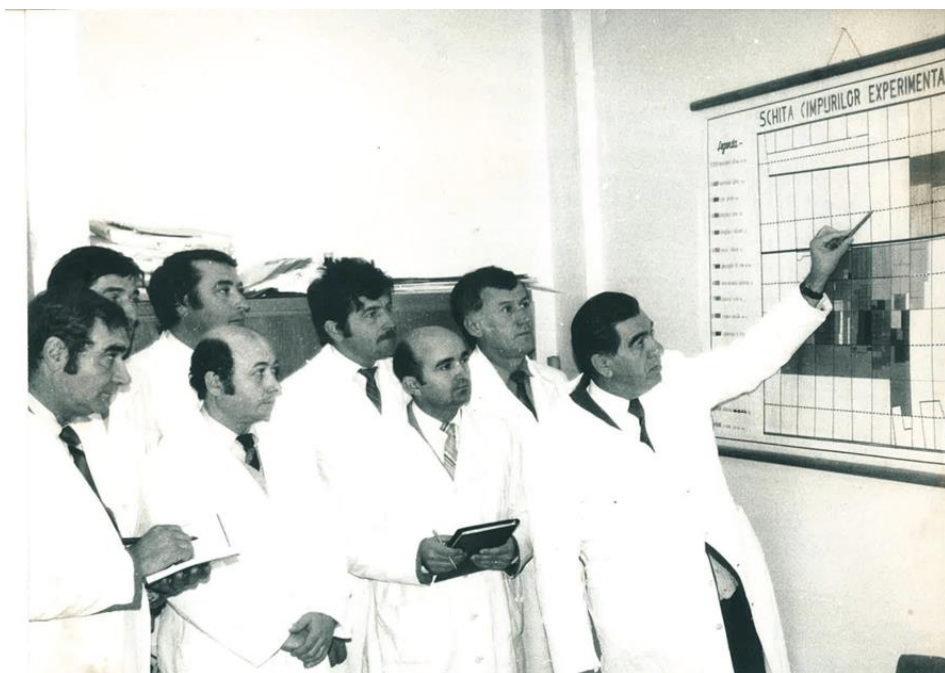
Onorăm astăzi memoria profesorului Petre Baniță nu prin cuvinte frumoase, ci prin angajamentul de a duce mai departe ceea ce el a

început. Fiecare cercetare riguroasă, fiecare tânăr format cu dăruire, fiecare problemă concretă a agriculturii românești căreia îi răspundem prin știință - acestea sunt adevăratele monumente pe care i le putem ridica.

La un secol de la nașterea sa, Petre Baniță este prezent între noi.

Cu stimă și respect,
Prof. univ. dr. Ion MITREA

Directorul Petre Baniță analizând schița câmpurilor experimentale de la SCDCPN Dăbuleni, alături de colectivul de cercetători

UN DASCĂL CARE NU POATE FI UITAT

Prof. univ. emerit Aurel POPA

Membru titular al ASAS București

Este meritorie inițiativa colectivului de cercetători de la Stațiunea de Cercetare - Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni de a comemora 100 de ani de la nașterea prof. univ. dr. Petre Baniță, reputat om de știință al Horticulturii românești, care prin întreaga sa activitate didactică și științifică oferită învățământului superior horticol și horticulturii din România și-a câștigat dreptul de a face parte din galeria reprezentanților de seamă ai horticulturii din țara noastră.

Mă consider un privilegiat că am avut șansa să-mi fie director la Stațiunea de Cercetări pentru Viticultură și Vinificație Drăgășani, să-i fiu student și apoi colaborator la Facultatea de Horticultură din Craiova.

În toamna anului 1959, după absolvirea Școlii Profesionale de Viticultură și Vinificație Drăgășani am fost repartizat în producție la Stațiunea de Cercetări pentru Viticultură și Vinificație Drăgășani, unde director era ing. Petre Baniță.

La prima întâlnire cu Domnia Sa mi-a mărturisit că de la profesorul de Viticultură al școlii profesionale (Victor Ceacovschi) are câteva informații despre mine. Drept urmare m-a repartizat la brigada viticolă care se ocupa de cele 40 ha – plantație mamă de coarde altoi și mă voi ocupa de supravegherea plantelor altoite în verde ce se găseau în golurile apărute în plantație, mai precis de slăbirea sforii de bumbac care fusese utilizată pentru îmbinarea celor doi parteneri (portaltoi și altoi). Această lucrare a presupus ca în cursul lunii august să verific zilnic, în cele 40 ha, plantele altoite în verde.

M-am străduit și am reușit ca această lucrare să o execut ireproșabil, mai ales că eram convins că directorul verifica acest lucru. Nu mi-a mărturisit niciodată despre modul cum m-am achitat de această misiune, dar am dedus că era mulțumit, deoarece mi-a eliberat o adeverință că lucram la Stațiune de doi ani de zile (deși nu era adevărat), aceasta fiindu-mi necesară înscrierii la cursurile serale în cadrul Liceului

din Drăgășani. După numai 8 luni de activitate în Stațiune, directorul Petre Baniță m-a numit pivnicer la Crama pivniță a Stațiunii. Am înțeles atunci că se instalase o deosebită încredere în mine.

În perioada în care profesorul Petre Baniță mi-a fost director la Stațiunea Drăgășani (1959-1963) l-am cunoscut ca fiind un cercetător care respectă adevărul științific, avea o frumoasă colaborare cu ceilalți cercetători, era exigent dar corect, mereu implicat în marile dificultăți cu care se confrunta podgoria Drăgășani. Îl vedeam zilnic, deși postura de director îi răpea mult timp, în câmpul de cercetare de la portaltui, în școala de vițe, în brigăzile de producție ale Stațiunii. Încă de atunci Petre Baniță era deja considerat ca unul dintre cei mai valoroși cercetători în domeniul pepinieristic viticol. În acea perioadă, pe lângă numeroasele lucrări științifice publicate în arealele de specialitate, a elaborat și publicat *Tehnologia pepinieristică viticolă*, a căror valoare și utilitate este neîntrecută până în zilele noastre, servind celor care au îmbrățișat profesia de producător al butașilor de vițe altoite, de a căror calitate depinde valoarea viitoarei plantații viticole. Perioada în care Petre Baniță a petrecut-o la Drăgășani a caracterizat-o personal în anul 1986, când Stațiunea Drăgășani aniversa 50 de ani de activitate științifică și de producție în slujba viticulturii românești. *Cei 11 ani petrecuți la Drăgășani reprezintă perioada cea mai frumoasă a vieții mele profesionale, unde cercetarea care mi-a fost pasiune, iar dragostea de meserie crez, pentru restul vieții. Dragostea pentru meseria de viticultor mi-a insuflat-o Gherasim Constantinescu, iar pasiunea pentru probitatea științifică în cercetarea viticolă Văleanu Leon și prof. Nicolae Ștefan. Unele taine în pepinieristica viticolă le-am învățat de la pasionatul tehnician Năstăsescu Vasile. Tuturor le port o mare recunoștință. Am plecat de la Stațiunea Drăgășani de 25 de ani, dar de câte ori mă apropiu de acest oraș și intru în Stațiune, am emoții mai puternice decât în acea zi de iulie 1948, când vizitam o unitate de cercetare viticolă din țara noastră (Stațiunea Drăgășani). Mă leagă de Drăgășani multe amintiri plăcute, mă leagă oamenii minunați cu care am lucrat, mă leagă feciorul meu care și-a ales ca meserie activitatea de cercetare viticolă. De aceea, doresc Stațiunii Drăgășani la acest Jubileu de 50 de ani, un loc de frunte*

în activitatea științifică viticolă din țara noastră, doresc cercetătorilor ei, actuali și viitori, să aibă un adânc și bine meritat respect ori de câte ori îi trec pragul pentru că Stațiunea Viticolă Drăgășani are un trecut științific bogat, într-o podgorie milenară, cunoscut fiind faptul că poporul nostru, în decursul veacurilor și-a făcut o îndeletnicire statornică din cultivarea acestei plante, vița-de-vie.

Când i-am fost student am constatat la profesorul Baniță Petre acea exigență inginerască în tot ceea ce presupune Ampelografia viței-de-vie – descrierea ampelografică a soiurilor, caracterizarea agrobiologică și tehnologică a acestora, răspândirea lor în arealele viticole din țara noastră, podgoriile țării și vocația lor pentru calitate, delimitarea arealelor cu vocație pentru obținerea vinurilor de calitate cu dreptul de a purta o denumire de origine controlată.

Sunt și astăzi bucuros că la examen nu l-am dezamăgit pe profesor. Și cum să nu-i fiu recunoscător pentru faptul că tatăl Domniei sale mi-a identificat două biotipuri de Tămâioasă românească, pe când făceam practică la Stațiunea Drăgășani, ca student. Aceste biotipuri le-am studiat și cu rezultatele pe care le-am obținut am primit multe premii la Sesiunile Științifice Studențești Naționale și am realizat, totodată proiectul pentru examenul de stat.

Calitatea de colaborator al profesorului a devenit atunci când mi s-a încredințat conducerea lucrărilor practice la disciplina de Ampelografie. În această perioadă am realizat, împreună cu profesorul, primele herbare și mulaje ale principalelor soiuri de viță de vie cultivate în România, urmând în acest fel procesul de cunoaștere al acestora.

Mărturisesc că am avut șansa să cunosc preocupările cadrelor didactice de la Facultatea de Horticultură și Agricultură din cadrul Institutului Agronomic Tudor Vladimirescu din Craiova (astăzi Universitatea din Craiova) și apoi a prestigiosului colectiv de cercetători de la Stațiunea Dăbuleni – format și coordonat de distinsul nostru profesor Petre Baniță, pentru a găsi calea convenientă de valorificare a terenurilor nisipoase din stânga Jiului.

Rezultatele cercetărilor de pionierat făcute de cadrele didactice de la cele două facultăți, la Tâmburești sunt consemnate în lucrarea

Nisipurile Olteniei din Stânga Jiului și valorificarea lor, apărută în anul 1964 și distinsă de Academia Română cu premiul *Ion Ionescu de la Brad*. Au urmat apoi cercetările meticuloase, multiple și complexe realizate la Stațiunea Dăbuleni, mai ales după punerea în funcțiune a Sistemului de irigație Sadova-Corabia, care a definitivat numeroasele tehnologii de cultură ale plantelor tehnice, plantelor legumicole, tehnologii care au cuprins inclusiv structura sortimentală.

În scurt timp, după transformarea acestor tehnologii de cultură la marile unități de producție (I.A.S; Asociații) s-au putut obține producții similare, uneori mai mari, dar sigur mai timpurii, în comparație cu cele ce se obțineau pe solurile zonale. Așa am asistat la fenomenul *paradisul de pe nisipurile din stânga Jiului*, fenomen la care profesorul Petre Baniță a avut o contribuție, recunoscută ca primordială.

După evenimentele din 1989, prin transformările ireproșabile, nisipurile din stânga Jiului au fost vitregite de marile realizări a multor generații de specialiști și cercetători.

Tot ceea ce realizează Stațiunea Dăbuleni în prezent are ca scop realizarea modului de valorificare a nisipurilor din stânga Jiului, este cea mai mare considerație ce se putea aduce profesorului Petre Baniță, care a slujit cu credință și a reușit împreună cu întregul colectiv de cercetare, să ofere o șansă reală de valorificare a acestor terenuri.

Petre Baniță în biroul său de la Stațiunea de Cercetare Dăbuleni

PROF. UNIV. DR. BĂNIȚĂ PETRE – UN SECOL DE LA NAȘTERE

Prof. univ. dr. Sina-Niculina COSMULESCU

Decan, Facultatea de Horticultură, Universitatea din Craiova

Împlinirea a 100 de ani de la nașterea Prof. univ. dr. Băniță Petre reprezintă un moment de aleasă aducere aminte și de recunoștință pentru o personalitate care a contribuit în mod semnificativ la dezvoltarea învățământului hortic și a cercetării agricole din România.

Prin activitatea sa didactică, științifică și managerială, profesorul Băniță Petre a lăsat o amprentă durabilă asupra școlii hortice craiovene și asupra formării a numeroase generații de specialiști.

Pentru studenții săi, profesorul Băniță Petre a fost un dascăl exigent, dar, în același timp, profund dedicat formării lor profesionale. Cursurile sale se remarcă prin rigoare științifică, claritate și o permanentă legătură cu practica viticolă. Prin stilul său pedagogic și prin experiența acumulată în activitatea de cercetare, reușea să transmită nu doar cunoștințe de specialitate, ci și respectul pentru profesie, pentru muncă și pentru valorile autentice ale mediului academic.

Evocarea personalității sale are, pentru mine, și o dimensiune personală, deoarece am avut privilegiul de a-i fi student la disciplina Viticultură. Îmi amintesc cu respect și recunoștință de rigoarea și seriozitatea cu care își pregătea cursurile, dar și de modul echilibrat în care relaționa cu studenții. A fost unul dintre acei profesori care, prin exemplul personal, reușeau să inspire interesul pentru domeniu și să cultive responsabilitatea profesională. Cursurile de ampelografie și viticultură intensivă nu erau doar prelegeri, ci adevărate lecții de viață profesională, în care fiecare idee era susținută de experiență, fiecare exemplu purta greutatea cercetării, iar fiecare îndemn inspira responsabilitate și perseverență.

Privind astăzi, din postura de decan al Facultății de Horticultură, înțeleg pe deplin dimensiunea impresionantă a operei și a moștenirii pe care profesorul Băniță Petre ne-a lăsat-o. A fost un cercetător vizionar și un formator de generații. Prin munca sa neobosită, a reușit să transforme

terenurile nisipoase din sudul Olteniei într-un veritabil laborator al performanței agricole, demonstrând că știința, pasiunea și perseverența pot da viață chiar și celor mai neprielnice condiții.

Opera sa științifică, materializată în numeroase lucrări de referință, tratate și studii, continuă să fie și astăzi un reper fundamental pentru studenți, cercetători și practicieni. În același timp, contribuția sa la dezvoltarea instituțională a cercetării horticole și implicarea în formarea tinerilor specialiști au consolidat temelia pe care se sprijină în prezent învățământul horticol românesc.

Profesorul Băniță Petre a fost, înainte de toate, un om al datoriei, al excelenței și al responsabilității față de știință și societate. A știut să inspire, să formeze și să lase în urmă nu doar realizări remarcabile, ci și oameni – generații întregi de specialiști care îi duc mai departe viziunea.

La un secol de la nașterea sa, memoria profesorului Băniță Petre rămâne vie în comunitatea academică și în rândul celor care au avut privilegiul de a-l cunoaște sau de a-i fi studenți. Contribuțiile sale la formarea specialiștilor și la dezvoltarea viticulturii și horticulturii românești reprezintă o moștenire valoroasă, care continuă să inspire generațiile actuale și viitoare.

Prin acest moment aniversar, îi aducem un pios omagiu și ne exprimăm profunda recunoștință pentru tot ceea ce a oferit învățământului, cercetării și comunității academice. Memoria profesorului Băniță Petre rămâne vie prin tot ceea ce a creat, prin valorile pe care le-a promovat și prin comunitatea academică la a cărei formare a contribuit decisiv.

Cu aleasă considerație,
Prof. univ. dr. Cosmulescu Sina Niculina
Decan,
Facultatea de Horticultură, Universitatea din Craiova

**100 DE ANI DE LA NAȘTEREA DOMNULUI PROFESOR
UNIVERSITAR DOCTOR INGINER PETRE BANIȚĂ
06.04.1926 – 06.04.2026**

Ștefan FLORESCU

Profesor pensionar,
Cetățean de onoare al Orașului Dăbuleni, Dolj

Ca să vorbești despre personalitatea domnului Profesor Universitar Doctor Inginer Petre Baniță îți trebuie o batistă să îți ștergi lacrimile de pe obraz! Ca să scrii ceva despre domnia sa îți trebuie un toc înmuiat în lacrimi! Toți cei ce v-am cunoscut și apreciat ca om!

Comemorarea a 100 de ani de la nașterea profesorului Baniță Petre este un prilej de a depăna amintiri acoperite de vremuri, de inimă albastră, ce ne poartă într-o altă lume, a științei, a culturii, a educației, a înțelepciunii, a dragostei de a fi recunoscători unei mari valori umane!

Pentru mine, ca locuitor al Dăbuleniului, este o mare onoare și bucurie să scriu câteva cuvinte, prea mici poate, pentru evocarea unui om atât de prețios. Deși nu am lucrat direct cu domnia sa, conjunctural, ca fost profesor și director de școală, ne-am cunoscut ca oameni, consultându-ne în luarea unor decizii majore pentru acești oameni harnici și gospodari ai Dăbuleniului. De la dânsul mi-a rămas întipărită în minte expresia: *”Băi, băiete, dacă vrei să fii mai bine cunoscut de oameni care te înconjoară, apreciază-i pe cei mai buni ca tine și vei fi respectat!”*

A fost un om iubitor de oameni, convins că viitorul aparține omului care gândește și omului care muncește. A lăsat o școală pentru pregătirea oamenilor în domeniul agriculturii. A avut o contribuție majoră în ridicarea nivelului de viață al oamenilor statorniciți aici, în Sahara Olteană. Prin diplomația sa a fost un fondator de valori științifice și educative. Prin apropierea sa de oameni a fost iubit și respectat. Iar celor care le-a dezvoltat spiritul creator și inovator, i-a determinat să nu fie zgârciți cu știința, le-a insuflat această teorie specifică profesorului Baniță: *Nu vă jucați cu știința!*

A construit un sediu elegant și folositor cercetării agricole. A construit apartamente pentru cercetători, laboratoare dotate corespunzător, un liceu agro-industrial, iar pe mine m-a ajutat în obținerea aprobărilor necesare construcției Școlii Generale numărul 2, actualmente Liceul Teoretic “Constantin Brâncoveanu”, Dăbuleni.

Ca și conducător de unitate a fost autorizat democratic, obținând rezultate remarcabile în această muncă nobilă și elegantă de cercetare științifică.

Pentru aceste realizări consider că actualii edili ai Dăbuleniului au luat cea mai corectă hotărâre de a-i acorda titlul de Cetățean de Onoare post mortem. Personal regret că atunci când, împreună cu colegul meu, Mișu Negrițoiu, am fost declarați Cetățeni de onoare ai Dăbuleniului cu ocazia împlinirii a 500 de ani de la prima atestare documentară a acestei frumoase localități, nu a fost și dânsul nominalizat pentru această distincție. Dar niciodată nu este prea târziu.

Doresc să-i adresez sincere felicitări și mulțumiri familiei domnului profesor universitar dr. ing. Petre Paniță pentru înțelegerea de care a dat dovadă, ajutându-l să-și pună în practică planurile sale mărețe și benefice tuturor oamenilor.

Închei acest omagiu cu un îndemn pentru generațiile actuale și viitoare. Răspunderea voastră, a celor care urmați după noi, este fără sfârșit. Pe voi vă privește tot poporul. Prin tot ce faceți, prin tot ce gândiți, sunteți obligați să asigurați viitorul. Aveți obligația și noblețea să duceți mai departe aceste minunății, pentru că viața însemnează cercetare, însemnează producție și însemnează omenie.

Sincere aprecieri și mulțumiri conducerii SCDCPN Dăbuleni pentru frumosul eveniment organizat în memoria profesorului Petre BANIȚĂ în data de 06.04.2026, întâlnire emoționantă care, pentru mine, a constituit un balon de oxigen.

Petre Baniță la festivitatea de premiere a elevilor Școlii Generale nr. 2 Dăbuleni

PETRE BANIȚĂ – PROFESORUL CU O AURĂ DEOSEBITĂ

Conf. univ. dr. Liviu Cristian MĂRĂCINEANU

Prodecan Facultatea de Horticultură, Universitatea din Craiova

Mă număr printre cei care mi-am intersectat traiectoria de puține ori cu domnul profesor Baniță. Știu totuși că era recunoscut printr-o exigență proverbială. Poate că din partea multor studenți acest lucru era oarecum de speriat, însă eu consider că Profesorul Petre Baniță, ca și alți prestigioși profesori universitari, nu avea pretenții exagerate. Pretențiile domniei sale aveau doar rolul de a-i ajuta pe cei care se pregăteau, sub bagheta dumnealui, să devină exigenți față de propria pregătire sau față de cei pe care urmau să îi coordoneze, la timpul lor, când ajungeau în producție, să fie mai tenace, să fie mai ambițioși, să fie mai maturi, mai responsabili în ceea ce fac.

L-am perceput pe domnul profesor ca având o anumită aură, o anumită personalitate. Practic făcea parte din acea categorie de oameni pe care, dacă o întâlneai pe stradă, te opreai din preocupările tale și spuneai: - *Stai puțin, vreau să ți-l arăt pe domnul profesor Petre Baniță!*

Deși nu l-am cunoscut în relația cadrul didactic-student, totuși, prestigiul și personalitatea profesorului Petre Baniță erau suficient de mari ca să te copleșească și să te facă să stai puțin deoparte și să atragi atenția celor cu care ești că au ocazia să întâlnească o personalitate a viticulturii și a științei românești.

Faptul că aici, în zona Călărași – Dăbuleni, avem și un grup școlar care îi poartă numele, avem și o stradă care îi poartă numele și vom avea și o stațiune care o să îi poarte numele, toate acestea nu pot decât să demonstreze că omul șfîințește într-adevăr locul și că domnul profesor Petre Baniță este omul cel mai nimerit prin care putem argumenta acest lucru. În biroul meu de la Facultatea de Horticultură memoria profesorului este păstrată în continuare. Pe unul dintre pereți se află patru tablouri cu patru titani ai viticulturii românești. Este vorba despre domnul profesor Mircea Oprean, fostul rector al Universității din

Craiova, domnul profesor Ion Olteanu care m-a format, domnul profesor Petre Baniță și domnul profesor Victor Tuță.

În încheiere nu pot decât să îmi exprim regretul că nu l-am cunoscut mai îndeaproape și că nu pot să adaug alte cuvinte despre prof. univ. dr. ing. Petre Baniță. Cu toate acestea, memoria domniei sale rămâne vie la Facultatea de Horticultură a Universității din Craiova și nu pot decât să mă mândresc că lucrez în aceeași instituție pe unde a pășit și domnul profesor Baniță.

Portretul pictat al profesorului Petre Baniță, expus în holul central al sediului SCDCPN Dăbuleni

LA 100 DE ANI DE LA NAȘTEREA SA, NU VORBIM DOAR DESPRE UN NUME, CI VORBIM DESPRE O MOȘTENIRE

Prof. univ. dr. ing. Liviu OLARU,

Decan al Facultății de Agronomie, Universitatea din Craiova

Există oameni care trăiesc o viață și există oameni care dau sens unei epoci. Astăzi nu omagiem doar 100 de ani de la nașterea profesorului universitar dr. ing. Petre Baniță, ci astăzi celebrăm în conștiință o forță a naturii umane, un destin care a schimbat la propriu fața Pământului.

Născut la 6 aprilie 1926, într-o Românie profund legată de glie, într-o familie în care munca nu era obligație, ci o lege a vieții, Petre Baniță și-a purtat originile ca pe o chemare. Nu a uitat niciodată de unde a plecat. Poate tocmai de aceea și-a dedicat întreaga existență pământului, nu ca simplu obiect de studiu, ci ca sursă de viață, de speranță și de viitor.

Și-a ales un drum greu, un drum pe care puțini ar fi avut curajul să meargă, sudul Olteniei, o zona a nisipurilor, a secetei, a neputinței agricole. Un loc în care natura părea să spună nu, dar domnul profesor Baniță a ales să spună da. Prin cercetare, prin răbdare și printr-o credință aproape încăpățânată în puterea științei, el a reușit ceea ce părea imposibil. A transformat nisipul în rod, sterilul în fertilitate, deznădejdea în speranță. În paralel, destinul său s-a împletit profund cu cel al învățământului superior. Doctor din 1971 și conducător de doctorat din 1986, a contribuit direct la formarea noilor generații de cercetători, ducând mai departe o școală de gândire solidă, ancorată în realitate și orientată spre progres.

A scris, a cercetat, a inovat. Lucrările sale despre altoirea în verde a viței-de-vie și despre metodele moderne de cultivare nu au rămas simple teorii. Ele au devenit instrumente vii, aplicate, care au schimbat practica agricolă.

Pentru această activitate impresionantă, domnul profesor a primit distincții importante din partea statului român. Dar, poate cea mai mare

recunoaștere nu a venit din medalii, ci din pământul care a început să rodească, din câmpurile care au prins viață și din oamenii care au avut din nou motive să spere. Și totuși, dincolo de toate acestea rămâne întrebarea, ce face ca un om să devină memorabil, nu doar ceea ce realizează, ci și ceea ce lasă în urmă.

Profesorul Petre Baniță nu a lăsat doar cărți, titluri sau funcții, a lăsat o lecție. Lecția că nimic nu este definitiv pierdut, că din nisip poate răsări viață și că limitele există pentru a fi depășite. Domnul profesor Baniță nu a plecat niciodată cu adevărat, este prezent în fiecare brazdă fertilă din sudul Olteniei.

Astăzi, la 100 de ani de la nașterea sa, nu vorbim doar despre un nume, ci vorbim despre o moștenire. Și poate cel mai frumos omagiu pe care îl putem aduce nu este doar să ne animăm de dânsul, ci să continuăm ceea ce a început.

Profesorul Petre Baniță în mijlocul studenților veniți în vizită de studiu la Stațiunea de Cercetare Dăbuleni

CEA MAI FRUMOASĂ COPILĂRIE, CEA DE PE NISIPURI

Cristina VLADU,

Şef serviciu inspecţii – Direcţia pentru Agricultură Judeţeană Dolj

Mă numesc Vladu Cristina şi sunt şef serviciu inspecţie în cadrul Direcţiei pentru Agricultură Dolj, însă astăzi, mai mult ca oricând, sunt fiica domnului dr. ing. Toma Vasile, primul copil al staţiunii sau fata de pe nisipuri, aşa cum eram numită în localitatea bunicilor mei din partea tatălui din judeţul Prahova.

Am fost onorată şi profund emoţionată să particip la Sesiunea omagială organizată de SCDCPN Dăbuleni în memoria profesorului Petre Baniţă, prilej cu care am întâlnit oameni dragi şi am avut şansa de a retrăi fragmente din copilăria şi adolescenţa petrecută la Staţiunea de la Dăbuleni.

În acest volum omagial voi contura câteva idei care să evidenţieze modul în care noi, copiii de altădată, l-am perceput pe domnul profesor Petre Baniţă şi ceea ce a însemnat personalitatea sa pentru noi.

Noi, copiii de altădată, i-am purtat domnului profesor Petre Baniţă un profund respect şi o sinceră recunoştinţă pentru tot ce a făcut pentru noi. Datorită domnului profesor Petre Baniţă am avut parte de una dintre cele mai frumoase grădiniţe cu program prelungit din zonă şi cu o masă de prânz deosebit de apreciată. Chiar dacă la vremea aceea nu am înţeles pe plin valoare acestor lucruri, mai ales pentru că nu îmi plăcea să dorm la prânz, astăzi le privesc cu nostalgie şi recunoştinţă.

Mai târziu, odată cu trecerea anilor, prin generozitatea domnului profesor Baniţă, noi, copiii din staţiune, am beneficiat de transport către liceele din Craiova la fiecare început de trimestru şi, desigur, la final, când, plini de entuziasm, ne întorceam din vacanţele minunate petrecute la Dăbuleni, unde puteam să vizităm şi să ne bucurăm de plantaţiile de pomi fructiferi, de viţă-de-vie, sectorul de cercetare cu plantele legumicole, plante medicinale şi flori, să ne răcorim în zilele călduroase la bazine şi uneori, fără ştirea părinţilor, în canalele de irigaţie.

Da, noi copiii de altă dată putem spune că am avut parte de cea mai frumoasă copilărie și că ne-am simțit privilegiați să trăim și să ne dezvoltăm într-un cadru atât de armonios alături de părinții noștri și de oamenii frumoși din stațiune care erau, de fapt, parte din echipa formată cu rigoare de domnul profesor Petre Baniță.

Pentru a susține ceea ce am afirmat, menționez că noi, copiii de altă dată, avem un grup intitulat: *Oameni Frumoși din Stațiune*, care păstrează vie amintirea comunității și valorile pe care le-am trăit alături.

Domnul profesor Petre Baniță impunea respect prin simpla prezență, iar noi, copiii, simțeam acest lucru de fiecare dată când îl întâlneam. Îmi amintesc că atunci când, pe aleea de la boxe, îi zăream silueta domnului profesor, mereu la aceeași oră în drumul său spre sectorul zootehnic, cu mult timp înainte de a ajunge la noi ne opream din joc pentru a-i adresa un salut respectuos. Nu voi uita petrecerile de revelion organizate la Stațiune. Prin generozitatea domnului profesor, primeam sala de protocol de lângă cantina, o încăpere elegantă cu tapet. Domnul profesor venea și își lăsa paltonul lung și galoșii, iar noi priveam curioși pentru că nu mai văzusem așa ceva și desigur mai târziu, în mare secret foarte bine păstrat până astăzi, o parte din noi chiar îi încercam încălțările cu emoție. De asemenea, ne mai aventuram, deși știam că nu avem voie, mai ales la orele prânzului, în zona apartamentului domnului profesor, pentru a o mai întâlni pe Samanta, celebra pisică neagră cu blana lucioasă.

M-am bucurat la reîntâlnirea cu domnul Emilian Baniță, fiul domnului profesor, precum și cu distinsa familie Banită, reunită la Stațiunea Dăbuleni în data de 06.04.2026, la 100 de ani de la nașterea domnului profesor.

Am avut șansa să lucrez împreună cu domnul Emilian Baniță și putem spune că o parte din reconversia, restructurarea plantațiilor de viță-de-vie din Oltenia s-a realizat și cu sprijinul nostru. De asemenea, alături de domnul Emilian Banită, la ședințele de clasare a vinurilor din Oltenia, am fost martor la evoluția spectaculoasă a calității vinurilor din regiunea noastră și nu numai.

În încheiere transmit felicitări domnului director Ștefan Nanu, doamnei director adjunct științific Aurelia Diaconu și, desigur, echipei pe care o coordonează la Stațiunea Dăbuleni, pentru inițiativa organizării acestui eveniment de omagiere a personalității domnului profesor Petre Banită și doresc să vă mărturisesc că indiferent de misiunea pe care o am atunci când ajung la stațiunea Dăbuleni, gândurile și eforturile mele se concentrează întotdeauna pentru sprijinirea și susținerea tuturor demersurilor profesionale ale unității.

Vă mulțumesc!

Copiii din Grădinița Stațiunii Dăbuleni, la serbarea de Crăciun

A FOST UN MANAGER VIZIONAR

Dr. biolog Marieta PLOAE

Cercetător pensionar

Subsemnata, PLOAE MARIETA, mă număr printre cei care au avut privilegiul de a se forma, ca oameni și ca specialiști, sub influența directă a activității desfășurate la Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni, instituție a cărei evoluție este profund legată de personalitatea prof. dr. Petre Baniță.

Am crescut pe aceste meleaguri și, încă din adolescență (12–18 ani), am participat la activitățile agricole din cadrul stațiunii, alături de părinți și elevi. Acea perioadă mi-a oferit șansa de a observa, nemijlocit, munca, rigoarea și perseverența cercetătorilor, precum și modul în care știința era transpusă în practică pe solurile nisipoase ale Dăbuleniului.

Vizitele în teren ale domnului profesor Baniță au rămas vii în memoria mea. Prezența sa, uneori spectaculoasă prin sosirea într-o trăsură trasă de cai albi, era însoțită de o atentă evaluare a tuturor punctelor de lucru. Sub coordonarea sa, se realizau lucrări de plantare a viței-de-vie în condiții specifice nisipurilor desfundate și modelate, în deplin acord cu cerințele tehnologice ale culturii. În același timp, implicarea sa în viața comunității locale reflecta o viziune largă, în care cercetarea și societatea se aflau într-o strânsă interdependență

Stațiunea a reprezentat un motor de dezvoltare pentru întreaga zonă. Majoritatea locuitorilor erau implicați în activități agricole, iar transferul de cunoștințe dinspre cercetare către practică a contribuit la creșterea nivelului de trai. Muncitorii permanenți și-au însușit, în timp, tehnologiile și principiile de lucru, devenind parte integrantă a acestui efort colectiv. Îmi amintesc modul riguros în care se pregăteau soluțiile pentru tratamentele fitosanitare: substanțele erau cântărite la balanța analitică, iar diluțiile erau respectate cu atenție, chiar și prin mijloace simple, dar eficiente. În acest context au apărut primele solarii, în care s-au introdus soiuri noi de tomate, ardei și vinete, cultivate după tehnologii moderne pentru acea perioadă. Dezvoltarea sistemului de irigații a

permis extinderea agriculturii și înființarea de ferme viticole, pomicole și cerealiere. Gestionarea apei în funcție de cerințele plantelor a condus la modificarea covorului vegetal și la crearea unui microclimat favorabil culturilor. Nisipurile zburătoare au fost astfel stabilizate, iar zona a cunoscut o perioadă de prosperitate.

Un moment de referință a fost vizita oficială a președintelui Nicolae Ceaușescu, din anul 1981, când întreaga comunitate a participat la prezentarea realizărilor obținute în ceea ce fusese odinioară numită „Sahara Olteană”. Această experiență a contribuit decisiv la alegerea drumului meu profesional. După absolvirea Facultății de Biologie din Iași, am revenit la Dăbuleni și, în anul 1982, m-am angajat în cadrul stațiunii. Selecția în cercetare era riguroasă, bazată pe performanță academică, iar domnul profesor Baniță a pus accent pe formarea unor specialiști bine pregătiți.

Direcțiile de cercetare vizau probleme esențiale pentru zona nisipurilor: stresul termic și hidric, fotosinteza în condiții limitative, rezistența la ger a viței-de-vie, precum și acumularea zaharurilor și aciditatea mustului. Formarea profesională a fost susținută prin documentare și colaborări cu centre de cercetare din țară. Am studiat lucrări de referință în domeniul fiziologiei viticole și am beneficiat de îndrumare de specialitate, ceea ce mi-a permis să contribui la cercetările privind procesele fiziologice ale plantelor pe nisipuri, optimizarea fertilizării și irigației, precum și selecția unor soiuri adaptate condițiilor de secetă și temperaturi scăzute. Activitatea științifică era completată de participarea la sesiuni de comunicări și de publicarea rezultatelor, într-un cadru academic organizat și exigent.

Dincolo de realizările științifice, prof. Baniță a fost un manager vizionar. A creat condiții moderne de lucru, a dotat laboratoarele și a format echipe de specialiști. În același timp, a avut grijă de componenta socială, înființând o grădiniță pentru copiii angajaților, facilitând astfel dedicarea cercetătorilor activității profesionale.

Perioada ulterioară aplicării legii fondului funciar a adus dificultăți majore: reducerea suprafețelor, degradarea sistemelor de irigații și diminuarea resurselor. Cu toate acestea, activitatea de cercetare

a continuat, fiind introduse în cultură specii și soiuri mai rezistente la condițiile aride.

Îmi rămâne în memorie demnitatea cu care domnul profesor s-a adresat comunității, subliniind că întreaga sa viață a fost dedicată acestui loc, fără a urmări beneficii materiale. Deviza sa – „Câinii latră, iar ursul își vede de drum” – reflectă forța de caracter și consecvența în urmărirea obiectivelor. Prin activitatea sa, prof. dr. Petre Baniță a transformat nisipurile zburătoare într-un spațiu fertil și productiv, contribuind decisiv la dezvoltarea zonei Dăbuleni. A fost, în mod autentic, omul care a sfințit locul. După 38 de ani de activitate în cadrul stațiunii, îi aduc un profund omagiu și îmi exprim recunoștința pentru modelul profesional și uman oferit.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Cu sania trasă de cai în drum spre colecția ampelografică a Stațiunii Dăbuleni

PROFESORUL M-A FORMAT CA OM ȘI SPECIALIST

Dr. biochimist Mihaela CROITORU

Cercetător pensionar

Cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la nașterea profesorului dr. ing. Petre Baniță, nu o să scriu despre rezultatele obținute de dumnealui ca și profesor sau cercetător, dar voi căuta în memoria mea și voi scrie cum m-a format profesorul, ca om și specialist.

Am venit la stațiunea Dăbuleni printr-un transfer de la combinatul de îngrășaminte chimice de la Slobozia, unde am avut repartiție guvernamentală.

Pe data de 15 noiembrie 1982 m-am prezentat la Stațiunea de Cercetare - Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni, pentru a-mi începe meseria de biochimist pentru care m-am pregătit pe parcursul celor 5 ani de facultate. Pe alea principală din unitate se desfășura toată activitatea la începerea programului de lucru. L-am întrebat pe domnul portar, unde îl pot găsi pe domnul director și mi-a arătat un domn în palton lung, cu căciula de astrahan pe cap. M-am dus la dumnealui, scuzându-mă pentru deranj, m-am prezentat și i-am comunicat începerea activității de cercetare. Cu o figură severă, m-a privit și mi-a zis să-l aștept în clădire, pe hol. Când a venit, m-a invitat în birou, mi-a spus ce așteptări are de la mine și că vrea să mă ocup de calitatea fructelor obținute pe solurile nisipoase și să stabilesc momentul optim de recoltare, în funcție de destinație. L-a chemat pe domnul secretar științific (dl. dr. ing. Vlădoianu Emil) și i-a spus să mă ducă la laboratorul de biologie pomicolă, la dl. dr. ing. Tudor Alexandru, să-mi dea cărți să mă documentez. Laboratorul era la etajul 1 și urcând scările, m-am gândit că voi lucra într-un laborator dotat. Dar, spre surprinderea mea, am intrat într-o încăpere, în care erau 3-4 corpuri de bibliotecă și 3 mese de laborator, cu 2 scaune. Timp de 4-5 luni am citit tot ce am găsit în biblioteca unității și am întocmit un referat de documentare despre compoziția chimică a fructelor. Am fost mereu controlată cum decurge pregătirea mea. Când a considerat oportună ocazia, profesorul m-a trimis

la Institutul de Cercetare în Pomicultură de la Pitești - Mărăcineni, la doamna biochimist Evelina Rudi, unde am învățat toate metodele de lucru și mi-am făcut un caiet cu aceste metode, după care se lucrează și astăzi în laborator. A urmat o perioadă în care am dotat laboratorul cu sticlărie, aparate și reactivi și am început să lucrez. Am făcut alte delegații să mă perfecționez cât mai bine, atât la Institutul de Pomicultură cât și la Institutul Horting București.

În această perioadă am născut al doilea copil, iar o vreme pregătirea mea a stat pe loc. Profesorul nu mi-a reproșat nimic, dar știam că nu îl bucura această pauză. În anul 1986, pe data de 16 februarie, la Sesiunea de referate științifice, (care s-a desfășurat în aula Academiei de Științe Agricole și Silvici) m-a pus să prezint primul referat, cu date pe 3 ani. În acea perioadă rezultate pe 1 an sau 2 nu se prezentau decât în cadrul unității, la sesiuni interne de referate. A fost ultimul referat din program. Pe la ora 5 după-amiază, m-am urcat pe scenă, cu o sală plină de invitați, cu emoții imense și cu profesorul în primul rând. Am început să prezint referatul, nu aveam voie să citim nimic, totul era în cap. În timpul prezentării, firul de la microfon mi s-a răsucit după picior, iar în timp ce desfăceam firul eu am continuat să vorbesc. Am terminat de prezentat referatul, iar în pauza ce a urmat discuțiilor finale m-a anunțat un coleg, că mă căuta profesorul. Am avut iar emoții mari, deoarece am fost nemulțumită de prezentarea mea. L-am văzut în mulțime, discutând cu un invitat. M-am apropiat fără să pot zice ceva. M-a văzut, a zâmbit și mi-a strâns mână zicând: *Bravo, mă, fată, felicitari!*

M-a prezentat invitatului, care m-a felicitat. Era domnul dr. ing. Andrei Gherghi, directorul Institutului Horting București. Ca între prieteni, l-a întrebat pe profesor: *“Măi, Petrică, cum ai găsit tu fata asta și cum să fac s-o iau la institut?”* Profesorul i-a răspuns mândru: *Este măritată la Dăbuleni, are și 2 copii și nu va pleca de la noi.*

Din acea zi, încrederea profesorului în mine a crescut, probabil a considerat că își terminase rolul în pregătirea mea, iar de acum totul depindea doar de mine. Au urmat gradele științifice, doctoratul, multe prezentări pe scenă, iar profesorul era mereu acolo în primul rând și sub privirea aceea severă știam că în suflet era mândru de noi, de realizările

noastre, deoarece prin noi și prin munca noastră a făcut ca solurile nisipoase să rodească, cu toate generațiile de specialiști care au trecut pragul stațiunii a reușit să facă « un paradis într-un desert ».

Sunt multe de spus. Au fost multe nopți nedormite, momente când am vrut să renunț, multe nemulțumiri nerostite, dar atunci când am reușit și m-am simțit apreciată, am uitat acele momente. Am păstrat în suflet doar ce a fost frumos. Pe mine, profesorul m-a format ca om și specialist.

Mulțumesc, domnule profesor, pentru tot ce ați făcut pentru mine și pentru toți colegii mei, cei care am ales să rămânem pe solurile nisipoase și după plecarea dumneavoastră, până la vârsta de pensionare!

Baniță Petre la pupitru, în sala de ședințe a SCDCPN Dăbuleni

MULȚUMESC PENTRU CEEA CE A FOST FRUMOS!

Dr. ing. Aurelia IFRIM

Cercetător pensionar

Pios omagiu la împlinirea a 100 de ani de la data de 06.04.1926, când, în localitatea Breaza din județul Buzău, s-a născut Baniță M.Petre, cel care a fost profesor universitar doctor, îndrumător, coordonator și director, multora dintre cei care îl omagiem post mortem.

Dacă trecerea noastră pe acest pământ este vremelnică, rămân să ne demonstreze vrednicia, faptele, realizările, scrierile, dovezi ale trăirii și în mod special rămân amintirile pe care le-am sădit în inimile celor care ne-au cunoscut și au trăit alături de noi, dârzenia de a urma un vis în aparență irealizabil.

Pentru cei trăitori în zona solurilor nisipoase, profesorul Petre Baniță trăiește încă prin realizările domniei sale, prin ceea ce a creat împreună cu colectivul de la Stațiunea de Cercetare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri, unitate căreia i-a dăruit cea mai mare parte din timp. S-a mutat în incinta acestei unități încă din anul 1970, a fost martorul procesului de nivelare a dunelor de nisip, de amenajare a întregului teritoriu, dar a făcut și demersurile necesare pentru obținerea fondurilor care să asigure susținerea acestui amplu proces, fără a neglija factorul uman. Prin strădaniile domniei sale, în vremuri când și politica de stat avea ca prioritate susținerea producției, a cercetării și crearea unor condiții de muncă și viață, care să permită obținerea de progrese.

Evident, începuturile au fost mai grele și tinerii specialiști se fereau să aleagă o unitate, considerată a fi organizată pe "sistem militar"; în fața domnului profesor de multe ori nu aveai "argumente", executai ceea ce se cerea, programul era stabilit în funcție de necesitățile momentului.

Nu am făcut parte din "Prima gardă" a cercetătorilor, dar născută în anul 1959, an în care a fost înființată Stațiunea de Cercetare la Bechet, m-am identificat cu obiectivele acesteia. În acel an, când mama absolvise Școala Tehnică de Maiștrii Viticoli la Drăgășani, rămăsese cu frumoasa

amintire a tinerei profesoare - doamna Emilia Baniță, pentru care avea un deosebit respect.

Cu domnul profesor Baniță Petre ne-am întâlnit în anul 1982, ca studenți în anul al II-lea, la cursul de Viticultură generală. Am studiat cu interes acest curs, deoarece cunoștințele teoretice erau îmbinate armonios cu prezentarea pe diapozitive și planșe menite să ușureze înțelegerea și să mai tempereze teamă studenților, cunoscută fiind exigenta deosebită pe care aveam să o înfruntăm la examen.

Am fost încântați când, la unul din cursuri, domnul profesor a venit însoțit de o întreagă echipă de filmare de la Studiourile Alexandru Sahia și au fost immortalizate câteva secvențe din timpul cursului, pentru a fi introduse în unul din filmele de prezentare a Stațiunii de Cercetări de la Dăbuleni.

În ultimul an de facultate ne-am reîntâlnit cu domnul profesor Baniță ca titular al cursului de Viticultură Specială. La prezentarea podgoriilor și a centrelor viticole am vizionat și aspecte din fermele de la Dăbuleni și domnul profesor Baniță Petre ne-a prezentat și fermierii de top de la Dăbuleni și performanțele acestora, accentuând dorința de a susține progresul în pregătirea cadrelor, pregătire pe care o conducea cu succes la Dăbuleni.

Când am obținut repartiția pentru sectorul de cercetare al Stațiunii de la Dăbuleni, într-o perioadă cu exigente maxime privind pregătirea profesională, cercetarea științifică era susținută material și domnul profesor dorea să transforme stațiunea într-un institut cu un sector de cercetare cu peste 100 de specialiști, care să abordeze tematici diverse, conform complexității activităților desfășurate în colectivele de: Agricultură, Viticultură și Vinificație, Pomicultură, Legumicultură și Protecția Plantelor.

Spirit vizionar, a intuit necesitatea fundamentării studiilor efectuate pe criterii economice și extinderea rezultatelor cercetării științifice în producție.

În încercările continue de organizare a activității, pentru susținerea necesităților familiilor de cercetători a fost înființată și grădinița pentru copiii angajaților.

În perioadele de criză alimentară, pentru cercetătorii Stațiunii care nu proveneau din zonă, neavând gospodării proprii și locuiau cu chirie în cartierul destinat angajaților, prin dispozițiile domnului profesor, săptămânal, de la sectorul zootehnic, se pregăteau pachete cu brânză și carne, contra cost și astfel am traversat perioadele mai grele, Stațiunea funcționând la distanță de marile orașe aprovizionarea era dificilă.

Viziunea de integrare a învățământului cu cercetarea și producția a fost aplicată cu succes la Dăbuleni, unde Stațiunea de Cercetare - Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri a preluat conducerea Liceului Agroindustrial, cei mai buni cercetători fiind desemnați pentru a predă în funcție de specializare. Astfel s-a asigurat pregătirea unor tineri familiarizați cu problemele de producție, o bună pepinieră pentru viitorii specialiști cu pregătire medie, sau superioară.

Am avut oportunitatea de a predă disciplina "Tehnologii în Industria Alimentară" timp de un an de zile și domnul profesor Baniță Petre se ocupa îndeaproape de bună pregătire profesională a elevilor, ne asista la ore, urmărea îndeplinirea sarcinilor de serviciu și creșterea competențelor profesionale. Perioadele cu producții excedentare de fructe și legume au condus la ideea valorificării prin industrializare și s-a încercat, în cadrul unei teme de cercetare, conservarea fructelor și legumelor, concomitent cu pregătirea elevilor pentru specializarea industrie alimentară.

Transformările de după 1989 la nivelul întregii societăți, închiderea fabricilor de legume - fructe, reducerea fondurilor destinate învățământului și cercetării, au generat stoparea multor studii și cercetări, dar a existat o preocupare continuă de creștere a nivelului de pregătire a cercetătorilor și diseminare a rezultatelor obținute.

Organizarea de sesiuni științifice anuale, la sediul unității, la Academia de Științe Agricole " Gheorghe Ionescu-Șișești" din București, la Universitatea din Craiova, cu o largă participare a specialiștilor din diversele domenii pe care sfera de activități ale Stațiunii Dăbuleni le avea incluse, a creat premisele unei bune cunoașteri a realizărilor de top, a creat canale de comunicare cu toate unitățile de profil și cercetătorii și-au expus rezultatele obținute la toate manifestările la care au fost invitați.

Personalități remarcabile, prin relațiile stabilite de conducerea unității, au contribuit la creșterea gradului de pregătire a specialiștilor prin colaborări științifice, prin organizarea de cursuri postuniversitare, prin coordonarea multor teze de doctorat bazate pe studii experimentale de lungă durată.

Personal, prin activitatea științifică desfășurată în cadrul colectivului de legumicultură l-am cunoscut pe domnul profesor Mircea Bălașa. Sub îndrumarea domniei sale, cu rezultate experimentale obținute în perioada 1986-1999, am elaborat cea de-a treia teză de doctorat din colectivul de legumicultură al Stațiunii Dăbuleni.

Multe din rezultatele experimentale obținute au fost publicate în *Lucrările Științifice ale unităților de profil*, în "Oferta Cercetării Științifice pentru Transfer Tehnologic în Producție" și prin intermediul domnului doctor inginer Gheorghe Glăman, chiar în revista *Hortinform*.

Citând incitantul titlu ales de domnul profesor doctor Gheorghe Glăman "Horticultor între două milenii și două sisteme", realizez că mulți dintre noi am fost prinși în această "clepsidră a timpului ca horticultori, în vremuri tulburi. Că ne-au fost răsplătite sau nu strădaniile, nu mai contează, mulțumim pentru cele trăite!

Cu bune, cu rele, privind "partea plină a paharului", am simțit bucuria împlinirii unui vis.

La data de 10.03.2000, la Facultatea de Horticultură din Craiova, în sala de curs în care audiam cursurile în vremea studentiei, am susținut public teza de doctorat și în timpul expunerii a intrat în sală domnul profesor Baniță Petre. Stiam că s-a retras la Craiova, schimbările de după 1989 au generat opinii divergente, comunitatea științifică se mai scindase, dar cineva l-a anunțat și a demonstrat că încă este aproape de ceea ce se întâmplă și ne este alături în continuare.

Trist este faptul că legislația în vigoare ignoră tocmai acele teze de doctorat obținute în timpul activității de cercetare științifică, prin experiențe riguros organizate, pregătirea pentru doctorantură nu este considerată contributivă într-o societate mercantilă și sporul de doctorat, în mediul privat nu a fost recunoscut. Contribuția științifică nu este validată de cei care nu-i înțeleg rostul.

Mulțumesc pentru ceea ce a fost frumos, respectul datorat înaintașilor este singurul mijloc de a proteja comunitatea științifică în vremuri tulburi, chiar dacă unii au fost încadrați ca apartenență la "echipa fraierilor".

Cei din urmă pot să ajungă cei dintâi, doar dacă respectul și educația primează!

*Prof. univ dr. ing. Baniță Petre la birou său din pavilionul central al
Stațiunii Dăbuleni*

**PIOS OMAGIU LA COMEMORAREA CELOR 100 DE ANI
DE LA NAȘTEREA PROFESORULUI DR.ING. PETRE BANIȚĂ**

Ing. Marian-Viorel NANU
Primarul Orașului Dăbuleni

Astăzi, când Orașul Dăbuleni este în pragul sărbătoririi a 532 de ani de atestare documentară a localității, ne îndreptăm gândul, cu respect și recunoștință, către cei care au contribuit la formarea identității acestei comunități și la definirea destinului ei agricol. Între aceștia, un loc deosebit îl ocupă agronomul și cercetătorul Petre Baniță, personalitate care și-a legat numele de dezvoltarea cercetării agricole pe nisipurile din sudul Olteniei.

În calitate de director al Stațiunii de Cercetare – Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri de la Dăbuleni, Petre Baniță a coordonat activități științifice și practice care au schimbat în mod fundamental felul cum au fost privite și valorificate terenurile nisipoase din această zonă. Prin muncă, perseverență și viziune, cercetarea realizată aici a demonstrat că solurile, considerate cândva sărace, pot deveni fertile atunci când sunt înțelese și lucrate cu pricepere.

Rezultatele obținute în cadrul Stațiunii au contribuit decisiv la dezvoltarea agriculturii locale, la introducerea unor culturi adaptate condițiilor specifice și la stabilirea unor tehnologii moderne de cultivare. Datorită acestor eforturi, Orașul Dăbuleni s-a conturat treptat ca o localitate cu un profil exclusiv agricol, în care cercetarea și munca pământului au devenit temelia vieții economice și sociale.

Evocând astăzi activitatea profesorului Petre Baniță, evocăm de fapt o etapă importantă din istoria Orașului Dăbuleni – etapă în care știința, pasiunea și devotamentul au transformat nisipul în rod și au dat comunității un drum clar, legat de agricultură.

Comemorând 100 de ani de la nașterea cercetătorului, profesor doctor Petre Baniță și în pragul aniversării a 532 de ani de la atestarea documentară a localității Dăbuleni, se cuvine să cinstim aceste contribuții

și să păstrăm vie memoria celor care au făcut ca Dăbuleni să fie astăzi cunoscut în întreaga țară ca un reper al agriculturii pe soluri nisipoase.

CĂLĂRAȘI-DĂBULENI, LOCUL ÎN CARE AU RĂMAS SPIRITUL ȘI ULTIMUL GÂND AL MARELUI PROFESOR

Jurist Sorin SANDU

Primarul Comunei Călărași

ÎNAINTE DE ...

„În anul 1925-1926, locuitorii din comuna Dăbuleni și din Călărași, văzând un izvor mare de apă situat la circa doi km nord-est de Călărași și nord-vest de Dăbuleni, având la sud de izvor circa 700-800 de metri de pământ bun de muncă pentru grădini, s-au gândit să sape la acel izvor 10 puțuri cu chei de beton, 1e-au legat prin canale de mergea apa din unu în altu. Deci, mai jos circa 40-50 de metri spre sud, se întâlnea apa într-o casă.

La casă s-a pus 32 de țevi (țurțur-țurțur) care curgea apa prin ele, deci i să spunea Cișmeaua din Ascunsa cu 32 Țurțuri. Deci, pentru construcția acestei fântini (isvor) cum spuneau părinții noștri, a fost inițiativa celui mai gospodar om din Dăbuleni, bun proiectant, pe nume Stan Radu Mării (Negrițoiu) pe care l-am cunoscut și eu.

În toamna anului 1927, când s-a terminat, s-a făcut sfințirea acestei fântini cu Preoț din Dăbuleni și Călărași și din alte comune vecine. Deci familiile care au participat la sfințirea acestei fântini au venit cu pregătiri: colaci, colivă și fripturi.

Îmi aduc aminte, parcă privesc la ei, a venit la această fântină Majestatea sa Regele Carol al II-lea însoțit de Gardă, au asistat la slujbă, după slujbă au mers la fântină, au fotografiat-o, au luat câte o sticlă cu apă, au salutat oamenii și au plecat.

De la fântină, spre sud, unde erau grădinile, curgea un pârâu. Unde erau grădinile, aici, se despărța în 2 părți, la răsărit de pârâu erau grădinile dăbulenilor și la apus Călărașu.

Deci mai jos de fântină, la 20-30 m era loc cu iarbă, la răsărit de pârâu erau femeile din Dăbuleni, la apus cele din Călăraș. Adusăse de acasă mese mici cu scaune, le instalaseră frumos pe iarbă, mesele încărcate cu colaci, colivă și fripturi. După ce au terminat preoții slujba de pomenire, femeile din Dăbuleni dau la copiii din Călăraș peste pârâu

cîte un colac împodobit cu bomboane și o cană cu apă, iar cele din Călăraș dau la copiii din Dăbuleni —

După ce femeile termenau de împărțit, împreună cu bărbații se puneau pe petreceri; noi, copiii, ne jucam pe lîngă pîrîu. Deci bărbații se împreunau cîte 3-4 familii și sacrificau cîte un Berbec sau oae grasă, o frigeau întreagă îndopată cu usturoi, îi spunea Berbec la proțap, iar bărbații din Dăbuleni și din Călăraș schimbau pahară cu vin peste pîrîu, petreceau pînă seara, fără scandal.

Deci această minunată fîntînă, în anul 1965 cînd terenu a fost luat de Stațiune a venit așa zis Tov. Inginer Baniță Petre, care a legat 2 Tractoare de ea și a scos-o din pămînt așa cum era cu 32 de țăvi. Am fost de față și i-am zis: "Tov. Inginer, păcat de această minunată fîntînă să fie fărîmată!". Mi-a răspuns că o mută mai jos și o face din nou; nu a mai făcut-o, a făcut 2 bazine și au făcut crescătorie de pește, azi sînt distruse, păcat."

(AMINTIRI, VÎLCU ȘT. IOTA, veteran de război, Comuna Călărași, județul Dolj — am început să scriu azi, 3 mai 2005, la vârsta de 85 de ani.)

ÎNCEPUTUL

La 17 martie 1965, Centrul Experimental Bechet a devenit Stațiunea din Dăbuleni, cu Petre Baniță director. Era director peste 25 de hectare, avea 3 colaboratori subalterni, între care Toma Alexandru, meșterul pomilor, mai avea o colibă și o căruță, îl mai avea pe nea Vișan, ca harnic cronicar al începuturilor. Și ce mai avea?

N-avea timp. Era mereu prins pe picior greșit cu problemele, se împărțea între o mie, abia dovedind vreuna. Adică, i se raporta, de pildă, cînd ajungea la sediu, venind din câmp, că, la ceasul acela ar fi trebuit să fie demult la Craiova, la Regională, care îl tot căutaseră cu telefoane răcnite. Își făcuse obiceiul să țină în ghereta lui Vișan hainele de oraș, ori de ședință și să se schimbe acolo în fugă. La 2-3 zile era la Craiova, unde avea și ore la facultate. Acasă însă nu prea ajungea, deși abia se însurase. Noroc că, soția, Emilia, cercetătoare ca și el, și tot în agricultură, nu îi

reproșa absențele, chiar dacă nu i le motiva cu entuziasm. Nu avea răgaz să își vadă și prietenii.

Nu mai avea prieteni..... "și-a făcut alții la Dăbuleni", îl ironizau cei *trădați*.

De făcut și-ar fi făcut bucuros prieteni, dar cum? Cei din sat se fereau de el, ori îl împungeau cu privirile ostile, mai cu seamă când îl vedeau însoțit de *hotarnici*, de topografi cu rulete, care aduceau sumbra amenințare a comasării loturilor cu vii.

Nu avea în juru-i decât pe cei 3 colaboratori subalterni. Numai că pe doi dintre ei îi bătea gândul să plece, ceea ce au și făcut, până la urmă. Mai era ocupat până peste cap și cu comasarea acelor loturi ale dăbulenilor, care urmau să intre în moșia stațiunii. Proprietarii deposezați trebuiau despăgubiți, bucluc mare cu niște olteni, care socoteau bănuții de 5 parale ca pe ducații de aur. Prilej de crunte tocmeli, de certuri, de reclamații, de reinventarieri operate de o sută de ori într-o aritmetică greu încercată și într-un asurzitor cor de proteste.

Pe 13 ianuarie 1965, s-a produs însă catastrofa. Într-o zi scrisă cu negru în memoria dăbulenilor, un ger cum nu se mai pomenise, a făcut praf și pulbere din vii, îngropând satul într-o jale cu ecouri peste timp.

ILIE PURCARU

(N.A.) Noi, cei de 50, de 60 de ani, am prins doar timpurile bune, succesul, incredibilul, ceea ce numai în povești puteai crede că se află. Mergeam la scăldat la bazine și treceai printr-un tunel de piersici, de mere, alergând în zig-zag printre perdelele de ploaie artificială în care soarele de prânz, de peste 40 de grade la umbră și aproape 70 la sol, desena curcubeie întretăiate ca și răsuflarea noastră, când trupurile goale și încinse mai prindeau câte un vârf de aruncătură de aspersor.

Ing. TOMA ALEXANDRU - colegul, prietenul și subalternul profesorului spune despre această perioadă:

"Am fost prezent la acel eveniment (mutarea centrului de la Bechet la Dăbuleni). Venit la Bechet (unde era sediul provizoriu al Stațiunii), a cerut să-i arătăm locurile (variantele) unde propunem să fie sediul propriu și definitiv al Stațiunii. Au fost două variante:

1. la marginea vestică a Călărașului — între Vinalcool și Școala Generală nr. 2 (unde are Capac acum depozitul.. n.a.) — dar acest loc nu i-a plăcut (se pare că au existat și unele divergențe cu conducerea de atunci a Călărașului...n.a.) și a dorit să vadă și varianta a doua;
2. locul unde este actualul sediu al Stațiunii Dăbuleni.

Tot dânsul, a negociat cu Ministerul Apărării Naționale mutarea unității militare de radiolocație (radare), vecină cu Stațiunea, la periferia comunei Dăbuleni și atribuirea terenului și imobilelor Stațiunii. Prin aprobarea dânsului, nr. de cercetători a crescut de la 2 la 5 (printre ei mă număr și eu)".

DESCOPERIREA "ASCUNSEI"

Auzise profesorul vorbindu-se despre acest izvor, căruia unii îi ziceau "Ascunsa", alții "Cișmeaua", "Cișmeaua cu 32 de țurțuri" ori numai "Izvorul".

Dar cuvintele trecuseră pe lângă el, pierzându-se în noianul de vocabule noi care-l asaltau din toate părțile. "Hai să vă arăt Ascunsa", 1-a poftit într-o zi un localnic cu care schimbase niște vorbe despre grija care-l obseda, apa. Izvorul se afla în câmp și surpriza vederii lui a fost totală. Nu era un izvor, era o fântână, și încă una de proporții. Nisipurile iscaseră aici un miracol. Apa irumpea prin mari curcubeie lichide, prin 32 de țevi metalice, groase ca niște trunchiuri de arbori, încastrate într-o zidire de piatră masivă ca o corabie. Sau ca o casă gospodărească din Dăbuleni, sprijinind cerul ca pe un acoperiș "în patru ape", clădit artistic.

"A făcut-o unul Stan Negrițoiu, înainte de război", i-a explicat însoțitorul. Nu mai văzuse niciodată, în plină câmpie șeasă, un astfel de somptuos izvor, căruia cercetările ulterioare aveau să-i confirme unicitatea.

"Ascunsa" era cel mai mare izvor din câmpia olteană, cu un debit de 25 de litri pe secundă. Apă cu care se puteau alimenta, într-o primă amenajare hidrotehnică, exact 25 de hectare.

Cum de nu văzuse încă miracolul de la "Ascunsa"? Și câte alte miracole din nisipuri îi rămăseseră străine? Mândra fântână a lui Stan

Negrițoiu a fost demolată, pietrele i s-au risipit, izvorul a fost sustras setei grădinilor, risipite și ele, și satul, din nou, a vuit, după ce abia se împăcase cât de cât după povestea cu butucii rășluiți (vezi Amintirile lui Iota Vîlcu).

Să distrugi o fântână, încă una de un preț fără seamăn, și asta unde? În Dăbuleni, țara fântânilor! Dar profesorul era liniștit. Știa că ultimul cuvânt va fi al lui.

A venit apoi ziua când "Ascunsa", revărsată într-un bazin, a pus în mișcare cel dintâi aspersor, inaugurând irigațiile în "Sahara olteană". Nici picat cu ceară, profesorul Baniță n-ar mai fi plecat. Și, nu după mult, au apărut și succesele.

(ILIE Purcaru...O expediție în Sahara Olteană)

LEGĂTURA DINTRE PROFESOR, ASCUNSA CĂLĂRAȘI

Cum s-a format satul Călărași - Satul Călărași are o vechime covârșitoare, se afirmă de împrejurare că acest sat este format din rămășițele altor trei sate foste pe moșia Călărași și anume:

Satul Punga, situat pe grindurile numite astăzi *Sălcița*, *Vadul Bercii* și *Rădanu*. Pe ruinele acestui sat se găsesc astăzi monede de argint romane cu inscripția *Gordianus III Pius*. Începutul Călărașului cată să dateze cel puțin de la spargerea satului Punga;

Satul *Ploplu*, situat în punctul numit astăzi Măgura Verde, hotar între Călărași-Sadova și Dăbuleni;

Satul ASCUNSA, situat mai întâiu pe dealul numit astăzi Dealul Ascunsei, deasupra izvoarelor Ascunsa, strămutat mai apoi în Valea Ascunsei. Pe ruinele din vale se vede până astăzi o cruce de piatră pe locul unde fusese Biserica ultimului sat Ascunsa (dar și cimitirul n.a.).

De aici, cam pe la anul 1850, satul Ascunsa s-a spart și o parte din populație s-a strămutat în satul Călărași, deja format, unde a încheiat o mahala osebită în direcțiunea către satul Dăbuleni —Romanați. Această mahala poartă și astăzi numele originii, de ascunseni (peste drum de sediul stațiunii).

În anul 1831 Ascunsa încă mai avea 199 de familii, iar Călărașu 146. Între 1837-1845, Ascunsa apare numai ca mahala a Călărașului, cu

15 familii și o biserică din lemn, pe moșia Schitului Roaba, locuitorii mutându-se pentru că le izvora apa prin case, iar în 1896 apare doar ca *siliște*.

(Profesor MARIAN BĂUTORUMonografia Onomastică a satelor Călărași-Sărata)

NOTA AUTORULUI

Practic, pe Dealul Ascunsei, au locuit înaintașii călărășenilor de azi, iar în Valea Ascunsei sunt mormintele acestora. Pe Dealul Ascunsei a rodit, zeci de ani, "COLECȚIA", cea mai diversificată plantație de struguri pe care au cunoscut-o aceste meleaguri. Pe Valea Ascunsei sunt, din 1965 și până în zilele noastre, cele două bazine artificiale care au stau la baza "pornirii" stațiunii. Adânci și cu apă rece, acoperă partea de jos a satului Ascunsa și cimitirul, ca cel mai drag și sigur acoperământ, cel după care au venit și s-au pripășit aici, apa. Izvorul Ascunsei se află între ele, este cel care i-a adus aici, de la vremea năvălirilor romane, barbare, turce sau tătare sau cele ale năvălirii Dunării prin Balta Potelului.

Deasupra acestor izvoare au trăit, sub aceste izvoare au rămas pe vecie. Nu este strop de apă care să nu aibă legatura cu ei, nu este fir de nisip care să nu fie și parte din ei. Izvorul Ascunsei și pârâul Ascunsei au unit Călărașii cu Dăbulenii, au unit Romanașii cu Doljul, au dat viață nisipurilor, au oferit o șansă Stațiunii de Cercetare, celor 25 de ha de început. Iar cel care a simțit asta, cel care a știut asta, cel care a îndrăznit să îi înfrunte pe localnici, culmea, spre binele lor, să-și înfrunte superiorii, să-și înfrunte propriile temeri, a fost Profesorul Petre Baniță. El a fost cel care a știut că aici, pe teritoriul Ascunsei și al Călărașilor, se întâlnesc Terasa Băileștilor, cu Terasa Flămânda și Terasa Lunca Dunării, că din pântecul Teraselor Băileștilor ieșind numeroase izvoare care brăzdează pînă spre Dunăre, după ce trec de pătura de argilă înclinată și acoperită cu nisipuri.

Deloc întâmplător, spun eu, izvoarele Ascunsei au fost adunate la un loc, pentru a da naștere, culmea, între anii 1925-1926-1927, Cișmelei cu 32 de țuțure.

Ce întâmplare mai sugestivă decât nașterea, în aceeași perioadă, în același an, a celor două minuni, pentru nisipurile din Sahara Olteniei?

O sută de ani de la "nașterea" Cișmelei cu 32 de țuțure, cea care 1-a adus aici pe Regele României, Carol al II-lea, o sută de ani de la nașterea celui care a devenit, peste timp, " Regele" Nisipurilor de la Călărași-Dăbuleni, cel care a pornit la drum prin înlocuirea unui mit, cu un alt mit. Ambele de neuitat.

Nu ar fi putut reuși unul fără celălalt. Sistemul de irigații a fost construit abia peste câțiva ani. Ar fi fost prea târziu. Și tot neîntâmplător, drumul, strada dintre primul loc ales, la intrarea dinspre vest a satului și locul actual al stațiunii, se numește Petre Baniță.

Acum când vorbim, spiritul profesorului, al vizitiului său, Bolovan, al lui Afton și Gazal, bidivii cărora profesorul le asculta tropotul rar și înfundat în nisipul care le ajungea la glezne, al tuturor celor care 1-au însoțit în lumea de sub nisipuri, s-au amestecat cu spiritul demult plecat al ascunsenilor.

Iar oamenii izvorului, oamenii celor 32 de țuțure, îl vor fi însoțit, de-a pururi, pe profesor, prin mâna de nisip oltenesc, așezată în criptă la plecarea sa, nisip fiind și ei încă de la nașterea marelui om de știință.

Cu siguranță, nisipurile din Sahara Olteniei vor continua să zboare, între Jiu, Olt și Dunăre, și poate le vor sări malurile, într-o zi, dar amintirea profesorului și a izvorului dătător de viață de la Ascunsa, vor rămâne aici pe veci, și nu prin grija noastră, neapărat, ci prin inimaginabilul pe care 1-am trăit cei mai mulți dintre noi, prin incredibilul pe care 1-am văzut, noi, cei de o vârstă, acela de a considera că Raiul s-a coborât pe Pământ aici, în Sahara Olteniei.

Era locul din care dispăruseră "mocanii" vâlceni, era locul în care orice român din afara Saharei Olteniei venea să vadă ceea ce numai din import mai putea să ajungă la ei, dar nu așa de bune, nu așa de gustoase.

DEOCAMDATĂ ATÂT ȘI TOTUȘI ...

Satul ASCUNSA a rămas amintire. Cum amintire a rămas și Stațiunea de altadată. Amintire este și Domnul Profesor, Petre Baniță.

Și totuși... Mă plimb, uneori, seara, pe aleile Stațiunii de lângă ferma 4, a lui Crinu. Pe aici l-am întâlnit de multe ori pe dânsul, copil fiind și mai apoi ofițer. Cu mâinile la spate, cu capul ușor aplecat în față, mereu îngândurat și cu o expresie de nepătruns, într-un pardesiu și cu fular, cu pălărie sau cu o căciulă de astrahan țuguiață, ca la Dăbuleni. Îți era și teamă să îl saluți pentru că ai fi crezut că nu te vede, dintre gânduri. Dar de unde, dădea din cap, cu o mișcare imperceptibilă, în direcția ta.

Auzeai, fără să-ți spună, un ... *“măi, băiete”*.

Ați putea crede că nu mai sunt în toate mințile, dar și acum, de câte ori ajung în dreptul Ascunsei, întorc capul ca și când satul cel vechi ar fremăta în jurul izvorului de apă. După ce cobor panta, este imposibil să nu-mi imaginez că mă intersectez cu Marele Profesor, iar ceva mai jos, mai întorc o dată privirea, spre dreapta, pentru a-mi hrăni amintirile frumoase legate de inginerul Crinu și de ferma lui.

Dacă v-aș spune că pe profesor îl vedeam ca pe un Dumnezeu, aș exagera, dar mai degrabă aș fi găsit cuvintele să-i vorbesc celui Ceresc, decât să mă adresez Domnului Profesor. Atât de aievea mi se părea acest om.

ÎN LOC DE EPILOG. MAI DEGRABĂ...DE URMARE

Mulți spun sau pot spune că Profesorul a fost umilit, a fost nedreptățit către finalul carierei.

Afirm, fără echivoc, faptul că așa ceva nu ar fi fost posibil. Nu poți umili un om modest. Nu poți umili un om simplu. Nu poți umili un om care a trăit mai puțin pentru sine și mai mult pentru ceilalți. Sunt caracteristicile definitorii ale unui om nobil.

A venit cu o trasură și a plecat cu autobuzul, cu rata. Între cele două momente nu s-a schimbat nimic, decât, poate, în percepția oamenilor de rând, numindu-i oameni de rând pe toți cei care, indiferent de poziție socială sau de avere, nu au ajuns la proba demnității umane.

Dacă mi-aș dori ceva acum, la ceas de aducere aminte, ar fi să aflu gândurile de început de drum, prin nisipuri, ale marelui profesor și gândurile de sfârșit de drum, acelea din stația de autobuz, din autobuz,

dintr-o vreme în care cei care ocupaseră funcții, așa ca el, își puteau cumpăra și avioane, și elicoptere, din avuțiile adunate, și nu să plece, ca orice țaran, ca orice Călărășan sau Dăbulean, cu rata.

Dar, deși știu că nu voi afla niciodată așa ceva, pentru că nu există "cutii negre" cu parametrii de viață ai unui om, sunt convins, niciodată nu s-a gândit că tot ceea ce i se întâmplă, nu este altceva decât o normalitate. Sau cel puțin nu s-ar fi plâns niciodată de asta, iar dacă ar fi gândit-o, ar fi rămas pentru sine. Discret și impunător. Tăcut și copleșitor. Model de necopiat.

Nu este dăbulean sau călărășan care să fi lucrat personal cu el și care să nu-1 fi considerat ca pe un "**Părinte**".

*Izvorul Ascunsa, Cișmeaua cu 32 de țuțure
(fotografie donată SCDCPN Dăbuleni de Sorin SANDU,
primarul localității Călărași, Dolj)*

CENTENARUL UNUI DESTIN CARE A DAT VIAȚĂ NISIPURILOR - PETRE BANIȚĂ –

Ing. Vergică ȘOVĂILĂ

Fostul primar al comunei Călărași, județul Dolj

Acesta este gândul rândurilor de mai jos pe care le-am așternut, nu dintr-o datorie administrativă, ci dintr-o datorie de suflet, din postura de fost primar al comunei Călărași. Satul de altădată s-a schimbat. Oamenii s-au schimbat. Vremurile, și ele, au trecut peste noi.

Dar Profesorul a rămas.

A rămas în vii. A rămas în pomi. A rămas în brazda care, cândva, nu promitea nimic și care astăzi rodește.

Mă opresc, uneori, pe marginea drumului care taie câmpul spre Dăbuleni și privesc în zare. Unde altădată era doar nisip, astăzi vezi rânduri drepte, vezi viață, vezi rost. Și, fără să vreau, îmi imaginez pașii Domnului Profesor.

Cu mersul lui liniștit, cu privirea dusă departe, dincolo de ce vedeau ceilalți. Nu ridică tonul. Nu impunea prin vorbe. Impunea prin ceea ce știa și, mai ales, prin ceea ce făcea.

Mulți l-au cunoscut ca profesor universitar, ca cercetător, ca membru al Academiei. Eu l-am cunoscut ca om. Un om simplu. Un om așezat. Un om care nu și-a purtat niciodată meritele ca pe o povară arătată altora.

Nu știu dacă i-a fost greu. Nu știu câte nopți a stat gândindu-se cum să învingă nisipul. Dar știu sigur că nu s-a oprit. Pentru că din munca lui au ieșit nu doar lucrări științifice, nu doar titluri sau recunoașteri, ci vieți schimbate.

Îmi aduc aminte de oamenii din Călărași, de șefii de fermă, de cei care au pus în practică ceea ce Profesorul gândea. Producțiile care au crescut, viile care au prins putere, pământul care a început să răspundă.

Nu erau doar cifre. Era dovada că se poate. S-a spus despre el că a fost mare. Că a fost nedreptățit. Că ar fi meritat mai mult. Poate. Dar cred că adevărul este altul. Nu poți lua nimic unui om care nu a trăit pentru

sine. Nu poți diminua valoarea unui om care a lăsat în urmă pământ roditor și oameni care știu să-l lucreze.

A venit din Breaza și a ajuns în inima Olteniei. Între aceste două repere nu stau doar ani de viață, ci o operă. O operă care nu se măsoară în diplome, ci în cele peste 90.000 de hectare de nisip transformate în pământ viu.

Dacă mi-aș dori ceva, acum, la ceas de centenar, ar fi să pot înțelege exact ce l-a făcut să creadă, acolo unde alții renunțau. Dar, poate, răspunsul este simplu. Credința în muncă. Credința în oameni. Credința că nimic nu este pierdut dacă există răbdare.

Noi, la Călărași, am încercat să nu uităm.

I-am acordat titlul de Cetățean de Onoare. Am dat numele său liceului agricol, astăzi Liceul Tehnologic *Petre BANIȚĂ*. Strada principală îi poartă numele. Bustul lui veghează, tăcut, peste generațiile care vin. Atât am putut face. Dar, în realitate, nu noi i-am dat ceva. El ne-a dat nouă totul. Și poate că cea mai mare

recunoștință nu stă în hotărâri de consiliu sau în plăci comemorative, ci în felul în care, zi de zi, ducem mai departe ceea ce el a început.

Pentru că, dincolo de toate, Profesorul Petre Baniță nu este doar o amintire. Este o continuare.

O POVESTE ADAPTATĂ

Prof. dr. ing. Gheorghe MANOLEA,

Președinte Asociația Generală a Inginerilor din România, Sucursala Dolj

Cu câteva zile înainte de împlinirea a 100 de ani de la nașterea profesorului dr. ing. Petre Baniță, Asociația Generală a Inginerilor din România, care promovează valorile de lângă noi, adică oamenii, a organizat un colocviu anual dedicat marelui profesor.

Din toate discuțiile care s-au purtat atunci, am reținut câteva cuvinte cheie, în jurul cărora o să-mi dezvolt mesajul meu: **munca, cinstea și destinul.**

O să vă spun o poveste, o legendă, dar care înmănunchează din punctul meu de vedere, cam tot ce s-a scris aici, munca, cinstea, destinul.

Zice că, de mult, Dumnezeu a ajuns prin locurile acestea și a zis:

- Cred că aici este locul în care eu ar trebui să adun toate bogățiile de pe pământ și să le împart cu dreaptă împărțeală oamenilor.

Decis și făcut.

Le-a adunat pe toate în mijlocul poienii, s-a așezat pe jilț și le-a spus oamenilor ce vrea să facă. Oamenii, când au aflat ce vrea să facă Dumnezeu, s-au repezit și fiecare a luat din grămadă ceea ce a putut, ce s-a nimerit. S-au ridicat niște nori de praf de nu se mai vedea nimic în jur. Dumnezeu stătea pe jilț și zicând: - Ce-am vrut și ce-a ieșit!

Timpul a trecut, praful s-a așezat și Dumnezeu vede undeva într-o margine trei oameni. Unul înalt, altul mic, și un altul hotărât și serios, care stătea deoparte. Se duce Dumnezeu înspre ei și întreabă:

- Ce-i cu voi, fiii mei?

Cel tânăr spune: - De Doamne, am venit și noi la dreapta împărțeală pe care ne-ai promis-o.

- Ooo, și voi, cine sunteți?

- Noi? Noi suntem de-ai locului.

- Și tu ești de al locului?, întreabă cel tânăr.

- Nu, eu sunt venit de mai departe, dar pot să fiu considerat că sunt de-al locului.

- Domnii mei, ați văzut și voi ce s-a întâmplat. N-a mai rămas nimic. Nu mai am ce să vă dau, duceți-vă spre casele voastre!

Oamenii au dat să se-ntoarcă. Dumnezeu s-a dus pe jilțul lui, pe drum însă și-a adus aminte de ceva.

- Stați, stați, stați! Mi-am adus aminte că în vârful acestei grămezi am pus piatra nestemată a muncii și a cinstei. Nimeni nu a vrut să o ia. E pe undeva, pe aici. Căutați-o! Și, dacă o să o găsiți, a voastră este.

Au început să murmure între ei. Tânărul care stătea de-o parte a zis:

- Fraților, dacă trebuie să căutăm o piatră nestemată, înseamnă că trebuie să avem un plan, o metodă, niște instrumente. Iar dacă o găsim, această piatră, trebuie să o folosim pentru noi.

Așa că i-a așezat în linie pe lângă el, la o distanță de un cot, le-a dat niște instrumente și a început să caute. Și-au săpat, și-au săpat, și-au săpat, ajunseseră cam până la brâu. Unii obosiseră. Tânărul s-a dus la ei zicând: -Trebuie să mai săpăm! Știu sigur că o vom găsi!

Și el săpa în capul rândului. Și-a săpat, și-a săpat până când aproape că era un stat de om. Și săpând, găsește ceva verde.

- Aaa, strigă tânărul, am găsit piatră nestemată! Aproape în același timp, toți cei care săpau au început să salte de bucurie pentru că și ei găsiseră piatră nestemată de culoare verde.

Tânărul destoinic, iese din șanțul adânc pe care îl săpase și zice:

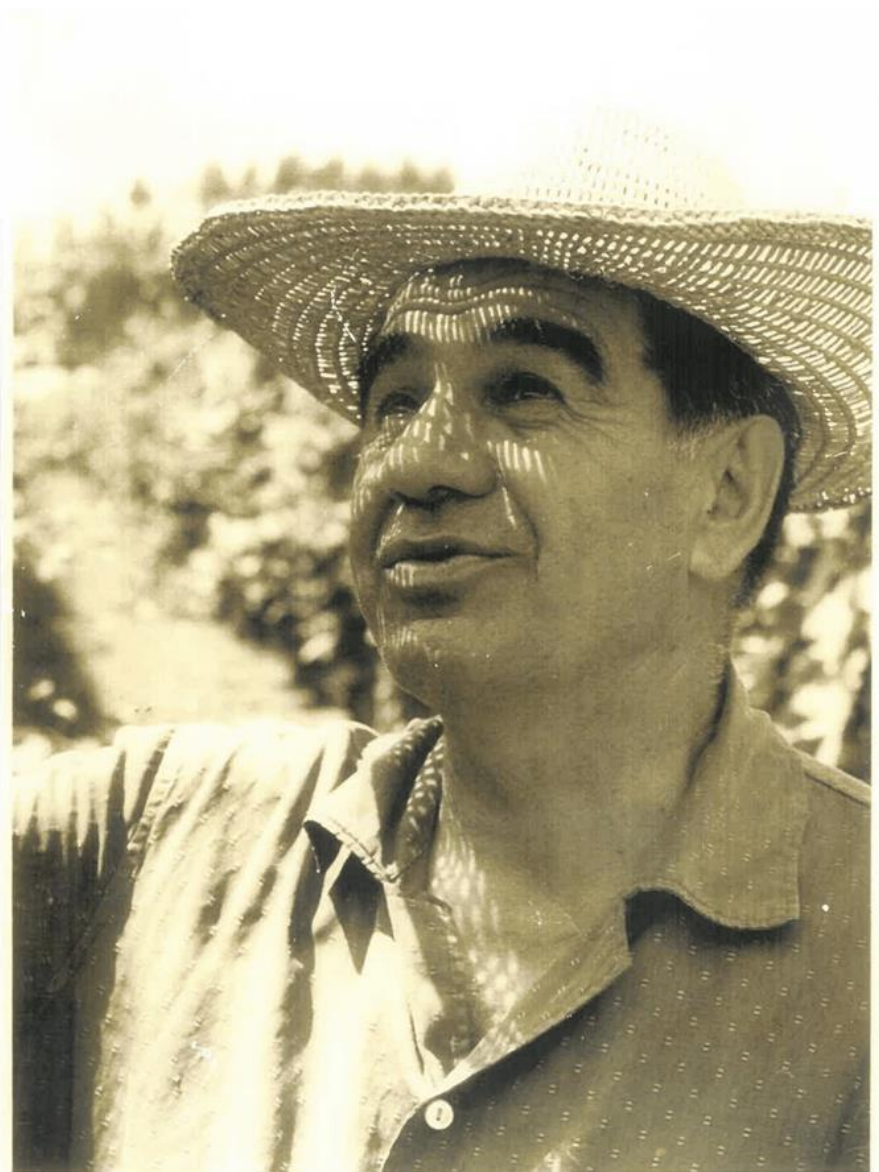
- Oameni buni, această piatră verde este piatră nestemată a muncii și a cinstei. Este piatră noastră și trebuie să o valorificăm pentru noi.

Tânărul acesta se numea **Petre Baniță**.

~ PROFESORUL PETRE BANÎȚĂ ÎN IMAGINI ~

///SITECH///
EDITURA SITECH
www.sitech.ro

Craiova, Calea Unirii, nr. 147, parter
e-mail: office@sitech.ro
tel: 0773 837 787 / 0722 216 508

Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare pentru Cultura Plantelor pe Nisipuri Dăbuleni dedică acest volum omagial memoriei celui care i-a marcat definitiv destinul: prof. univ. dr. ing. Petre Baniță. Fost director, cercetător vizionar și mentor al multor generații de specialiști, domnia sa a transformat provocările zonei și ale timpurilor în succese științifice de răsunet.

Această carte reprezintă expresia profundeii noastre recunoștințe și angajamentul colectivului de a continua munca titanică pe care profesorul Baniță a clădit-o aici, pe nisipurile Olteniei.

Din 1959 facem nisipurile să rodească!

